C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Lewis, C\Lewis C S-Letopisy Narnie 1-Lev, čarodějnice a skříň.pdb

PDB Name: Lewis C S-Letopisy Narnie 1-Lev
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.5.2007
Modification Date: 2.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LETOPISY NARNIE I.
LEV, ČARODĚJNICE A SKŘÍŇ
C. S. Lewis

Kapitola první

Byly jednou čtyři děti a ty se jmenovaly Petr, Zuzana, Edmund a Lucie. Budu vám vyprávět o tom, co se jim přihodilo, když je za války rodiče poslali z Londýna pryč kvůli náletům. Poslali je k jednomu starému profesorovi, který bydlel na samotě uprostřed přírody skoro patnáct kilometrů od železnice a tři kilometry od pošty. Ženu neměl a žil ve velikém domě s paní domácí, která se jmenovala paní Pršáková, a ještě se třemi služebnými (ty se jmenovaly Iva, Markéta a Eliška, ale my si o nich vyprávět nebudeme). Pan profesor sám už byl velmi starý; měl husté bílé vlasy a husté bílé vousy, takže mu z celé hlavy byl vidět jenom nos a oči - a dětem se hned líbil. No, po pravdě řečeno, tak hned to zase nebylo, protože když ho uviděly poprvé u hlavního vchodu ten večer, co přijely, vypadal tak zvláštně, že Lucinka, ta nejmenší, se ho trochu lekla a Edmund, ten druhý nejmenší, měl co dělat, aby se nerozesmál, a aby to nebylo vidět, musel dělat, že smrká.
Když se první večer rozloučili s panem profesorem a šli si nahoru lehnout, sešli se všichni u děvčat v pokoji a hodnotili situaci.
„Pánové," povídá Petr, „myslím, že jsme na to vyzráli. Budeme se tu mít jako v ráji. Děda nás nechá dělat, co se nám zlíbí."
„Já bych řekla, že to bude moc fajn děda," povídá Zuzana.
„Dejte s ním už pokoj," povídá Edmund, který byl ospalý a snažil se, aby to vypadalo, že není, takže měl mizernou náladu. „Nemám tyhle kecy rád."
„Jaký kecy?" opáčila Zuzana. „A vůbec, mám dojem, že už jsi měl bejt dávno v posteli."
„No jó, někdo si hraje na maminku," odtušil Edmund. „Co kdybys šla spát sama, když jsi tak chytrá?"
„Neměli bysme jít spát všichni?" navrhla Lucinka. „Někdo nás tu uslyší a bude z toho průšvih."
„Ba ne, nebude," řekl Petr. „Vždyť vám říkám, že v tomhle domě se můžem třeba postavit na hlavu. A každopádně nás nikdo neuslyší. Dolů do jídelny je to nejmíň deset minut cesty a spousta chodeb a schodů a tak."
„Slyšeli jste? Co to bylo?" zeptala se vtom Lucinka. V tak velkém domě ještě jakživa nebyla, a když pomyslela na všechny ty chodby a schodiště a dveře, které vedou do prázdných pokojů, bylo jí trochu úzko.
„To byl jen ňákej pták, ty hloupá," povídá Edmund.
„Sova," povídá Petr. „Tady určitě žije spousta ptáků. Víte co, teď půjdeme spát všichni a zejtra to tu důkladně prosmejčíme. Kdo ví, co všechno tu najdeme! Viděli jste cestou ty hory? A ten les? Třeba tam budou orli. Nebo jeleni. Nebo jestřábi!"
„Jezevci," povídá Lucinka.
„Lišky," povídá Edmund.
„Zajíci," povídá Zuzana.
Jenže ráno bylo zataženo a vytrvale pršelo, tak hustě, že nebylo vidět ani hory, ani les, ba dokonce ani potok na zahradě.
„To jsem si mohl myslet, že bude pršet," povídá Edmund. Byli zrovna po snídani a seděli nahoře v pokoji, který jim pan profesor přidělil - byl to dlouhý, nízký pokoj se dvěma okny na každou stranu.
„Nech toho už zas laskavě," ozvala se Zuzana. „Za hodinu nebo tak nějak se to stejně vybere. A mezitím si můžeme třeba číst."
„Nevím jak vy," povídá Petr, „ale já jdu prozkoumat tenhle dům."
To se líbilo všem a díky tomu celé to dobrodružství začalo. Znáte ty domy, kde vám připadá, že budete chodit celé hodiny a nikdy nedojdete na konec? Tohle byl zrovna takový dům; a bylo v něm plno zvláštních místností. Prvních pár dveří vedlo sice jen do ložnic pro hosty, jak všichni čekali, ale hned potom se dostali do hrozně dlouhého pokoje, kde visela spousta obrazů a také tam bylo brnění; a v dalším pokoji bylo plno zelených závěsů a v koutě tam stála harfa; a pak byly tři schůdky dolů a pět schůdků nahoru a pak maličká předsíň a dveře na balkón a pak dlouhá řada pokojů, kde byly od stropu až dolů police plné knih - takových těch velmi starých knih, některé dokonce ještě větší než kostelní Bible. A pak přišel pokoj, který byl úplně prázdný, až na jednu velikou skříň, takovou tu se zrcadlem na dveřích. Nic

jiného tam nebylo, vůbec nic, až na jednu mrtvou masařku za oknem.
„Hm, tady nic není," povídá Petr a všichni se hrnuli zase dál - všichni až na Lucinku. Lucinka zůstala, protože ji napadlo, že by se mohla podívat, jestli skříň nepůjde otevřít, i když byla předem smířená s tím, že bude zamčená. Kupodivu však šla lehce otevřít a ven se vykutálely dvě kuličky proti molům.
Podívala se dovnitř a uviděla tam viset samé kabáty - hlavně to byly dlouhé kožichy. A Lucinka měla strašně ráda dotek a vůni kožešiny. Okamžitě si vlezla do skříně a zabořila do nich obličej, ale dveře nechala otevřené, protože dobře věděla, že ve skříni se samo zavře leda úplné ťululum. Za chviličku se zavrtala hlouběji a zjistila, že za první řadou kabátů visí ještě druhá. Tam už byla skoro tma a Lucinka raději natáhla ruce před sebe, aby se nepraštila do nosu o zadní stěnu skříně. Udělala ještě krok, pak druhý a třetí, pořád čekala, kdy už narazí na dřevo - a ono pořád nic!
„To musí být úplná veleskříň," pomyslela si, jak šla dál a dál mezi kabáty a rozhrnovala je oběma rukama. Pak si všimla, že jí něco křupe pod nohama. „Že by další kuličky proti molům?" pomyslela si a sáhla dolů. Ale dole nenahmatala tvrdé hladké dřevo, nýbrž něco sypkého, měkkého a velmi studeného. „To je zvláštní," pomyslela si a šla ještě dál.
Tu si všimla, že už se tváří neotírá o měkkou kožešinu, nýbrž o něco tvrdého, hrubého a někdy i píchavého. „To jsem blázen," pomyslela si, „vždyť to je jako větve stromů!" Vzápětí před sebou uviděla světýlko - ale ne malý kousek před sebou, na zadní stěně skříně, nýbrž hezky daleko. Na hlavu jí padalo něco měkkého a studeného. A to už si uvědomila, že stojí uprostřed lesa, je noc, všude leží sníh a ve vzduchu poletují sněhové vločky.
Lucinka se, pravda, trochu bála, ale zároveň ji to velice bavilo a zajímalo. Ohlédla se přes rameno a mezi stromy uviděla otevřené dveře skříně, a dokonce i malý kousek prázdného pokoje, ze kterého sem přišla (dveře samozřejmě nechala otevřené, neboť dobře věděla, že ve skříni se samo zavře leda úplné ťululum). Připadalo jí, že je tam stále den. „Kdyby něco, tak se můžu vždycky vrátit," řekla si a křupy-křup, vydala se sněhem za světlem.
Asi za deset minut dorazila k pouliční svítilně. A jak tam tak stála - dílem se divila, kde se v lese bere pouliční svítilna, dílem uvažovala, co dál - uslyšela, že se k ní blíží nějaké kroky. Za chviličku pak ze stínu lesa vystoupila podivná postavička a zastavila se ve světle lampy.
Byl to tvor jen o kousek větší než Lucinka; nad hlavou nesl zasněžený deštník. Od pasu nahoru vypadal jako kluk, od pasu dolů připomínal spíš kozu - byl porostlý chundelatou černou srstí. Místo nohou měl kozlí kopýtka. Měl i ocas, ale toho si Lucinka v první chvíli nevšimla, protože ho nesl přehozený přes ruku, aby si ho neucoural ve sněhu. Kolem krku měl červenou vlněnou šálu a jeho kůže byla taky dočervena. Měl zvláštní, ale docela milý obličejík s krátkou špičatou bradkou, kudrnaté černé vlásky a na čele dva růžky. V jedné ruce, jak už bylo řečeno, nesl deštník; v druhé držel balíčky, převázané provázkem. Jak tam tak stál v tom sněhu a s balíčky v ruce, vypadal, jako by se vracel z vánočních nákupů. Byl to faun. Když zpozoroval Lucinku, překvapeně sebou trhl, až všechny balíčky upustil.
„Pro všechno na světě!" zvolal faun.
A co tam všechno bylo

Kapitola druhá

„Dobrý večer," pozdravila Lucinka. Ale faun tak horlivě sbíral balíčky, že jí nejdřív ani neodpověděl. Potom vstal a maličko se uklonil.
„Dobrý večer, dobrý večer," pravil. „Nerad bych obtěžoval - ale smím se na něco zeptat? Mám totiž dojem, opravte mě, jestli se mýlím, ale nejste vy náhodou dcera Evina?"
„Jmenuji se Lucie," odpověděla Lucinka, neboť mu příliš nerozuměla.
„Ano, ale - promiňte, nejste náhodou to, čemu se říká holčička?"
„Samozřejmě, že jsem," odpověděla Lucinka.
„Takže vy jste doopravdický člověk?"
„Jistěže jsem člověk!" pravila Lucinka, stále trošku zmatena.
„Jistě, jistě," řekl faun, „jak se můžu tak hloupě ptát! Ale, víte, ještě nikdy jsem neviděl ani syna Adamova, ani dceru Evinu. Jsem hrozně rád… totiž…" a tady se zarazil, jako by už málem byl řekl něco, co říci neměl. „Rád jsem, moc rád," opakoval. „Dovolte mi, abych se představil. Jmenuji se Tumnus."
„Velice mě těší, že vás poznávám, pane Tumnus," pravila Lucinka.
„A smím se vás zeptat, Lucie, dcero Evina, jak jste se dostala do Narnie?" otázal se pan Tumnus.
„Narnie? Co je to Narnie?" tázala se Lucinka.
„Narnie je země, v níž se právě nacházíme," odpověděl faun. „Rozkládá se mezi touto svítilnou a hradem jménem Cair Paravel na východním pobřeží. A vy? Vy jste přišla z těch hlubokých lesů na západě?"
„Já… Já jsem se sem dostala z pokoje, víte? Z veleskříně."
„Ach tak," pravil pan Tumnus melancholicky. „Kdybych jen byl dával větší pozor v hodinách zeměpisu, když jsem byl ještě fauňátko! Jistě bych teď věděl o těchto cizích zemích mnohem víc."
„Ale to vůbec nejsou země!" smála se Lucinka. „To je jen támhle vzadu - totiž… nevím to jistě… víte, tam je teď léto."
„Zatímco v Narnii je zima," pravil pan Tumnus. „Je tu zima už léta letoucí a budeme-li stát v tomhle sněhu, zcela určitě oba nastydneme. Dcero Evina z dalekého Království pokoje, kde se slovutné město Veleskříň sluní v paprscích věčného léta, co kdybyste mi prokázala tu čest a posvačila se mnou?"
„Děkuji vám, pane Tumnus," řekla Lucinka, „ale myslím, že už bych se spíš měla vrátit."
„Je to jen kousíček odtud a mám tam krásně teplo," řekl faun, „a dáme si topinky - a sardinky - a dort…"
„Jste velmi laskav," pravila Lucinka, „ale opravdu se nemohu zdržet dlouho."
„Dovolte mi, dcero Evina, abych vám nabídl rámě," řekl Tumnus, „a já budu držet deštník i nad vámi. Ano, takhle to bude nejlepší. Pojďme."

A tak se Lucinka vydala na cestu lesem ruku v ruce s faunem, jako by se znali už od peřinky.
Brzy přišli do míst, kde se krajina stávala divočejší, kolem dokola bylo plno skal a cesta vedla pořád nahoru dolů. V jednom mělkém údolí pan Tumnus najednou odbočil stranou a skoro to vypadalo, jako že chce projít přímo skrz velikou skálu. Ale v posledním okamžiku Lucinka zpozorovala, že je ve skále otvor - vchod do jeskyně. Za chvíli byli uvnitř a Lucinka přivřela oči, jak ji oslnila záře ohně. Pan Tumnus vzal malými kleštičkami jeden žhavý uhlík a zapálil lampu.
„Tak, a teď už to bude cobydup," pravil a přistavil kotlík na oheň.
Lucince se faunův domov ohromně líbil. Byla to taková malá, suchá a čistá jeskyňka v červenavém kameni, na podlaze ležel koberec, nábytek tvořily dvě židličky (jedna pro mě a jedna pro návštěvníky, prohlásil pan Tumnus), stůl, kredenc a krb, nad kterým visel obraz starého fauna se šedivou bradou. V koutě byly dveře, které zřejmě vedly do ložnice, u jedné stěny stála knihovna. Lucinka si prohlížela knížky, zatímco pan Tumnus prostíral ke svačině. Tituly zněly například: Život a dílo Silénovo, Nymfy a jejich život, Lidé, mniši a myslivci - studie na téma lidových pověstí nebo Je člověk jenom báje?
„Tak, dcero Evina, už je to hotovo," pravil faun.
A byla to vážně báječná svačina. Každý si dal jedno vajíčko naměkko, potom topinku se sardinkami, potom topinku s máslem, potom topinku s medem a nakonec dort s cukrovou polevou. Když už Lucinka nemohla, začal faun povídat. Uměl moc hezky vyprávět o životě v lese. Vyprávěl o půlnočních bálech, kdy nymfy (ty bydlí ve studánkách) a dryády (ty bydlí ve stromech) vycházejí ven a tančí s fauny ostošest. O dlouhých štvanicích na bílého jelena, který tomu, kdo ho chytí, splní všechna přání. O hodování a hledání pokladů v hlubokých jeskyních a opuštěných dolech, kde jsou doma divocí Červení skřítkové. A o krásném teplém létě, kdy je celý les zelený a starý Silénus přijede na návštěvu na svém tlustém oslu - anebo, kdo ví, třeba i Bakchus sám - a tehdy teče v potocích místo vody víno a po dlouhé týdny trvá v celém lese jediný veliký svátek. „Jenže teď je pořád a pořád zima," dodal smutně. Potom, aby se trochu rozveselil, vyndal z krabičky na kredenci zvláštní flétničku - vypadala jako ze slámy - a začal hrát. A ta melodie, kterou hrál, byla tak líbezná, že se Lucince chtělo plakat a smát a tančit a usnout najednou. Jistě to trvalo velmi dlouho, než se vzpamatovala a řekla:
„Pane Tumnus, moc nerada vás přerušuji a ta melodie se mi hrozně líbí, ale teď už skutečně musím běžet. Chtěla jsem se zdržet jen chviličku."
„Jenže to už teď nemá cenu," pravil faun, položil flétničku a zdvihl k ní nesmírně smutný obličej.
„Jak to, nemá cenu!" vyskočila Lucinka a pomalu začínala mít strach. „Co tím myslíte? Já musím okamžitě domů! Budou se o mě bát!" A pak se zeptala: „Pane Tumnus, co je vám?!", protože faunovy tmavé oči byly náhle plné slz a slzy se mu začaly kutálet po tvářích dolů a za chvíli i ukapávat z nosu. Nakonec si položil hlavu do dlaní a naříkal a naříkal.
„Pane Tumnus, pane Tumnus," mluvila k němu Lucinka stále nešťastněji, „prosím, pěkně prosím, utište se! Co je vám? Není vám dobře? Milý pane Tumnus, tak řekněte mi přece, co vás trápí!" Ale faun plakal dál, jako by mu to mělo srdce utrhnout, a nepřestal, ani když ho Lucinka objala kolem ramen a půjčila mu svůj kapesník. Natáhl jenom ruku a vzal si kapesník, brečel do něj a ždímal ho oběma rukama vždycky, když ho promočil skrz naskrz, takže Lucinka nakonec stála v menší louži.
„Pane Tumnus," houkla mu nakonec do ucha a zatřásla s ním, „nechte už toho. Okamžitě přestaňte! Že se nestydíte, takový velký faun! Proč prosím vás brečíte?!"
„Bú-bú-bú," naříkal pan Tumnus. „Já brečím, protože jsem takový zlý faun."
„Ale vy přece vůbec nejste zlý faun," pravila Lucinka. „Já si myslím, že jste dokonce moc hodný faun. Hodnějšího fauna jsem co živa nepotkala."
„Bú-bú, to byste neříkala, kdybyste věděla všechno," brečel pan Tumnus. „Kdepak, já jsem zlý faun. Jsem ten nejhorší faun, jakého kdy země nosila."
„A co jste provedl?" tázala se Lucinka.
„Vidíte obraz mého ubohého otce támhle nad krbem?" řekl pan Tumnus. „Ten by nikdy nic takového neudělal."
„Ale co by neudělal?" naléhala Lucinka.
„To, co já," pravil faun. „Nikdy by nevstoupil do služeb Bílé čarodějnice. Ano, tak daleko jsem dospěl. Jsem ve službách Bílé čarodějnice."
„Kdo je to, ta Bílá čarodějnice?"
„Jak to, kdo to je! To ona má pod palcem celou Narnii! To ona zavinila tuhletu zimu. Věčně je zima, a nikdy vánoce, jen si to představte!"
„To je hrozné," pravila Lucinka. „Ale jak jí sloužíte vy?"
„To je právě to nejhorší," vzdychl pan Tumnus zhluboka. „Já pro ni dělám únosce. Ano, tak je to. Jen se na mě podívejte, dcero Evina. Věřila byste, že dokážu potkat v lese ubohé nevinné dítě, které mi nikdy nijak neublížilo, a tvářit se na ně laskavě a pozvat ho k sobě domů - jenom proto, abych ho uspal a pak vydal Bílé čarodějnici?"
„Ne," pravila Lucinka, „jsem si jista, že vy takový nejste."
„Právě že jsem," řekl faun.
„Víte," pravila Lucinka pomalu (chtěla k němu být spravedlivá, ale ne příliš přísná), „víte, to bylo moc ošklivé. Ale vidím, že toho opravdu litujete, takže jistě už nic takového neuděláte."
„Dcero Evina, tys to nepochopila!" vykřikl faun. „To není něco, co jsem kdysi udělal. To je něco, co dělám zrovna teď!"
„Jak to?!" zvolala Lucinka a strašně zbledla.
„Vy jste to dítě," pravil pan Tumnus. „Bílá čarodějnice mi poručila, že každého syna Adamova nebo dceru Evinu, kterou potkám tady v lese, musím chytit a jí přivést. A vy jste první, koho potkávám. A já jsem se na vás tvářil laskavě a pozval jsem vás na svačinu a celou tu dobu jsem chtěl počkat, až usnete, a potom jí to jít oznámit."
„Ale neuděláte to, že ne? Prosím, prosím, nedělejte to! To opravdu nesmíte."

„A když to neudělám," pravil faun a znovu se rozplakal, „ona na to jistě přijde. A dá mi useknout ocas a uříznout růžky a vyškubat fousy a moje krásná rozeklaná kopýtka promění v taková hrozná, jako mají koně. A jestli se opravdu a vážně rozzlobí, promění mě v kámen a já budu sochou fauna v tom jejím přísném zámku, dokud nebudou obsazeny všechny čtyři trůny na Cair Paravel - a kdo ví, kdy se to stane, stane-li se to vůbec."
„To mě moc mrzí, pane Tumnus," řekla Lucinka, „ale pěkně vás prosím, pusťte mě domů!"
„To víte, že pustím," řekl faun. „Nic jiného mi nezbývá. Teď to vidím. Než jsem vás potkal, vůbec jsem nevěděl, jací lidé jsou. Teď, když vás znám, už vás nemohu vydat Bílé čarodějnici. Ale musíte okamžitě zmizet. Vyprovodím vás zpátky k lampě. Od tamtud už doufám trefíte?"
„Řekla bych, že ano," odpověděla Lucinka.
„Musíme jít co nejtišeji," pravil pan Tumnus. „Les je plný jejích špehů. Dokonce i některé stromy jsou na její straně."
Oba vstali, nechali všechno nádobí na stole, pan Tumnus znovu roztáhl deštník, nabídl Lucince rámě a vyšli do sněhu. Cesta zpátky byla úplně jiná než cesta tam. Šli teď mlčky a velmi rychle a pan Tumnus vyhledával nejhlubší stíny. Lucinka si věru oddechla, když konečně dorazili k pouliční svítilně.
„Teď už najdete cestu?" tázal se pan Tumnus.
Lucinka se pozorně zadívala mezi stromy a v dálce zahlédla něco, co by mohlo být denním světlem. „Ano," pravila, „už vidím dveře skříně."
„Tak běžte co nejrychleji domů," řekl faun. „A - můžete mi někdy odpustit, co jsem vám chtěl udělat?"
„Ale to víte, že ano," odpověděla Lucinka a srdečně mu stiskla ruku. „A doufám, že se kvůli mně nedostanete do maléru."
„Sbohem, dcero Evina," řekl pan Tumnus. „Mohu si na památku nechat váš kapesník?"
„Klidně," řekla Lucinka a rozběhla se za skvrnkou denního světla, co jí nohy stačily. Brzy ucítila, že už se neprodírá větvemi, ale kabáty, místo sněhu měla pod nohama tvrdé dřevo a hned nato vyskočila ze skříně v prázdném pokoji, kde celé to dobrodružství začalo. Pečlivě za sebou skříň zavřela a rozhlédla se kolem, ještě celá udýchaná. Stále pršelo a z chodby bylo slyšet hlasy ostatních dětí.
„Tady jsem," zavolala na ně. „Tady jsem! Už jsem se vrátila. Nic se mi nestalo."
Edmund vchází do skříně

Kapitola třetí

Lucinka doběhla ostatní ještě v chodbě.
„Je to v pořádku," opakovala. „Už jsem tady zpátky."
„O čem to prosím tě mluvíš?" zeptala se Zuzana.
„Cože?" žasla Lucinka. „Vám nebylo divný, kde jsem?"
„Jo aha, tak ty ses schovala," řekl Petr. „Chudáčku, tak ty ses schovala a nikdo si toho nevšiml. Příště se schovej na dýl, abysme tě začali hledat."
„Vždyť jsem byla pryč takovou dobu!" vyhrkla Lucinka.
Všichni se překvapeně zastavili.
„A jinak jsi zdravá?" zaklepal si Edmund na čelo.
„Jak to myslíš, Lucinko?" zeptal se Petr.
„Tak, jak to říkám," povídá Lucinka. „Do tý skříně jsem vlezla hned po snídani a byla jsem tam hrozně dlouho a byla jsem na svačině a stalo se všechno možný."
„Neblázni, Lucinko," řekla Zuzana, „my jsme z toho pokoje vylezli jen chviličku před tebou."
„Ona neblázní, viď, Lucinko," na to Petr. „Ona si jen tak vymejšlí, aby byla ňáká legrace. Co by si nemohla vymejšlet?"
„Ale já si, Petře, nevymejšlím," řekla Lucinka. „Víš, ona je to kouzelná skříň. Uvnitř je celá země a sněží tam a je tam faun a čarodějnice a celý se to jmenuje Narnie. Pojďte, já vám to ukážu."
Ostatní nevěděli, co si o tom myslet, ale Lucinka byla tak nadšená, že neodolali a vrátili se s ní do prázdného pokoje. Lucinka běžela napřed, rozrazila dveře skříně a volala:
„Tak, teď si tam vlezte a uvidíte."
„A co, ty huso," řekla Zuzana, která mezitím nahlédla dovnitř a rozhrnula kabáty. „Koukej, je to docela normální skříň. Tadyhle je zadní stěna."
Všichni se shlukli kolem ní, dívali se dovnitř a rozhrnovali kabáty - a všichni, včetně Lucinky, viděli úplně obyčejnou skříň. Nebyl tam ani les, ani sníh, jenom zadní stěna skříně a na ní věšáky. Petr vlezl dovnitř a poklepal na ni rukou, jestli je pevná.
„Jsi dobrá, Lucinko," řekl, když zase vylezl. „Dostala jsi nás. Málem jsme ti uvěřili."
„Ale já jsem si z vás nedělala legraci," řekla Lucinka. „Vážně ne! Před chvilinkou to tu vypadalo úplně jinak. Doopravdy. Na mou duši!"
„Jdi ty, Lucinko," domlouval jí Petr, „všeho moc škodí. Fór se ti povedl, tak už bys s tím snad mohla přestat, ne?"
Lucinka se hrozně začervenala, snažila se něco říct, sama nevěděla co, a nakonec se rozplakala.
Tak jí začala dlouhá řada ošklivých dnů. Mohla to samozřejmě kdykoliv dát do pořádku - stačilo, aby se přinutila říct, že si celou tu záležitost jenom vymyslela. Jenže Lucinka byla velmi pravdomluvná a dobře věděla, že si z toho nevymyslela ani písmenko, takže něco takového říct prostě nedokázala. A tak byla velmi nešťastná, protože ostatním se samozřejmě zdálo, že lže, a hloupě k tomu. Pravda, ti dva starší to tak nemysleli, ale Edmund uměl být zlomyslný a nyní byl zlomyslný jak náleží. V jednom kuse se jí pošklebovál a do omrzení se vyptával, zda nenašla nějaké další nové země také v ostatních skříních v domě… A přitom to mohly být vyloženě báječné dny. Počasí jim přálo, takže byli

venku od rána do večera, koupali se, rybařili, lezli po stromech a vyhřívali se na sluníčku, nataženi ve vřesu. Ale Lucinka z toho neměla tu pravou radost. A tak to šlo až do dalšího deštivého dne.
To už bylo odpoledne, a protože počasí vypadalo beznadějně, rozhodli se, že si budou hrát na schovávanou. Zuzana měla hledat, ostatní se rozběhli po domě. A Lucinka okamžitě zamířila do pokoje, kde stála skříň. Nechtěla se v ní schovat, protože věděla, že tím by jen darmo oživila celou tu nepříjemnou záležitost. Ale chtěla se ještě jednou aspoň podívat dovnitř, neboť už si pomalu začínala myslet, že se jí jen něco zdálo a žádná Narnie neexistuje. Dům byl tak veliký a složitý a plný schovávaček, že věřila, že se stihne podívat do skříně a ještě schovat někde jinde. Ale sotva skříň otevřela, zaslechla v chodbě kroky, a tak jí nezbývalo než skočit dovnitř a zavřít za sebou dveře. (Samozřejmě je nedovřela úplně, protože dobře věděla, že ve skříni se samo zavře leda úplné ťululum - a to to ani nemusí být kouzelná skříň.)
Edmund - to byly jeho kroky, co slyšela - vešel do pokoje právě v tom okamžiku, kdy Lucinka mizela ve skříni. Hned si řekl, že tam vleze za ní - ne snad proto, že by skříň považoval za nějakou kór zvláštní schovávačku, ale proto, že chtěl Lucinku ještě trošku potrápit tou její vymyšlenou zemí. Otevřel dveře. Uvnitř visely kabáty, jako obyčejně visívají, byly tam cítit kuličky proti molům, byla tam tma a ticho a po Lucince ani památky. „Myslí, že jsem Zuzana a jdu ji chytit," řekl si Edmund, „a tiše se krčí někde vzadu." Vlezl tedy dovnitř a zavřel za sebou, aniž si uvědomil, že se chová jako úplné ťululum. Pak začal ve tmě šmátrat po Lucince. Myslel si, že ji najde za chviličku, a když ji nenašel, dost ho to překvapilo. Chtěl tedy znovu otevřít dveře, aby bylo trochu vidět - jenže teď nemohl najít ani dveře! Pomalu se mu to přestávalo líbit. Začal znovu šmátrat kolem sebe, čím dál zuřivěji, jak se ho zmocňovala panika; dokonce nahlas volal: „Lucko, Lucinko! Kde jsi? Vím, že jsi tady!"
Ale odpovědi se nedočkal. Místo toho si všiml, že jeho hlas zní velmi zvláštně - vůbec ne jako ve skříni, nýbrž jako v otevřeném prostoru. Pocítil také nezvyklý chlad. A potom uviděl světlo.
„Zaplaťpánbu," řekl si, „dveře se asi otevřely samy od sebe." Na Lucinku úplně zapomněl a honem se vydal za světlem, neboť si myslel, že to jsou otevřené dveře skříně. Jenže místo aby vystoupil ze skříně do prázdného pokoje, vystoupil ze stínu hustých smrků na mýtinku uprostřed lesa.
Pod nohama mu vrzal suchý sníh a větve stromů byly sněhem doslova obalené. Nad hlavou měl bleděmodré nebe, takové, jaké bývá po ránu v jasný zimní den. Přímo před sebou uviděl mezi kmeny stromů vycházející slunce, zářivě červené a čisté. Všude bylo tichoučko, jako by široko daleko nebylo kromě něj živé duše. Nikde ani stopy po vrabci nebo třeba po veverce; byl to vážný, přísný les a táhl se všemi směry do nedohledna. Edmund se otřásl.
Pak si vzpomněl, že vlastně hledal Lucinku, a také co se jí natrápil s tou její vymyšlenou zemí, která byla nyní až příliš skutečná. Pomyslel si, že Lucinka jistě nebude daleko, a proto zavolal:
„Lucko, Lucinko! To jsem já, Edmund! Já jsem tady taky!"
Žádná odpověď.
„Zlobí se na mě, že jsem se jí poslední dobou pošklebovал," pomyslel si Edmund. A třebaže nerad připouštěl, že neměl pravdu, také byl dost nerad sám v takovém divném, tichém místě; a proto zavolal znovu:
„Hej, Lucinko! Nezlob se, že jsem ti nevěřil. Teď vidím, žes měla pravdu. Tak vylez, povídám. Udobříme se."
Žádná odpověď
„No jo, holka," pomyslel si Edmund, „někde si tiše trucuje - a pak se jí omlouvej!" Znovu se rozhlédl kolem sebe a líbilo se mu to tam ještě míň a zrovna si říkal, že se vrátí domů, když najednou z hloubi lesa zaslechl zvonit rolničky. Zvonění se stále přibližovalo, až se nakonec ukázaly saně, tažené dvěma soby.
Byli to sobi se zlatými parohy a to zlato ve vycházejícím slunci žhnulo jako řeřavé uhlíky. Nebyli větší než shetlandští poníci a srst měli mnohem bělejší než ten nejbělejší sníh. Jejich postroje byly celé tmavě červené, posázené rolničkami. Na kozlíku seděl skřítek, dost tlustý a asi metr vysoký (kdyby se postavil). Oblečený byl do kožíšku z ledního medvěda a na hlavě měl červenou čepičku s dlouhým zlatým střapcem. Na klíně měl rozložený svůj mohutný plnovous, takže mu bylo pěkně teploučko. Ale za ním, na vyvýšeném sedadle uprostřed saní, seděl někdo docela jiný - dospělá dáma, vyšší než všechny ženy, se kterými se Edmund dosud setkal. Byla také zahalena do bílých kožešin, v ruce držela dlouhou zlatou hůlku a na hlavě měla zlatou korunu. Její obličej byl úplně bílý - ne snad jen bledý, nýbrž bílý jako sníh nebo cukr; jenom ústa měla ohnivě červená. Byl to v podstatě krásný obličej, ale pyšný, chladný a přísný.
Jak se tak saně blížily, byl na ně velmi pěkný pohled: rolničky zvonily, skřítek práskal bičem a sníh odletoval na obě strany.
„Stát!" rozkázala vtom dáma a skřítek zarazil soby tak prudce, že téměř ztratili rovnováhu. Vzápětí však už stáli pevně na nohou, hryzali udidlo a odfrkovali. Dech, který jim vycházel z nozder, vypadal v mrazivém vzduchu jako kouř.
„Co jsi zač?" tázala se dáma a pozorně si Edmunda prohlédla.
„Já - já - jmenuju se Edmund," vykoktal Edmund trochu rozpačitě. Z těch jejích očí byl celý nervózní.
Dáma se zamračila. „Takhle mluvíš s královnou?!" zeptala se a vypadala ještě přísněji.
„Odpusťte, prosím, Vaše Veličenstvo, nevěděl jsem…" omlouval se Edmund.
„Neznáš královnu Narnie?" vykřikla dáma. „No, však nás ještě poznáš! Ale ptám se tě znovu: Co jsi zač?"
„Promiňte, Vaše Veličenstvo," řekl Edmund. „Ale já vám nerozumím. Chodím do školy… totiž, chodil jsem. Teď jsou prázdniny."
Turecký med

Kapitola čtvrtá

„Ale kdo jsi?" tázala se královna znovu. „Jsi nějaký přerostlý skřítek s oholenou bradou?"
„To ne, Vaše Veličenstvo," řekl Edmund. „Já jsem nikdy fousy neměl, jsem ještě kluk."

„Kluk!“ opakovala ona. „Ty jsi tedy syn Adamův?“
Edmund neodpověděl. Teď už byl tak popletený, že otázku ani nepochopil.
„Vidím, že jsi především pitomec,“ pravila královna. „Odpověz mi konečně už jednou, pomalu mi dochází trpělivost. Jsi člověk?“
„Ano, Vaše Veličenstvo.“
„A jak jsi vnikl na mé území?“
„Přišel jsem skříní, Vaše Veličenstvo.“
„Skříní? Co to má znamenat?“
„Otevřel jsem dveře - a už jsem byl tady, Vaše Veličenstvo.“
„Ha!“ pravila královna spíše pro sebe. „Tak dveře! Dveře ze světa lidí! Slyšela jsem už o takových věcech. Na tomhle by mohlo všechno ztroskotat. Ale je sám a nebude s ním těžká práce.“ S těmito slovy. se zvedla ze svého sedadla a pohlédla Edmundovi zpříma do obličeje. Oči jí žhnuly. Zároveň pozdvihla svou hůlku. Edmund si byl jist, že teď se stane něco strašného, ale nemohl se ani hnout. Ale pak, když už se rozloučil se životem, si to královna zřejmě rozmyslela.
„Chudáčku malý,“ řekla najednou úplně jiným hlasem, „jaká je ti asi zima! Pojď, posaď se ke mně, zabalím tě do svého pláště a budeme si povídat.“
Edmundovi se to pravda nelíbilo o nic víc než prve, ale neodvážil se odporovat. Vystoupil na saně a posadil se jí k nohám a ona ho starostlivě zabalila do cípu svého pláště.
„Což takhle něco teplého k pití,“ tázala se pak. „Dal by sis?“
„Ano, prosil bych, Vaše Veličenstvo,“ řekl Edmund, kterému jektaly zuby.
Královna vytáhla ze záhybů svého pláště malinkou lahvičku, která vypadala jako měděná. Pak natáhla ruku a nechala z ní ukápnout jednu kapku na sníh vedle saní. Edmund tu kapku na vteřinku zahlédl ve vzduchu - třpytila se jako diamant. Jakmile dopadla na sníh, zasyčelo to a na tom místě se objevila přepychová čiše plná tekutiny, z níž se kouřilo. Skřítek se shýbl a podal ji Edmundovi s úklonou a s úsměvem - dost nepříjemným úsměvem. Horký nápoj zvedl Edmundovi náladu hned po prvním usrknutí. Bylo to něco, co nikdy dřív neochutnal - něco náramně sladkého a hustého a lahodného; a rozehřálo ho to až do morku kostí..
„Nebudeš to přece pít jen tak, synu Adamův,“ ozvala se vtom královna. „Řekni, co by sis dal nejraději k jídlu?“
„Turecký med, kdyby to šlo, prosím, Vaše Veličenstvo,“ řekl Edmund.
Královna nechala na sníh dopadnout další kapku a na tom místě se hned objevila kulatá krabice, převázaná zelenou hedvábnou stuhou. Bylo v ní několik kilo nejkvalitnějšího tureckého medu. Sladká sousta se na jazyku jen rozplývala samou dobrotou a vůbec to bylo to nejlepší, co Edmund kdy ochutnal. Teď už mu bylo dost teplo a úplně blaze. Zatímco jedl, královna se ho na všelicos vyptávala. Edmund se zprvu snažil dbát na to, aby nemluvil s plnou pusou, ale brzy na to zapomněl a jedinou jeho starostí bylo spolykat tureckého medu co nejvíce. A čím víc jedl, tím větší měl chuť, a vůbec ho nenapadlo, jak to, že je královna tak zvědavá. Dostala z něj, že má jednoho bratra a dvě sestry, že jedna sestra už v Narnii byla a potkala tam fauna a že kromě jeho sourozenců nikdo o Narnii neví. Nejvíc ji zřejmě zaujalo, že jsou zrovna čtyři, a stále se k tomu vracela. „Jste určitě zrovna čtyři?“ ptala se. „Dva synové Adamovi a dvě dcery Eviny, ani víc, ani míň?“ A Edmund, pusu plnou tureckého medu, trpělivě odpovídal: „Ano, to už jsem vám přece říkal,“ a zapomínal ji titulovat Vaše Veličenstvo - ale teď už se nezdálo, že by jí to vadilo.
Posléze byl turecký med pryč a Edmund fixoval očima prázdnou krabici, neboť si moc přál, aby mu královna nabídla ještě trošku. Královna pravděpodobně jeho myšlenky znala; ona totiž na rozdíl od něj věděla, že tenhle turecký med je kouzelný, takže každý, kdo ho jednou okusí, ho bude chtít stále víc a víc, a kdyby mohl, snědl by ho dokonce tolik, že by ho to zabilo. Ale nenabídla Edmundovi nic. Místo toho mu řekla:
„Synu Adamův, moc ráda bych poznala tvého bratra a sestry. Přivedl bys mi je?“
„Můžu to zkusit,“ řekl Edmund bezmyšlenkovitě, oči stále upřené na prázdnou krabici.
„Totiž, přijdeš-li ke mně znovu - samosebou s nimi - budu ti moci nabídnout ještě trochu tureckého medu. Teď bohužel nemohu, třebaže bych ráda. To kouzlo se nedá použít dvakrát za sebou. U mě doma, to ovšem bude jiná.“
„A co kdybysme se vydali k vám domů hned teď?“ navrhl Edmund. Když před chvílí vstupoval na saně, bál se, že ho královna odveze na nějaké neznámé místo, odkud nebude umět trefit domů - ale teď už na ten strach úplně zapomněl.
„U mne doma, tam je opravdu krásně,“ pravila královna. „Jistě se ti tam bude líbit. Jsou tam celé sály tureckého medu. Ale co je důležitější, nemám žádné vlastní děti. Už dlouho hledám nějakého hodného chlapce, kterého bych vychovala jako prince a který by se po mně stal v Narnii králem. Jako princ by nosil zlatou korunu a od rána do večera by se cpal tureckým medem. A tys ten nejchytřejší a nejhezčí mládenec, jakého jsem kdy potkala. Chtěla bych udělat princem zrovna tebe - víš, příště, až přijdeš s ostatními na návštěvu.“
„Proč ne hned?“ zeptal se Edmund. Byl teď hrozně červený v obličeji a pusu i prsty měl celé ulepené. Nevypadal ani zvlášť chytře, ani zvlášť hezky, ať už si královna říkala co chtěla.
„Já vím, ale když tě tam vezmu hned, nikdy už neuvidím tvého bratra a sestry,“ odpověděla mu. „A já bych tolik chtěla poznat tvoje roztomilé sourozence! Princem a později králem budeš ty, to se rozumí. Ale potřebuješ také šlechtice a dvořany. Z tvého bratra udělám vévodu a z tvých sestřiček vévodkyně.“
„Ti za to ani nestojí,“ řekl Edmund. „A mimoto je můžu přivést někdy jindy.“
„Jenže jakmile se dostaneš ke mně domů,“ pravila královna, „zcela určitě na ně zapomeneš. Bude ti tak krásně, že ti ani nenapadne, aby ses obtěžoval s jejich hledáním. Kdepak. Musíš se do své země vrátit hned a potom ke mně přijít, ale s nimi, rozumíš! Chodit bez nich by nemělo cenu.“
„Ale vždyť já ani netrefím zpátky,“ vymlouval se Edmund.
„Nic lehčího,“ pravila královna. „Vidíš támhletu lampu?“ Ukázala mu ji hůlkou a Edmund uviděl pouliční svítilnu, pod

kterou Lucinka potkala fauna. „Přímo za ní vede cesta do světa lidí. A teď se podívej na druhou stranu," - ukázala mu opačným směrem, „vidíš ty dva vrcholky támhle nad stromy?"
„Myslím, že jo," řekl Edmund.
„Můj hrad je mezi nimi. Takže až sem přijdeš příště, stačí najít lampu a ty dva kopce a pak půjdeš lesem stále rovně až k hradu. Až dorazíš k řece, drž se nalevo od ní. Ale nezapomeň - musíš přivést i ostatní. Musela bych se na tebe moc zlobit, kdybys přišel sám."
„Udělám, co budu moct," řekl Edmund.
„A mimochodem," řekla královna, „teď mi napadá, že bys jim ani nemusel o mně povídat. Bude to takové tajemství mezi námi dvěma, víš? Překvapíme je. Prostě je přiveď k těm dvěma kopcům - takový chytrý chlapec si pro to jistě už nějakou záminku najde - a až dorazíte k hradu, řekneš jenom: 'Pojďte se mrknout, kdo tu asi bydlí', nebo tak něco. Myslím, že tak to bude nejlepší. Jestli tady tvoje sestra potkala nějakého fauna, mohla o mně slyšet všelijaké věci - víš, nějaké ošklivé pomluvy, kvůli kterým by se mě mohla začít i bát. Fauni toho napovídají… Tak, a teď…"
„Pěkně prosím," přerušil ji Edmund, „nemohl bych dostat jeden malinkej kousek tureckýho medu na cestu domů?"
„Kdepak, kdepak," zasmála se královna, „musíš počkat do příště."
S těmito slovy dala skřítkovi znamení, že se má pokračovat v jízdě; ale jak se saně hnuly, mávala na Edmunda a volala: „Příště! Příště! Nezapomeň! Přijď brzo!" dokud nezmizela z dohledu.
Edmund stále ještě hleděl za saněmi, když uslyšel, jak někdo volá jeho jméno. Podíval se po hlase a uviděl Lucinku, jak k němu běží lesem.
„Ede, Ede," volala, „tak ty ses sem taky dostal! To je príma. Víš co? My teď…"
„No dobrá," řekl Edmund. „Vidím, žes měla pravdu a že ta skříň je nakonec opravdu kouzelná. Jestli chceš, tak se ti omluvím. Ale kdes, prosím tě, byla takovou dobu? Co já jsem se tě nahledal!"
„Kdybych věděla, že jsi tady, tak bych na tebe počkala," odpověděla Lucinka, příliš nadšená a šťastná, než aby si všimla, že Edmund mluví svým nejprotivnějším hlasem a jaký má divný, rozpálený obličej. „Byla jsem na obědě u pana Tumnuse, víš, to je ten faun. Daří se mu dobře a Bílá čarodějnice mu nic neudělala, že mě pustil, a on si myslí, že na to nepřišla, a tak že bude nakonec všechno v pořádku."
„Kdo je to, ta Bílá čarodějnice?" zeptal se Edmund.
„To ti je úplně příšerná ženská," pravila Lucinka. „Říká si královna Narnie, třebaže na to vůbec nemá právo, a všichni fauni a dryády a najády a zvířátka a skřítkové - nebo aspoň ty hodný - ji prostě nenávidí. Umí proměnit lidi v kámen a spoustu jinejch příšerností. A začarovala celou Narnii, takže je tu pořád zima - pořád zima, ale nikdy vánoce. Jezdí všude na saních se sobama, v ruce má hůlku a na hlavě korunu."
Edmundovi bylo už tak dost zle, jak se přecpal sladkým, a když teď navíc uslyšel, že jeho nová přítelkyně je nebezpečná čarodějnice, udělalo se mu ještě hůř. Ale stále měl chuť na turecký med a byl ochoten proto zapomenout na všechno ostatní.
„Kdo ti to, prosím tě, napovídal, to s tou Bílou čarodějnicí?" zeptal se.
„Pan Tumnus, ten faun," odpověděla Lucinka.
„Nesmíš faunům hned všechno baštit," pravil Edmund a tvářil se, jako by toho o faunech věděl daleko víc než Lucinka.
„A kdo to řek tobě?" tázala se.
„To ví každej," řekl Edmund, „schválně se někoho zeptej a uvidíš. Ale už mě to tady v tom sněhu přestává bavit. Pojď, jdeme domů."
„Ano, pojď," řekla Lucinka. „Ede, já jsem tak strašně ráda, že ses sem taky dostal! Teď už nám to všichni budou muset věřit, když jsme tu byli dva. To bude príma!"
Ale Edmund její nadšení nesdílel. Věděl, že bude muset přede všemi přiznat, že Lucinka měla pravdu, a navíc mu bylo jasné, že se všichni ostatní přidají na stranu faunů a zvířat, zatímco on sám je už více méně na straně čarodějnice. Nevěděl, co řekne, ani jak se mu podaří zachovat tajemství, až budou o Narnii mluvit všichni.
Mezitím ušli kus cesty. Za chvíli se dostali z lesa mezi kabáty a v příštím okamžiku vylezli ze skříně v prázdném pokoji.
„Teda, Ede, ty ale vypadáš," pravila Lucinka. „Co je ti?"
„Nic, co by mi bylo," řekl Edmund, ale lhal, jako když tiskne. Bylo mu děsně zle.
„Hm," povídá Lucinka. „No, tak pojď, najdeme ostatní. Musíme jim to všechno vyprávět. Jen si představ, jak si užijem, až budem v Narnii všichni čtyři!"
Zpátky v tomto světě

Kapitola pátá

Než se Edmund a Lucinka setkali s ostatními, nějakou dobu to trvalo, protože hra na schovávanou ještě pokračovala. Ale konečně se sešli všichni pohromadě - bylo to v tom dlouhém pokoji s brněním - a tu Lucinka vyhrkla:
„Petře, Zuzko, je to pravda! Ed to taky viděl! V tý skříni je opravdu země! My jsme tam s Edem oba byli a potkali jsme se tam v lese. Povídej, Ede, pověz jim, jak to bylo!"
„Tak co, Ede?" zeptal se Petr.
A teď se dostáváme k jednomu z nejošklivějších míst tohoto příběhu. Až doposud bylo Edmundovi zle, byl otrávený a zlobil se na Lucinku, že měla pravdu - ale ještě se nerozhodl, co udělá. A teď, když se ho Petr najednou přímo zeptal, rozhodl se pro tu nejpodlejší a nejzlomyslnější věc, na jakou mohl přijít. Rozhodl se, že Lucinku shodí.
„Povídej, Ede," řekla Zuzana.
A Edmund se zatvářil velice důležitě, jako by byl o mnoho starší než Lucinka (byl starší přesně o rok), trochu se ušklíbl a pravil: „No jo, my jsme si s Lucinkou hráli - dělali jsme, jako že celá ta věc s tou zemí ve skříni je pravda. Jen tak pro

legraci, to se ví. Ve skutečnosti tam nic není.“
Chudák Lucinka se na Edmunda jenom podívala - a utekla z pokoje.
Edmund, který byl zlejší každým okamžikem, si pomyslil, že se mu právě podařila mimořádně inteligentní věc; i pokračoval v začatém díle a pravil:
„Tak vidíte, už zase! Co je jí? Na malejch dětech je nejhorší, že…“
„Víš co,“ obořil se na něj Petr. „Drž konečně hubu! Co to s tou skříní začalo, chováš se k Lucince odporně - a teď si s ní zas na to hraješ, aby na to jó náhodou nezapomněla. Kde se v tobě bere tolik zlomyslnosti?“
„Vždyť je to všechno pitomost,“ namítl Edmund, velmi zaražený.
„Je to pitomost,“ řekl Petr, „to je právě to. Když jsme sem jeli, byla Lucinka ještě úplně normální, ale teď to vypadá, jako by to buď neměla v hlavě v pořádku, nebo začínala hrozně lhát. Ale ať je to jak chce, myslíš, že tomu prospěješ tím, že se jí pro to nejdřív pošklebuješ a pak ji v tom podporuješ?“
„Myslel jsem… myslel jsem…“ řekl Edmund a doufal, že ho napadne, co by řekl. Nenapadlo ho nic.
„Nic sis nemyslel, jestli chceš něco slyšet,“ řekl mu Petr, „je to vyložená zlomyslnost. Ty se vůbec rád vytahuješ na mladší, to už jsme viděli ve škole.“
„Prosím vás, nechte toho,“ ozvala se Zuzana. „Tím se nic nespraví, když se ještě vy dva začnete hádat. Pojďte, najdeme Lucinku.“
Našli ji až o mnoho později a bylo na ní samozřejmě znát, že brečela. Ať jí říkali, co chtěli, nic nepomáhalo. Svého příběhu se nevzdala.
„Je mi fuk, co si myslíte, a vaše kecy jsou mi taky fuk,“ křičela, „můžete to říct profesorovi a můžete to napsat mamince a postavte se třeba na hlavu! Já jsem tam byla a potkala jsem tam fauna a… a měla jsem tam už zůstat a vy jste všichni hnusný, hnusný!“
Ten večer za mnoho nestál. Lucinka brečela, kudy chodila; Edmund měl nepříjemný pocit, že mu jeho plán příliš nevychází. A ti dva starší si vážně začínali myslet, že se Lucinka zbláznila. Večer se o tom šeptem radili na chodbě ještě dlouho potom, co šla spát.
Výsledkem bylo, že opravdu šli příštího rána vyklopit celou věc panu profesorovi. „Jestli si bude myslet, že to s Lucinkou není v pořádku, napíše našim,“ řekl Petr. „My už na to nestačíme.“ A tak šli, zaklepali na dveře pracovny, pan profesor je pozval dál, vstal, nabídl jim židle a ujistil je, že je jim k službám. Naslouchal jejich příběhu velmi pozorně, ruce sepjaté, a vůbec je nepřerušoval, dokud nebyli u konce. Pak si odkašlal a řekl něco, co jim vyrazilo dech.
„Jak víte,“ zeptal se totiž, „že vaše sestřička nemluví pravdu?“
„Vždyť přece…“ začala Zuzana - a zarazila se. Z tváře pana profesora se dalo jasně vyčíst, že mluví úplně vážně. Pak se Zuzana vzpamatovala a pravila:
„Vždyť přece Edmund říkal, že si na to jen hráli!“
„Ano,“ řekl pan profesor, „to si rozhodně zaslouží úvahu - řekl bych dokonce velmi pečlivou úvahu. Kupříkladu - prominete-li mi tu otázku - koho ze své zkušenosti považujete za spolehlivějšího, svého bratra nebo sestřičku? Víte, který z nich je pravdomluvnější?“
„To je právě to, pane profesore,“ řekl Petr, „až doteď bych vždycky řekl, že Lucinka.“
„A co ty si myslíš, děvče?“ obrátil se pan profesor na Zuzanu.
„No,“ pravila Zuzana, „v podstatě bych souhlasila s Petrem… Ale to přece nemůže bejt pravda - to s tím lesem a faunem a tak!“
„Tak daleko mé vědomosti nesahají,“ řekl pan profesor. „Ale obvinit ze lži někoho, kdo doposud mluvil jen pravdu, to je velmi, opravdu velmi vážná věc.“
„Jenže my jsme se nebáli, že by lhala,“ řekla Zuzana. „My jsme si spíš mysleli, že s ní něco není v pořádku.“
„Vy si myslíte, že se zbláznila?“ pravil pan profesor nevzrušeně. „Tak to můžete být úplně klidní, stačí se na ni podívat nebo si s ní promluvit a je mi jasné, že je docela normální.“
„Ale to potom…“ začala Zuzana a zarazila se zas. Ani ve snu by ji nenapadlo, že by nějaký dospělý mohl mluvit jako pan profesor. Nevěděla, co si o tom všem má myslet.
„Logika!“ řekl pan profesor spíš pro sebe. „To by mě zajímalo, proč se v těch školách nevyučuje logika. Jsou tu pouze tři možnosti: buď vaše sestřička lže nebo se zbláznila, nebo mluví pravdu. Vy víte, že nelže, a je evidentní, že se nezbláznila. Proto musíme až do té doby, než se nám naskytne nějaký další důkaz, prostě předpokládat, že mluví pravdu.“
Zuzana se mu pozorně zadívala do obličeje a zjistila, že si z nich určitě nedělá legraci. „Ale jak to může bejt pravda?“ namítl Petr.
„Pročpak se ptáš?“ otázal se pan profesor.
„No, za prvé,“ pravil Petr, „jestli je to pravda, proč tu zemi nenajde každej a vždycky, když se do skříně podívá? Víte, nic tam nebylo, když jsme se tam dívali. Ani Lucinka nedělala, jako že tam něco je.“
„A co to s tím má společného?“ ptal se pan profesor.
„Přece když něco je, tak je to pořád!“
„Opravdu?“ podivil se pan profesor - a Petr vůbec nevěděl, co na to říct.
„Ale nebyl čas,“ ozvala se Zuzana. „Lucinka vůbec neměla čas někam jít, i kdyby bylo kam. Přiběhla za námi, jen jsme vytáhli paty z pokoje. Netrvalo to ani minutu - a ona říkala, že byla pryč kolik hodin.“
„To právě dělá ten příběh tak pravděpodobným,“ pravil pan profesor. „Pokud jsou v tomto domě skutečně dveře, které vedou do jiného světa (a měl bych vás upozornit, že toto je velice zvláštní dům a ani já sám o něm mnoho nevím) - tedy, jak říkám, pokud se vaše sestřička dostala do nějakého jiného světa, nebylo by nic zvláštního, kdyby měl tento svět i čas odlišný od našeho. Takže ať tam jste, jak dlouho chcete, v našem čase neuplyne ani vteřina. Na druhou

stranu si však nemyslím, že by na něco takového mohla dívka v jejím věku sama přijít. Kdyby to tedy jen předstírala, schovala by se na odpovídající dobu.“
„Tak vy si myslíte,“ zvolal Petr, „že tady všude můžou bejt jiný světy - kam člověk šlápne - jen tak beze všeho!?“
„Nic není pravděpodobnějšího,“ pravil pan profesor a začal si pucovat brejle, mumlaje si pod fousy: „To by mě zajímalo, co se v těch školách vlastně učí!“
„Ale co máme teda dělat?“ zeptala se Zuzana, která měla pocit, že se poněkud odchýlili od tématu.
„Milá mladá dámo,“ pravil pan profesor a upřel na oba velmi přísný pohled, „myslím, že by stálo za to zkusit něco, co tu ještě nikdo nenavrhl.“
„A co?“ ptala se Zuzana.
„Abychom se starali každý o své,“ pravil pan profesor - a na tom zůstalo.
Poté se pro Lucinku všechno změnilo k lepšímu. Petr dohlížel na to, aby si z ní Edmund neutahoval, a ani Lucinka, ani kdokoliv jiný neměl chuť se pouštět do rozhovorů o skříni. Každý se střežil o ní byť zmínit.
A tak to nějaký čas vypadalo, že je všem dobrodružstvím konec - ale nemělo tomu tak být.
Páně profesorův dům - o kterém toho ani on sám mnoho nevěděl - byl velmi starý a proslulý, takže tam přicházeli lidé z celé Anglie a prosili o dovolení, aby si ho mohli prohlédnout. Byl to takový dům, o kterém se píše v průvodcích, a dokonce i v historii, a to plným právem, neboť o něm kolovalo mnoho všelijakých příběhů, některé snad dokonce ještě neuvěřitelnější, než je tento. A když přijela nějaká skupinka turistů, pan profesor je vždycky pustil dál a paní Pršáková (ta paní domácí) je provázela po domě a povídala jim o obrazech a o brnění a o vzácných knihách v knihovně. Paní Pršáková neměla příliš ráda děti a ještě míň měla ráda, když ji někdo vyrušoval z jejích výkladů. Proto řekla Petrovi a Zuzaně hned prvního rána (samozřejmě spolu s mnoha jinými užitečnými naučeními): „A pamatujte si, prosím, že se mi nemáte plést do cesty, když provázím návštěvníky po domě.“
„Jako by někdo z nás vůbec chtěl zabít celý dopoledne couráním po domě s ňákejma cizíma dospělejma!“ poznamenal k tomu Edmund a ostatní děti byly téhož názoru. A díky tomu to dobrodružství začalo podruhé.
O pár dní později si Petr a Edmund prohlíželi brnění a uvažovali, zda by se nedalo rozebrat na kousky, když tam vtrhla obě děvčata a volala: „Pozor! Jde sem Pršanda a celá tlupa s ní!“
„A mizet!“ zvolal Petr a všichni se vyřítili dveřmi na druhém konci pokoje. Jenže když se dostali do zeleného pokoje a dál do knihovny, uslyšeli najednou hlasy před sebou a poznali, že paní Pršáková vede turisty zadním schodištěm, nikoli předním, jak čekali. A potom, snad že zazmatkovali, nebo je ta paní Pršáková vyloženě honila, nebo se v domě probudilo nějaké kouzlo, které je chtělo dostat do Narnie - prostě zdálo se jim, že jsou pronásledováni všude, až nakonec Zuzana řekla: „Do háje s těma turistama! Pojďte, schováme se do pokoje se skříní, než přejdou. Tam určitě nevlezou.“ Ale sotva tam byli, uslyšeli na chodbě hlasy - a pak někoho, jak sahá na dveře - a pak se pohnula klika…
„Honem,“ řekl Petr, „je to jediná možnost!“ a rozrazil dveře skříně. Všichni si vlezli dovnitř a posadili se tam ve tmě, celí udýchaní. Petr držel dveře přivřené, ale nedovřel je úplně, protože samozřejmě dobře věděl (jako každý normální člověk), že ve skříni se samo zavře leda úplné ťululum.
Cesta do lesa

Kapitola šestá

„Pršanda by sebou mohla mrsknout,“ ozvala se po chvíli Zuzana. „Už jsem celá ztuhlá.“
„A hnusně tu smrdí kafr,“ poznamenal Edmund.
„V kapsách těch kabátů ho bude plno,“ řekla Zuzana. „Proti molům.“
„Něco mě tlačí do zad,“ řekl Petr.
„Něco studenýho, ne?“ zeptala se Zuzana.
„No jo, máš pravdu! Je to studený,“ řekl Petr. „Hrome, a je to taky mokrý! Co to tu s tím je?! Sedím na něčem mokrým. A je to furt mokřejší.“
S jistými obtížemi se postavil.
„Pojďte ven,“ řekl Edmund, „už jsou pryč.“
Vtom Zuzana vykřikla a všichni se ptali, co se jí stalo. „Vždyť já se opírám o strom!“ řekla Zuzana. „A podívejte, támhle se vyjasňuje!“
„Hrome, no jo,“ řekl Petr, „a koukejte, tady - a tady - jsou tu všude stromy. A to mokrý je sníh. Tak mám pocit, že jsme se nakonec přece jen dostali do toho Lucinčinýho lesa.“
Teď už o tom nebylo pochyb a všechny čtyři děti mžouraly v ostrém světle zimního dne. Za nimi visely na ramínkách kabáty, před nimi stály zasněžené stromy.
Petr se okamžitě obrátil k Lucince.
„Nezlob se, že jsem ti nevěřil,“ řekl. „Moc mě to mrzí. Podáš mi ruku?“
„To se ví,“ pravila Lucinka a učinila tak.
„Tak,“ řekla Zuzana, „a co teď?“
„Jak to, co teď,“ řekl Petr. „To je přeci jasný: prozkoumáme tadyten les.“
„Brrr,“ řekla Zuzana a zadupala, „je tady parádní zima. Nevezmem si na sebe ňáký ty kabáty?“
„Nejsou naše,“ řekl Petr pochybovačně.
„To snad nikomu vadit nebude,“ řekla Zuzana. „Neponesem je přece z domu pryč. Ani je nevyndáme ze skříně.“
„To by mě nikdy nenapadlo, Zuzko,“ řekl Petr. „No jo, teď to vidím! Nikdo nám nemůže říct, že jsme ty kabáty šlohli, dokud je nevyndáme ze skříně. A já si myslím, že celá tahle země je vlastně ve skříni.“
A hned taky uvedli do praxe Zuzanin rozumný nápad. Kabáty jim byly trochu velké, takže jim sahaly až na paty a

vypadaly spíš jako nějaké královské hávy. Ale všem bylo o mnoho tepleji a cítili, že takhle lépe zapadají do krajiny.
„Můžem si hrát na objevitele Severního pólu," řekla Lucinka.
„Tady to myslím stačí, i když si nebudeme hrát vůbec na nic," řekl Petr a jako první se pustil do lesa. Nad hlavami jim visely těžké, černé mraky a vypadalo to, že do večera bude znovu sněžit.
„Hele," začal po chvíli Edmund, „neměli bysme se držet víc doleva, teda jako jestli máme namířeno k lampě?" V tu chvíli zapomněl, že musí dělat, jako by v lese ještě nikdy nebyl. A v momentě, kdy to vyslovil, by si byl nejradši jednu vrazil. Všichni se zastavili a podívali se na něj. Petr hvízdl.
„Tak tys tu vážně byl," povídá. „Tehdy, jak Lucinka říkala, že tě tu potkala! A tos dělal, jako že lže!"
Zavládlo mrtvé ticho. „To mám teda rád, takový hnusný mrňavý krysy," utrousil Petr, pohodil rameny a nedodal už nic. A všem se zdálo, že už není co říct, i pokračovali v cestě. Ale Edmund si pro sebe mumlal: „Tohle mi všichni zaplatíte, frajeři blbý, vzorný, nafoukaný!"
„A kam vůbec jdeme?" tázala se Zuzana spíš jen proto, aby změnila téma.
„Lucinka by se měla ujmout vedení," řekl Petr. „Tvrdě si to zasloužila. Kam půjdem, Lucinko?"
„Nepůjdem třeba k panu Tumnusovi?" navrhla Lucinka. „To je ten hodnej faun, jak jsem vám o něm povídala."
Všichni s ní souhlasili a vydali se na cestu; kráčeli svižně a trochu podupávali. Z Lucinky se vyklubala dobrá vůdkyně. Nejdřív nevěděla, jestli vůbec trefí, ale pak si všimla tu povědomého stromu, tam zas pařezu, až je to dovedlo do divočejší krajiny a pak do známého mělkého údolí a pak až ke dveřím do jeskyně. Ale tam je očekávalo strašné překvapení.
Dveře byly vylomeny z pantů a rozmláceny na kousky. Jeskyně uvnitř byla tmavá a studená, plná zatuchlého pachu, jako bývá tam, kam už několik dní nikdo nevkročil. Dveřmi tam napadal sníh a smísil se na zemi v mazlavou kaši s něčím černým, zřejmě to byl popel a oharky z krbu. Někdo je rozházel po pokoji a rozdupal. Všude se válely střepy nádobí a obraz faunova tatínka byl nožem rozřezán na cáry.
„No nazdar, ti to tu zřídili," řekl Edmund. „Ani jsme sem nemuseli chodit."
„Co je tohle?" řekl Petr a shýbl se, neboť si všiml kusu papíru, přibitého skrz koberec k podlaze.
„Je tam něco napsáno?" ptala se Zuzana.
„Asi jo," odpověděl Petr. „Ale v tý tmě to nemůžu přečíst. Pojďte ven."
Vyšli na denní světlo, shlukli se kolem Petra a ten z papíru přečetl toto:
Původní obyvatel tohoto místa, faun Tumnus, byl vzat do vazby na základě obvinění z velezrady proti Jejímu Veličenstvu Jadis, královně Narnie, paní na Cair Paravel, vládkyni Osamělých ostrovů atd., z přechovávání nepřátel Jejího Veličenstva, ukrývání špehů a bratříčkování s lidmi.
podepsán Fenris Ulf,
náčelník tajné policie
AŤ ŽIJE KRÁLOVNA!
Děti chvilku ani nedýchaly.
„No, že by se mi to tu nějak kór zvlášť líbilo…" začala pak Zuzana.
„Kdo to je, ta královna Narnie, Lucinko?" ptal se Petr. „Víš o ní něco?"
„To vůbec není opravdická královna," odpověděla Lucinka. „To je šeredná čarodějnice, Bílá čarodějnice. Každej ji tu nenávidí. Zaklela celou zemi, takže je pořád zima a nikdy vánoce."
„Hm, já teda nevím, jestli má cenu chodit dál," ozvala se Zuzana. „Nezdá se mi tu moc bezpečno a že bych se nějak bavila, to taky ne. A je čím dál větší zima a nemáme s sebou nic k jídlu. Pojďte domů."
„Ale to přece nejde!" vykřikla Lucinka. „Copak to nevidíš? Teď se nemůžem jen tak sebrat a jít domů. To je všechno kvůli mně, co se stalo tomu chudákovi faunovi. Schoval mě před čarodějnicí a dovedl zpátky. To je to přechovávání nepřátel a bratříčkování s lidmi. Musíme se pokusit ho zachránit."
„No, my jsme na to určitě ty pravý," poznamenal Edmund, „když ani nemáme nic k jídlu."
„Ty drž hubu," poradil mu Petr, který na něj měl pořád ještě pořádný vztek. „Co myslíš ty, Zuzko?"
„Ne, že bych tím byla nějak nadšená, ale myslím, že má Lucinka pravdu," řekla Zuzana. „Nemám chuť jít ani o krok dál a mrzí mě, že jsem sem vůbec lezla. Ale pro toho pana Jakjensejmenuje - pro toho fauna musíme asi fakt něco udělat."
„Taky bych řekl," pravil Petr. „To se ví, že mi vadí, že tu nemáme nic k jídlu. Skoro bych byl pro to se vrátit a trochu probrat špajz, jenže mám dojem, že vůbec není jistý, že se sem pak dostaneme zpátky. Takže musíme jít dál."
„To je fakt," řekly obě dívky.
„Jen kdybysme věděli, kam toho chudáka zavřeli," řekl Petr.
Stáli chvíli tiše a přemýšleli, co si počít, když vtom Lucinka zvolala: „Koukejte, červenka! A jakej má krásně červenej krček! To je první pták, co tu vidím. Víte, co si myslím? Třeba umějí ptáci v Narnii mluvit. Dívá se na nás, jako by nám chtěla něco říct!" Obrátila se k července a pravila: „Dobrý den, paní Červenko. Můžete nám, prosím vás, říct, kam odvedli fauna pana Tumnuse?" Jak to říkala, postoupila o krok k července. Ta popolétla kousek dál a usadila se na nejbližším stromě. Pak k nim obrátila hlavičku a podívala se na ně tak naléhavě, jako by jim všechno dobře rozuměla. Všechny děti mimoděk postoupily o kousek blíž. A červenka zase popoletěla na nejbližší strom a zase se na ně podívala (nikdy byste nevěřili, že může mít červenka takhle červené hrdlo a takhle jasná očka).
„Vidíte?" řekla Lucinka. „Myslím, že vážně chce, abysme šli za ní."
„Mně to taky připadá," řekla Zuzana, „co ty na to, Petře?"
„No, můžem to aspoň zkusit," řekl Petr.
A opravdu se čím dál tím víc zdálo, že je červenka vede. Poletovala ze stromu na strom, vždycky kousek před nimi, ale nikdy tak daleko, aby ji ztratili z očí. Tak začali všichni postupovat hloub do lesa, mírně z kopce. Vždycky, když červenka vzlétla, snesla se z větve na zem sprška sněhu. Pak se mraky začaly trhat, vykouklo zimní slunce a sníh kolem

se zatřpytil, až oči přecházely. Šli už asi půl hodiny, obě děvčata vpředu, když Edmund zpomalil a obrátil se k Petrovi:
„Jestli se dokážeš přemoct a chvilku mě poslouchat, povím ti něco, co by sis měl dobře rozmyslet.“
„Copak?“ ptal se Petr.
„Pssst, ne tak nahlas,“ zašeptal Edmund. „Nechci polekat holky. Ale pochopils, co vlastně děláme?“
„Ne, co?“ tázal se Petr také šeptem.
„Jdeme za někým, koho vůbec neznáme. Jak víme, na čí straně ten pták je? Co když nás vede do pasti?“
„To je šeredná myšlenka. Jenže, víš - zrovna červenka. Ve všech pohádkách, co znám, je to hodnej pták. Červenka určitě nebude na špatný straně.“
„A když už jsme u toho, jak víš, která strana je ta dobrá? Jak víš, že jsou v právu faunové, a ne královna (ano, ano, slyšeli jsme, že je to čarodějnice). Nevíme o žádným vlastně vůbec nic.“
„Faun přeci Lucinku zachránil.“
„Jistě. Říkal to. Ale co my můžeme vědět. A ještě něco. Jestlipak víme, jak se odsaď dostaneme zpátky domů?“
„Do prkýnka,“ pravil Petr. „To mě nenapadlo!“
„Hm, a oběd taky ve hvězdách,“ dodal Edmund.
Den u Bobrů

Kapitola sedmá

Zatímco si kluci vzadu šeptali, děvčata se náhle zastavila a vykřikla. „Červenka!“ zvolala Lucinka. „Je pryč! Uletěla!“ A po července skutečně nebylo ani památky.
„A co teď?“ zeptal se Edmund a podíval se na Petra, jako by chtěl říct „Co jsem ti povídal?“
„Pst. Koukněte!“ zašeptala Zuzana.
„Co je?“ zeptal se Petr.
„Za těma stromama se něco hejbe. Támhle, nalevo.“
Všichni se tam pátravě zadívali - a nikomu nebylo zrovna lehko u srdce.
„Támhle je to zas!“ řekla pak Zuzana.
„Teď jsem to taky viděl,“ řekl Petr. „Je to tam furt. Zrovna se to schovalo za strom.“
„Co je to?“ ptala se Lucinka a moc se snažila, aby se jí netřásl hlásek.
„Ať je to, co je to,“ řekl Petr, „schovává se nám to. Nechce, abysme to viděli.“
„Pojďte domů,“ řekla Zuzana. A třebaže to nikdo nevyslovil, v tu chvíli si všichni uvědomili totéž, co říkal před chvílí Edmund Petrovi. Zabloudili.
„Jak to vypadá?“ ptala se Lucinka.
„Jako - jako zvíře,“ řekla Zuzana a pak: „Honem, honem! Koukejte! Tady to je!“
Teď už ho viděli všichni - chlupatý čumáček s fousky, který je pozoroval zpoza stromu. Ale tentokrát se hned neschoval. Místo toho si položil tlapičku na pusu, jako to dělají lidé, když vám chtějí naznačit, že máte být zticha. Pak zase zmizel. Děti stály bez hnutí a ani nedýchaly.
Za chvilku se zvíře objevilo zas. Vylezlo zpoza stromu, rozhlédlo se, je-li vzduch čistý, syklo: „Pssst,“ zakývalo na ně tlapkou, jako že mají jít za ním do hustého mlází - a znovu zmizelo.
„Už vím, co to je,“ řekl Petr. „Je to bobr. Poznal jsem ho podle ocasu.“
„Chce, abysme šli za ním,“ řekla Zuzana, „a abysme byli zticha.“
„To vím taky,“ řekl Petr. „Ale - máme jít, nebo ne? Co myslíš ty, Lucinko?“
„To bude hodnej bobr,“ řekla Lucinka.
„Hm, a jak to víš?“ tázal se Edmund.
„Neriskneme to?“ zeptala se Zuzana. „Stejně to nemá žádnou cenu, jen tak tady stát, a mimoto bych jedla, až bych brečela.“
V tu chvíli bobr znovu vystrčil hlavičku a zuřivě na ně zakýval.
„Tak pojďte,“ rozhodl Petr, „zkusíme to. Držte se všichni pohromadě. Kdyby něco, je nás na jednoho bobra až až.“
A děti se všechny semkly dohromady a šly ke stromu a za něj a tam doopravdy našly bobra - ale ten stále couval a říkal jim drsným hrdelním šepotem: „Dál, pojďte dál. Tudy. Na mýtině není bezpečno.“ A nepromluvil, dokud je nezavedl na temné místo, kde rostly čtyři stromy tak blízko u sebe, že se jejich větve propletly a na zemi zůstalo suché jehličí, neboť sníh se tam vůbec nedostal.
„Jste synové Adamovi a dcery Eviny?“ zeptal se pak.
„To jsme,“ řekl Petr.
„Pssst!“ sykl bobr. „Tišeji, prosím! Ani zde není bezpečno.“
„Koho se, prosím vás, bojíte?“ ptal se Petr. „Vždyť tu nikdo není!“
„Jsou tu stromy,“ řekl bobr. „Stromy vždycky poslouchají. Většina jich je na naší straně, ale jsou i takové, které nás mohou vyzradit - však víte komu,“ a několikrát pokýval hlavou.
„Když už tak mluvíme o stranách,“ řekl Edmund, „jak máme vědět, že jste s námi?“
„Nic ve zlým, pane Bobr,“ dodal Petr. „Ale pochopte, vůbec se neznáme…“
„V pořádku, zcela v pořádku,“ odpověděl bobr. „Tady máte moje znamení.“ A s těmito slovy jim podal malý bílý předmět. Všichni se na něj nechápavě zadívali, až konečně Lucinka řekla: „Jé, no jo! To je můj kapesník, ten, co jsem dala chudákovi panu Tumnusovi.“
„Přesně tak,“ pravil bobr. „Chudák, doslechl se předem, že ho seberou, proto mi ho svěřil. Řekl mi, že kdyby se mu něco stalo, musím se s vámi sejít a dovést vás…“ Tady bobr zmlkl a tajuplně pokýval hlavou. Pak jim naznačil, aby se

postavili těsně k sobě, takže se jeho vousky dotýkaly jejich tváří, a dodal tichounkým šepotem: „Aslan prý se blíží - možná už přistál.“
A tehdy se stalo něco velmi zvláštního. Žádné z dětí nevědělo o Aslanovi o nic víc než teď vy; ale v okamžiku, kdy bobr to jméno vyslovil, pocítili ho všichni někde velmi hluboko v sobě. Možná, že už jste něco podobného zažili ve snu: kdosi pronesl něco, čemu jste nerozuměli, ale co mělo obrovský význam - buďto hrozný, takže jste se probudili celí vyděšení, nebo nádherný, krásnější, než lze slovy vypovědět, a pak byl celý sen tak kouzelný, že byste se do něj vždycky chtěli vrátit.
A teď to bylo zrovna tak. Při tom jménu se v každém z nich něco pohnulo. Edmundovi přejel po zádech mráz. Petr se najednou cítil hrozně odvážný a podnikavý. Zuzaně bylo, jako by stála v proudu hudby nebo vůně. A Lucinka měla pocit, jaký člověk má, když se ráno probudí a uvědomí si, že začínají prázdniny, nebo přinejmenším léto.
„A co je s panem Tumnusem?“ zeptala se Lucinka. „Kde je?“
„Tiše, tiše,“ sykl bobr. „Tady ne. Zavedu vás někam, kde si můžeme v klidu popovídat, a taky si dáme oběd.“
Nikomu, kromě Edmunda, teď nebylo zatěžko bobrovi uvěřit a všichni, včetně Edmunda, se zaradovali, když zaslechli slovo „oběd“. Všichni proto pospíchali za svým novým přítelem. Vedl je překvapivě rychle a vždy těmi nejhustšími úseky lesa. Po hodině - to už byli všichni dokonale utahaní a hladoví - les najednou prořídl a cesta se začala prudce svažovat. Konečně se dostali z lesa ven, slunce stále svítilo - a tu se jim otevřela náramná vyhlídka.
Stáli nad hlubokým, příkrým údolím, kterým protékala poměrně široká řeka - alespoň protékala by, nebýt zamrzlá. Přímo pod nimi ji protínala hráz; a když ji spatřili, tu si samozřejmě všichni uvědomili, že bobři vždycky stavějí hráze, a bylo jim jasné, že tuto postavil pan Bobr osobně. Také si všimli, že bobrova tvář nabrala najednou velmi skromný výraz - takový, jaký lidé mají, když si prohlížíte jejich zahradu nebo čtete něco, co napsali. Takže to byla jenom běžná zdvořilost, když Zuzana zvolala: „Jé, to je hráz!“ A pan Bobr tentokrát neřekl: „Tiše, tiše,“ nýbrž: „Ach, to je jen taková hrázička, spíš pro legraci. A vlastně není ještě ani hotová.“
Nad hrází byla hluboká vodní nádrž, nyní ovšem změněná v hladkou plochu tmavozeleného ledu. A hluboko pod hrází byl další led, ale ne už tak hladký, neboť tady voda ztuhla v jediném okamžiku se všemi svými vlnami, peřejemi a víry. Všude tam, kde voda přetékala přes hráz nebo protékala skrze ni, zářily nyní vodopády rampouchů, jako by byla celá hráz ověnčena listy a květinami z nejčistšího cukru. Uprostřed hráze, zčásti nalepený na jejím vrcholu, stál legrační malý domeček, tvarem podobný včelímu úlu. Dírou ve střeše z něj stoupal kouř, takže kdo ho viděl - zvláště byl-li pořádně vyhladovělý - si okamžitě vzpomněl na vaření a dostal hlad ještě větší.
Toho si všimli všichni. Ale Edmund zpozoroval ještě něco navíc. O něco níž po proudu řeky se do ní vlévala jiná řeka, menší. A jak stoupal očima proti jejímu proudu, uviděl dva kopečky - byl si téměř jist, že to jsou právě ty, které mu tehdy u lampy čarodějnice ukázala. „Mezi nimi tedy musí být její hrad,“ pomyslil si, „a není to ani kilometr daleko.“ I vzpomněl si na turecký med, představoval si, jak bude králem („Zajímalo by mě, jak se na to bude tvářit Petr,“ říkal si) a napadaly ho ty nejošklivější myšlenky.
„Tak jsme na místě,“ povídá pan Bobr, „a vypadá to, že nás paní Bobrová už čeká. Půjdu první a vy dávejte pozor, ať neuklouznete.“
Hráz byla nahoře poměrně široká, ale přesto se po ní (lidem) nešlo nijak příjemně, neboť byla celá pokrytá ledem, a třebaže zamrzlá nádrž byla přesně v její úrovni, na druhé straně to vypadalo o mnoho ošklivěji: strmý sráz a až hluboko, hluboko dole řeka. Tudy je pan Bobr vedl husím pochodem, až se dostali doprostřed hráze, odkud bylo vidět hezký kus po i proti proudu řeky. A to už byli i u dveří bobřího domečku.
„Tak, ženo, už jsme tady,“ zavolal pan Bobr. „Našel jsem je. Tady to jsou synové Adamovi a dcery Eviny.“ A všichni vešli.
Ještě než se Lucinka uvnitř rozkoukala, uslyšela tiché vrčení; a první, co spatřila, byla milá stará bobřice, která seděla v koutě s nití v puse a pilně šila na šicím stroji. Jakmile hosté vešli, paní Bobrová přerušila práci a vyskočila.
„Tak jste přece přišli!“ pravila a napřáhla k nim svoje vrásčité tlapky. „Konečně! Nikdy bych si nemyslela, že se toho dožiju! Brambory se už vaří, postavila jsem na čaj a předpokládám, muži, že nám nalovíš nějaké ryby.“
„To tedy nalovím,“ odpověděl pan Bobr a vyšel z domku. Petr se k němu přidal. Po zamrzlé nádrži došli k díře, kterou pan Bobr každý den znovu prosekával. Vzali si s sebou vědro. Pan Bobr se tiše posadil na kraj díry (chlad mu zřejmě vůbec nevadil), pozorně se díval dolů, pak najednou hrábl packou do vody, a než byste řekli švec, vytáhl nádherného pstruha. Tak to zopakoval ještě několikrát, až bylo vědro plné.
Mezitím děvčata pomohla paní Bobrové slít čaj, prostřít stůl, nakrájet chleba, dát talíře ohřát do trouby, přinést pro pana Bobra veliký korbel piva ze sudu v rohu domku a rozpálit v pánvi tuk. Lucince připadal bobří domeček velice útulný, třebaže byl úplně jiný než jeskyně pana Tumnuse. Nebyly tam ani knížky, ani obrázky a místo postelí byly palandy vestavěné do zdi jako na lodi. Od stropu visely šunky a svazky cibule a zdi vroubily holínky, nepromokavé pláště, sekerky, velké nůžky, lopatky, fanky, zednické lžíce, rybářské pruty, sítě a podběráky. Ubrus na stole byl sice čistý, ale z velmi hrubého plátna.
Když už to v pánvi náležitě syčelo, vrátili se Petr a pan Bobr a přinesli ryby - pan Bobr už je venku vykuchal a očistil. Jistě si umíte představit, jak krásně ryby voněly, když se smažily, a jak při tom dostal každý ještě větší hlad - a jak dokonce i tenhle hlad rostl a rostl, dokud paní Bobrová konečně neřekla: „Tak, už to bude.“ Zuzana slila brambory a dala je na kraj plotny oschnout, Lucinka zatím pomohla paní Bobrové porcovat pstruhy, takže za chviličku už si každý přitahoval ke stolu stoličku (u Bobrů měli samé třínohé stoličky, jenom u krbu stálo ještě houpací křeslo paní Bobrové) a potají polykal sliny. Pro děti byl přichystán džbán tučného mléka (pan Bobr se držel piva) a uprostřed stolu ležela hrouda žluťoučkého másla, ze kterého si každý mohl nabrat na brambory, kolik chtěl, takže děti si říkaly - a v tom jsem s nimi zajedno - že není na světě nic lepšího než dobré čerstvé ryby, které se ještě před půlhodinkou prohánějí ve vodě a před půlminutou prskaly v pánvi. A když bylo po rybách, paní Bobrová nečekaně vytáhla z trouby velikánskou a

nádherně lepivou roládu s marmeládou, tak horkou, že se z ní kouřilo, a zároveň dala přihřát čaj, takže se dal nalévat, zrovna když měli roládu v sobě. Každý si vzal svůj šálek a odšoupl stoličku tak, aby se mohl zády opřít o zeď a dlouze vzdechnout blahem.
„Tak," řekl pan Bobr, odstrčil korbel od piva a přitáhl si šálek s čajem, „a teď jen moment strpení, než si pořádně nacpu a zapálím fajfku - a můžeme přejít k věci. Už zase sněží," dodal, když se podíval z okna, „tím líp, aspoň nikdo nepřijde; a pokud by po vás někdo chtěl slídit, nenajde stopy."
Co bylo po obědě

Kapitola osmá

„Pane Bobr," prosila Lucinka, „řekněte nám už přece, co se stalo s panem Tumnusem."
„Jó, děvče milé," pravil pan Bobr, „to je moc škaredá věc. Sebrala ho policie, to je jednou jisté. Jeden ptáček to viděl."
„A kam ho odvedli?" zeptala se Lucinka.
„Nu, když je viděl naposled, směřovali k severu - a všichni víme, co to asi znamená."
„My ne," řekla Zuzana. A pan Bobr velice smutně potřásl hlavou.
„To bohužel znamená, že ho vedli do jejího zámku," pravil.
„Co mu udělají, pane Bobr?" vydechla Lucinka.
„No," pravil pan Bobr, „jisté to není. Ale málokdo z těch, které odvedli do jejího zámku, odtud vyvázl živ. Sochy. Je to tam prý plné soch - nádvoří, hala, schodiště - ti, které proměnila…" (tu se zarazil a otřásl) „… proměnila v kámen."
„Ale, pane Bobr," řekla Lucinka, „nemohli bysme… My pro něj přece musíme něco udělat. Je to taková hrůza a je to jen kvůli mně!"
„Má milá holčičko," řekla paní Bobrová, „my všichni víme, že bys ho zachránila, kdybys jen trochu mohla. Jenže i kdyby se ti podařilo vniknout do zámku proti její vůli, ven by ses živa nedostala."
„A co nějakou lest?" zeptal se Petr. „Víte, třeba se za něco převlíknout - třeba dělat vetešníky nebo tak… nebo si vyčíhnout, až půjde pryč a… hrome, nějak to přece jít musí! Pane Bobr, ten faun moji sestru zachránil s nasazením vlastního života. Nemůžem dovolit, aby… aby… aby se to s ním stalo!"
„To nemá cenu, synu Adamův," řekl pan Bobr. „Ty nemáš naději na úspěch, ty, ani nikdo z lidí. Ale teď, když je Aslan na cestě…"
„Ano, ano, povězte nám o Aslanovi!" ozvalo se několik hlasů najednou, neboť je znovu ovládl ten zvláštní pocit - jako první závan jara, jako dobrá zpráva.
„Kdo je to Aslan?" zeptala se Zuzana.
„Kdo to je?" zvolal pan Bobr. „Tak vy to nevíte? To on je náš král. Je to pán celého tohoto lesa a všech lesních lidí - ale to víte, nebývá tady tak často. Ani já, ani můj otec jsme to nezažili. Ale teď jsme dostali zprávu, že se vrací. Touto dobou už je v Narnii. Ten se s Bílou čarodějnicí vypořádá. To on zachrání pana Tumnuse, ne vy."
„Ona ho nepromění v kámen?" zeptal se Edmund.
„To je mi otázka, synu Adamův!" pravil pan Bobr a rozesmál se na celé kolo. „Jeho jestli promění v kámen! Jestli se udrží na nohou a pohlédne mu do tváře, bude to tak asi všechno, co dokáže - a víc, než bych do ní řekl. Kdepak, hochu. Ten dá všechno do pořádku, jak se o tom po kraji traduje stará báseň:
V kterou zemi Aslan vkročí,
tam hned bude všechno jiné,
zlí i dobří hlavu skloní,
neboť on jen pánem jest.
Polnicí hlas jeho bude,
před níž zima hrůzou zhyne,
sluncem jeho zlaté oči,
v nichž nám jaro začne kvést.
Jen počkejte, až ho uvidíte."
„A uvidíme ho vůbec?" zeptala se Zuzana.
„Proto jsem vás přece přivedl," řekl pan Bobr. „Půjdete za ním se mnou."
„Je… je to člověk?" tázala se Lucinka.
„Aslan - a člověk!" řekl pan Bobr vážně. „To víš, že ne. Je to král lesa, vždyť vám to říkám, a syn Velkého zámořského císaře. Vy nevíte, kdo je králem zvířat? Aslan je lev - totiž Lev, veliký Lev."
„Ach," řekla Zuzana, „a já myslela, že je to člověk. Není - nebezpečnej? Trochu se bojím setkání se lvem."
„Aby ne, děvenko," pravila paní Bobrová. „Jestli se někomu před Aslanem neklepou kolena, tak je buď mimořádně statečný, nebo spíš mimořádně hloupý."
„Takže nebezpečnej je?" řekla Lucinka.
„Copak neslyšíš, co paní Bobrová říká?" odpověděl pan Bobr. „Kdo tu mluvil o tom, jestli je nebezpečný? To víš, že je. Ale je ušlechtilý. Vždyť je to přece náš pravý král!"
„Hrozně rád bych ho viděl," řekl Petr, „i když musím říct, že z toho mám taky dost strach."
„Přesně tak, synu Adamův!" pravil pan Bobr a praštil tlapkou do stolu, až hrnečky poskočily. „A ty ho uvidíš. Dostali jsme vzkaz, že se s ním máš setkat, pokud možno zítra, u Kamenného stolu."
„Kde to je?" ptala se Lucinka.
„Zavedu vás tam," řekl pan Bobr. „Je to odsud hezký kus cesty, pořád po proudu dolů."
„A co bude mezitím s chudákem panem Tumnusem?" ptala se Lucinka.

„To nejlepší, co pro něj můžeš udělat, je najít Aslana," řekl pan Bobr. „Až bude s námi, můžeme se teprv do něčeho pustit. Ne, že bychom nepotřebovali i vás. Je totiž ještě jiná stará báseň:
Tehdy se štěstí obrátí
a radost se nám navrátí,
až Adamův rod nazpátek zas vládu uchvátí.
Takže teď, když vy tu jste a on také, se všechno jistě chýlí k nějakému rozuzlení. Víte, Aslan už tu kdysi byl - kdysi velmi, velmi dávno, nikdo už ani neví kdy - ale na nikoho z vašeho rodu se ani pověsti nepamatují."
„Ano, to mi zrovna vrtá hlavou," řekl Petr. „Copak čarodějnice není člověk?"
„To by se jí hodilo, abychom si to mysleli!" řekl pan Bobr. „Ano, vypadá jako člověk, a právě proto si tu činí nárok na trůn. Ale není to dcera Evina. Je dcerou první ženy vašeho otce," (tu se pan Bobr uklonil) „vašeho otce Adama, která se jmenovala Lilith a byla z rodu džinů. To je tedy její matka. A jejím otcem je obr. Ne ne, není v ní ani jediná kapka poctivé lidské krve."
„A proto je skrz naskrz zlá," dodala paní Bobrová.
„Přesně tak, ženo," řekl pan Bobr. „Lidé bývají takoví i makoví (čímž se samozřejmě nechci dotknout nikoho z přítomných). Ale o těch, kteří vypadají jako lidé a lidmi nejsou, se dá říct jen jedno."
„Znala jsem pár docela hodných skřítků," poznamenala paní Bobrová.
„To já taky, když už o tom mluvíš," řekl pan Bobr, „ale opravdu jen pár a ještě to byli ti, co se lidem podobají nejmíň. Ale když to vezmeme všeobecně, můžete dát na má slova: jakmile se setkáte s někým, kdo je skoro člověkem, ale ne úplně, nebo člověkem byl a už není, nebo by měl být člověkem, ale není, mějte oči na šťopkách a sekeru po ruce. No, a to je také důvod, proč má čarodějnice takový strach z lidí. Pátrá po vás už hezkou řádku let, a kdyby věděla, že jste zrovna čtyři, byla by ještě nebezpečnější."
„Pročpak?" tázal se Petr.
„To je zase jiné proroctví," řekl pan Bobr. „Na břehu moře, tam, kde do něj ústí tato řeka, stojí hrad jménem Cair Paravel. Tam by správně mělo být hlavní město Narnie. A v tomto hradě jsou čtyři trůny, na nichž budou podle starého proroctví sedět jednou dva synové Adamovi a dvě dcery Eviny. Až se to stane, bude konec s vládou Bílé čarodějnice, a nejen to, také s jejím životem. Proto jsme si museli cestou dávat takový pozor. Kdyby ta o vás věděla, neměl by váš život větší cenu než dva moje fousky!"
Děti poslouchaly pana Bobra s takovým zaujetím, že si delší dobu ničeho jiného nevšímaly. Po jeho posledních slovech však následoval okamžik ticha - a vtom Lucinka najednou povídá:
„Poslouchejte, kde je vlastně ten Ed?"
Další chvíle ticha, tentokrát velmi nepříjemná, a potom se všichni začali ptát jeden přes druhého: „Kdo jste ho viděl naposled? - Jak je to dlouho? - Nešel ven?" a všichni se nahrnuli ke dveřím. Vyhlédli ven. Hustě a vytrvale sněžilo, na tmavozeleném ledu nádrže ležela silná vrstva sněhu a z prostředka hráze, kde stál bobří domeček, se sotva dalo dohlédnout na břeh. Vyšli ven a po kolena ve sněhu prohledávali okolí. „Ede, Ede!" volali až do ochraptění. Ale tichounce padající sníh jako by jejich hlasy polykal a neodpověděla jim ani ozvěna.
„To je hrůza," povzdechla si Zuzana, když se konečně celí zoufalí vrátili dovnitř. „Co bych za to dala, kdybysme sem nikdy nebyli lezli!"
„Co si jenom počneme, pane Bobr?" ptal se Petr.
„Co si počneme, povídáš?" opáčil pan Bobr a natahoval si vysoké boty. „Musíme se okamžitě vydat na cestu. Nemáme ani chvilku nazbyt."
„Asi bysme se měli rozdělit na čtyři pátrací skupiny," přemýšlel Petr. „Každá půjde jedním směrem. Kdo ho najde, musí se hned vrátit a…"
„Na co pátrací skupiny, synu Adamův?" pravil pan Bobr.
„Jak to, na co! Na hledání Eda přece!"
„Hledat Eda nemá žádný smysl," pravil pan Bobr.
„Cože?" vykřikla Zuzana. „Vždyť přece nemůže bejt daleko! A my ho najít prostě musíme! Jak to, že ho nemá smysl hledat?!"
„Nemá to žádný smysl," pravil pan Bobr, „a to z toho důvodu, že už víme, kde je." Všichni užasli a tázavě se na něj podívali. „Nechápete?" zeptal se pan Bobr, „šel k ní. Šel k Bílé čarodějnici. Všechny vás zradil."
„Prosím vás, prosím vás," řekla Zuzana. „To by přece nikdy neudělal!"
„Že ne?" otázal se pan Bobr a pohlédl každému z nich do očí - a oni zapomněli všechno, co chtěli namítat, neboť jim náhle bylo úplně jasné, že tohle je přesně to, co Edmund udělal.
„A jak k ní trefí?" ptal se Petr.
„Byl tu už někdy?" tázal se pan Bobr. „Dostal se sem už někdy sám?"
„Ano," špitla Lucinka, „bohužel ano."
„A řekl vám, co tu dělal a koho tu potkal?"
„Ne, to teda neřekl," povídá Petr.
„V tom případě můžete dát na moje slova," řekl pan Bobr: „Už se tu setkal s Bílou čarodějnicí, připojil se k ní, a ona mu řekla, kde ji má hledat. Nechtěl jsem o tom mluvit dřív (koneckonců je to váš bratr), ale jak jsem se na něj podíval, pomyslel jsem si 'Tenhle by mohl zradit'. Vypadal jako někdo, kdo potkal Bílou čarodějnici a jedl s ní. Kdybyste tu žili déle, vždycky takové poznáte. Víte, ty jejich oči."
„To je jedno," řekl Petr přiškrceným hlasem, „stejně ho musíme jít hledat. Je to krysa, já vím, ale je to taky náš bratr a je ještě malej."
„To chcete jít do zámku Bílé čarodějnice?" zeptala se paní Bobrová. „Copak vám ještě není jasné, že jediná možnost, jak

zachránit jeho nebo sebe, je držet se od ní co nejdál?“
„Jak to?“ ptala se Lucinka.
„Ona vás chce dostat všechny. Ona nikdy nezapomíná na ty čtyři trůny na Cair Paravel. Jakmile vás bude mít pěkně pohromadě ve svém zámku, bude mít vyhráno a vy rozmnožíte její sbírku soch, než stačíte mrknout. Ale jeho samotného nechá naživu, protože ho bude chtít užít jako vnadidlo pro vás ostatní.“
„Copak nám nikdo nepomůže,“ naříkala Lucinka.
„Jenom Aslan,“ pravil pan Bobr. „Musíme za ním. To je teď naše jediná naděje.“
„Moji milí,“ řekla paní Bobrová, „já si myslím, že bychom si měli vzpomenout, kdy přesně odsud utekl. Může vyzradit jen tolik, kolik slyšel. Byl tu například ještě, když jsme mluvili o Aslanovi? Jestli ne, je to výborné, protože se čarodějnice nedozví, ani že Aslan přišel, ani že máme namířeno k němu, a aspoň s tímhle počítat nebude.“
„Nepamatuju se, že by tu byl…“ začal Petr, ale Lucinka ho přerušila.
„Ale byl, byl,“ řekla smutně. „To si nepamatuješ, jak se ptal, jestli může čarodějnice proměnit Aslana v kámen?“
„No jo, máš pravdu,“ řekl Petr. „To je mu zrovna podobný.“
„Čím dál líp,“ vzdechl pan Bobr. „A ještě něco: Myslíte, že slyšel, kde se máme s Ašlanem setkat?“
Ale nikdo samozřejmě nevěděl.
„Protože jestli slyšel,“ pokračoval pan Bobr, „čarodějnice prostě sedne do saní, pojede tím směrem, dostane se mezi nás a Kamenný stůl a chytí nás cestou. Odřízne nás od Aslana.“
„Ba ne,“ pravila paní Bobrová, „jak ji znám, tak ze všeho nejdřív udělá něco docela jiného. Jak uslyší, že jsme tu všichni pohromadě, vydá se nás pochytat; a jestli Ed zmizel před půlhodinou, za dvacet minut ji tu máme jako na koni.“
„To je pravda, ženo,“ řekl pan Bobr. „Musíme okamžitě pryč. Mnoho času nám nezbývá.“
Zámek Bílé čarodějnice

Kapitola devátá

A teď byste jistě rádi věděli, co se stalo s Edmundem. Nu, snědl svou porci oběda, ale nechutnala mu, jak by měla, neboť stále nemohl zapomenout na turecký med - a nic tak nezkazí chuť obyčejného dobrého jídla jako vzpomínka na jídlo plné nedobrých kouzel.
Také poslouchal rozhovor, ale ani to se mu moc nelíbilo, hlavně proto, že mu připadalo, že si ho všichni schválně nevšímají a nikdo s ním nemluví. To se ví, nebyla to pravda - ale jemu to tak připadalo. Poslouchal až do té doby, než jim pan Bobr pověděl o Aslanovi i o schůzce u Kamenného stolu. Potom začal polehoučku couvat za závěs, který visel přes dveře. Neboť při zmínce o Aslanovi se ho zmocnil záhadný, hrozivý pocit, tak jako se ostatních zmocnil pocit záhadný a krásný.
Zrovna když pan Bobr recitoval tu báseň o rodu Adamově, Edmund potichu stiskl kliku; a těsně předtím, než začal pan Bobr mluvit o tom, že Bílá čarodějnice vlastně není člověk, nýbrž napůl obr a napůl džin, Edmund vyklouzl ven a opatrně za sebou zavřel dveře.
Ani teď si nesmíte myslet, že byl tak zlý, že chtěl, aby všichni jeho sourozenci zkameněli. Chtěl turecký med, chtěl se stát princem (později králem) a také se chtěl Petrovi pomstít za to, že ho nazval krysou. Pokud šlo o to, co udělá čarodějnice s ostatními, nepřál si, aby na ně byla nějak zvlášť hodná - rozhodně nechtěl, aby s nimi zacházela jako s jemu rovnými - ale věřil (nebo si to aspoň namlouval), že se jim nic zlého stát nemůže. „Ti všichni, co o ní tak špatně mluvěj, jsou její nepřátelé,“ říkal si, „a jistě toho nejmíň půlka nebude pravda. Na mě byla aspoň hodná, mnohem hodnější než oni. Myslím, že je to pravá královna. A i kdyby, vždycky bude lepší než ten hroznej Aslan.“
Takhle v duchu omlouval to, co se chystal udělat. Ale moc dobrá omluva to nebyla, neboť hluboko v srdci přece jen věděl, že čarodějnice je zlá a ukrutná.
První, co si uvědomil, když vyšel ven do husté chumelenice, bylo, že si uvnitř zapomněl kabát. Ale vracet se pro něj samozřejmě nemohl. Hned potom si všiml, že už se skoro stmívá - s obědem začali kolem třetí hodiny a zimní dny jsou krátké. S tím nepočítal, ale nějak si už poradit musel. Vyhrnul si tedy aspoň límec a vydal se po hrázi na druhou stranu řeky. Teď, když napadl sníh, už to naštěstí tolik neklouzalo.
Ani když se tam dostal, to nevypadalo nijak růžově. Stmívalo se stále víc, a protože ani sněžit nepřestávalo, viděl sotva na krok před sebe. Navíc nenašel žádnou cestu. I bořil se v závějích a klouzal po náledí a škobrtal o padlé kmeny a padal ze strmých srázů a otloukal si holeně o skály, dokud nebyl skrz naskrz mokrý, zmrzlý a odřený. Nejhorší ze všeho bylo však to ticho a samota. Po pravdě řečeno si myslím, že by byl jistě všechno vzdal, vrátil se a přiznal a smířil se s ostatními, kdyby ho náhodou nebylo napadlo: „Až budu v Narnii králem, ze všeho nejdřív nechám postavit pořádný silnice.“ A samozřejmě začal okamžitě snít o tom, jak bude králem, a to ho znovu postavilo na nohy. Zrovna se definitivně rozhodl, jaký zámek bude mít a kolik aut, co budou hrát v jeho soukromém biografu, kudy povedou hlavní železnice, jaké zákony vydá proti bobrům a hrázím, a právě promýšlel poslední detaily plánu, jak odkázat Petra do příslušných mezí, když se počasí změnilo. Nejprve přestalo sněžit. Pak se zvedl vítr a řádně přituhlo. Konečně se nebe vyčistilo a vyšel měsíc. Byl úplněk. A protože sníh odrážel jeho světlo, bylo náhle jasno jako ve dne - jen stíny poněkud mátly.
Nikdy by byl nedošel, kdyby měsíc nebyl vyšel zrovna ve chvíli, kdy Edmund dorazil k té druhé řece - vzpomínáte si, k té, kterou viděl od lesa nad bobří hrází. Teď se k ní konečně dostal a chtěl jít proti proudu nahoru. Ale cesta podél této řeky byla ještě mnohem divočejší a neschůdnější, takže by se tam potmě vůbec nedalo projít. I takhle se promočil až do poslední nitky, jak podlézal pod větvemi stromů a setřásal si za krk sníh. A s každou dávkou čerstvého sněhu, kterou ho osud obdařil, jeho nenávist k Petrovi rostla a rostla - jako by zrovna Petr za tohle mohl.
Pak se údolí před ním otevřelo do roviny. A tady konečně stál mezi dvěma kopci na protějším břehu zámek - jistě sídlo

Bílé čarodějnice. Měsíc ho zaléval jasným světlem. Zámek to byl dost malý, ale měl spoustu věží - větších i menších štíhlých věžiček s dlouhými špicemi, ostrými jako jehly. Vypadaly jako černokněžnické čepice. Třpytily se v měsíčním světle a vrhaly na sníh podivné, strašidelné stíny. Edmund mimoděk o krok couvl.
Jenže teď už bylo pozdě pomýšlet na návrat. Edmund tedy přešel řeku a vydal se k zámku. Nikde se nic nepohnulo, všude vládlo mrtvé ticho, dokonce i zvuk jeho kroků úplně pohltil hluboký sníh. Vydal se podél zdí, míjel roh za rohem, věžičku za věžičkou a hledal dveře - musel obejít celý zámek, neboť byly až zrovna na opačné straně. Byla to veliká brána a byla naštěstí otevřená dokořán.
Edmund se potichounku přiblížil, nakoukl dovnitř - a tu se mu málem srdce zastavilo. Přímo v bráně, přízračně bílý v měsíčním světle, stál obrovský lev, připravený ke skoku. Edmund se skrčil do stínu brány a tam zůstal, celý rozklepaný, neschopný jít o krok dál ani o krok zpátky. Stál tam tak dlouho, že by mu zuby jistě začaly cvakat zimou, kdyby mu už necvakaly strachy. Připadalo mu to jako celá věčnost.
Pak mu teprve přišlo divné, jak to, že lev stojí tak tiše - za celou dobu se sebemíň nepohnul. Edmund se tedy odvážil o krůček blíž, ale stále se držel co nejvíc při zdi. Teď si všiml, že ho lev tak, jak stojí, stejně nemůže vidět. („Jenže," napadlo ho zároveň, „co kdyby otočil hlavu!") Díval se totiž na někoho jiného - na maličkého skřítka, který stál zády k němu, asi dva metry daleko. „Zaplať pámbu," pomyslel si Edmund, „až skočí na trpaslíka, rychle proběhnu." Ale lev se stále nehýbal a skřítek také ne. A tu si Edmund konečně vzpomněl, že se mluvilo o tom, jak umí čarodějnice proměnit všechno živé v kámen. Třeba je to jenom kamenný lev! Zároveň si všiml, že má lev na zádech a na hlavě sníh. To se ví, že je to jenom socha! Které živé zvíře by na sobě sneslo sníh! Edmund se nyní velmi pomaličku a s bušícím srdcem odvážil ještě blíž. Pak sebral všechnu kuráž, natáhl ruku, dotkl se lva a honem ucukl. Nahmatal studený kámen. Nechal se vyděsit pouhou sochou!
Edmundovi se tak ulevilo, že ho navzdory zimě zalilo teplo. A současně ho napadlo něco, co mu připadalo jako náramná myšlenka. „Tak tohle tedy," řekl si, „je zřejmě ten Veliký Lev Aslan, o kterém se toho tolik namluvilo. Královna už ho chytla a proměnila v kámen. To bylo plánů - a zatím jim už dávno sklaplo! Pche! Kdo by se bál Aslana!"
A tolik se radoval nad tím kamenným lvem, že se nakonec zachoval jako hloupoučký pětiletý špunt. Vytáhl z kapsy tužku a namaloval lvovi pod nos knír a na oči brejle. „Tak co, Aslane, ty starej troubo," pravil pak, „jaký to je, bejt sochou? Nějak moc ses cejtil, nezdá se ti?" Ale i přes ty čmáranice v obličeji vypadal lev tak hrozivě, smutně i ušlechtile, jak tam tak stál v měsíčním světle, že se Edmund necítil příliš volně, ať se pošklebo val, jak chtěl. Raději se tedy otočil a vydal napříč nádvořím.
Teď uviděl kolem sebe spousty dalších soch - stály tu jako šachové figurky uprostřed hry. Byli tu kamenní satyrové a kamenní vlci, lišky, medvědi a rysové. Byly tu líbezné sochy, které vypadaly jako dívky, ale ve skutečnosti to byly víly stromů. Byla tu veliká socha kentaura, okřídlený kůň a také dlouhé hadovité zvíře, asi drak. Jak tam tak stáli, tak hrozně nehybní - a přece jako živí, stříbrní a bílí ve světle měsíce, vypadali tak zvláštně, že to Edmunda nutilo, aby se stále ohlížel přes rameno. Uprostřed nádvoří stála další socha - mužská postava, vysoká asi jako strom, s divokým obličejem, rozcuchanými vousy a mohutným kyjem v pravé ruce. Edmund si mohl stokrát opakovat, že je to jen kamenný obr, a přece v něm byla malá dušička, když ho míjel.
Nyní zahlédl v otevřených dveřích na protější straně nádvoří matné světlo a vydal se tam. Ke dveřím vedlo několik kamenných stupňů - a přes práh ležel obrovský vlk.
„To nic, to nic," šeptal si Edmund. „Je jenom kamennej. Nic mi neudělá," a zvedl nohu, aby ho překročil. V tom okamžiku vlk vstal, naježil se, vycenil strašné tesáky a zavrčel:
„Stát! Stát! Ani hnout, cizinče, a řekni, kdo jsi!"
„Ano, pane," řekl Edmund a hlas se mu chvěl tak, že mu skoro nebylo rozumět. „Jmenuju se Edmund a jsem syn Adamův a Její Veličenstvo mě tuhle potkalo v lese a já jí jdu říct, že moji sourozenci jsou tady v Narnii - hned tady kousek, u Bobrů. Ona… ona je chtěla vidět."
„Jdu to oznámit Jejímu Veličenstvu," pravil vlk. „Stůj, cizinče, tiše na prahu, je-li ti život milý."
Edmund tedy stál a čekal, srdce až v krku, a mráz mu zalézal za nehty. Konečně se ten šedý vlk - Fenris Ulf, náčelník královniny tajné policie, znovu objevil a řekl:
„Buď vítán a pojď dál, ty šťastný, pokud se těšíš přízni Jejího Veličenstva - a ne tak šťastný, pokud ne."
Edmund tedy vstoupil a dával si dobrý pozor, aby vlkovi nešlápl na nohu. Octl se v dlouhé šeré hale lemované sloupovím. I tady bylo plno soch. Hned u dveří stál maličký faun s velmi smutným obličejem - Edmund se nemohl ubránit myšlence, že tohle je možná ten Lucinčin kamarád. Jediná lampa vydávala sporé světlo a hned za ní seděla Bílá čarodějnice. Edmund k ní ulehčeně zamířil.
„Tady jsem, Vaše Veličenstvo," volal.
„Jak se odvažuješ přijít sám?" řekla čarodějnice strašným hlasem. „Neříkala jsem ti, abys přivedl i ostatní?"
„Dělal jsem, co jsem mohl, Vaše Veličenstvo," řekl Edmund. „Dovedl jsem je až skoro sem. Jsou tady kousek proti proudu, v domečku na hrázi - u Bobrů, víte?"
Její rty se zvlnily pomalým, krutým úsměvem.
„To je všechno?" zeptala se.
„Ne, Vaše Veličenstvo," řekl Edmund a pověděl jí všechno, co slyšel v bobřím domečku.
„Cože, Aslan?" zvolala čarodějnice. „Aslan! Mluvíš pravdu? Jestli přijdu na to, žes mi lhal…"
„Já jenom opakuju, co jsem slyšel, Vaše Veličenstvo," vykoktal Edmund.
Ale čarodějnice ho už neposlouchala. Tleskla do dlaní a okamžitě přiběhl tentýž skřítek, který onehdy kočíroval saně.
„Připrav saně," rozkázala čarodějnice. „A vezmi postroj bez rolniček!"
Kouzla se hroutí

Kapitola desátá

Tak - a teď se musíme vrátit k ostatním dětem a k manželům Bobrovým. Jak pan Bobr prohlásil, že nemají času nazbyt, všichni se honem začali oblékat - až na paní Bobrovou. Ta pobíhala sem a tam po místnosti, vytahovala různé pytlíky a rozkládala je po stole.
„Buď tak hodný, muži, a sundej támhletu šunku," říkala. „Tady máme trochu čaje, tuhle cukr a tadyhle sirky. Vyndejte, prosím vás, někdo z pece dva nebo tři chleby - je to támhle v rohu."
„Co to, prosím vás, děláte, paní Bobrová?" zvolala Zuzana.
„Balím každému raneček na cestu, děvenko," odtušila paní Bobrová pokojně. „Snad si nemyslíš, že bychom se mohli vydat na cestu a nevzít si s sebou ani nic k jídlu!"
„Vždyť už nemáme čas," pravila Zuzana a rychle si zapínala kabát. „Může tu bejt každou chvíli!"
„Moje slova," přidal se pan Bobr.
„S vámi je kříž," vzdechla paní Bobrová. „Jen si to, muži, pořádně rozmysli. Nemůže se sem dostat dřív než za čtvrt hodiny."
„Jenže my musíme získat co největší náskok, jestli se chceme dostat ke Kamennému stolu dřív než ona," řekl Petr.
„Ano, to je to, paní Bobrová," řekla Zuzana, „jak uvidí, že tu nejsme, vydá se okamžitě za námi."
„To tedy vydá," pravila paní Bobrová. „Ale to nám může být úplně jedno, protože ona má saně, takže nás předhoní, ať budeme spěchat nebo ne."
„To - to nemáme žádnou šanci?" pípla Zuzana.
„Ale jdi ty, holčičko moje, ještě se mi začni plašit," pravila paní Bobrová. „Víš co, radši běž a podej mi z prádelníku pět čistých kapesníků. Jsou v tom horním šuplíku. To se ví, že naději máme. Před ní se tam nedostaneme. Ale můžeme jít všelijakými skrytými cestičkami, kde nás nebude hledat, a snad se nám podaří projít."
„V tom máš, ženo, úplnou pravdu," řekl pan Bobr, „ale i tak už máme nejvyšší čas."
„Hlavně se nezačínej plašit i ty, muži," pravila paní Bobrová. „Tak. Takhle se mi to líbí. Tady máme čtyři rance a jeden malý raneček pro toho nejmenšího drobečka - to jsi ty, děvenko," a usmála se na Lucinku.
„Pěkně vás prosím, pojďte už," škemrala Lucinka.
„Vždyť už jdu," odpověděla paní Bobrová a konečně dovolila svému muži, aby jí pomohl s obouváním. „Ten šicí stroj je asi moc těžký, než abychom ho mohli vzít s sebou, viď?"
„To tedy je," pravil pan Bobr důrazně. „Je strašně těžký. Přece si, ženo, nemyslíš, že budeš cestou šít!"
„Nesnesu pomyšlení, že ho tu čarodějnice najde," řekla paní Bobrová, „a rozbije ho nebo ukradne, jako že to udělá."
„Prosím, prosím, prosím, pojďte už," volaly všechny děti. A tak tedy konečně vyšli ven, pan Bobr zamkl dveře („To ji trochu zdrží," pravil), hodili si rance na záda a vydali se na cestu.
Brzy přestalo sněžit a vyšel měsíc. Šli všichni pěkně za sebou - pan Bobr první, za ním Lucinka, Petr, Zuzana a nakonec paní Bobrová. Pan Bobr je vedl po hrázi na pravý břeh a potom uzounkou pěšinou mezi stromy dolů k řece. Vysoko nad nimi se zdvihala příkrá stěna údolí, stříbrná v měsíčním světle. „Tady dole je to nejlepší," pravil pan Bobr. „Ona bude muset zůstat nahoře, tady by se saněmi neprojela."
Bylo by to všechno jistě velice líbezné, kdyby se na to člověk díval z okna; a i takhle se to Lucince nejdřív moc líbilo. Ale jak tak pořád šli a šli a ranec na zádech byl pořád těžší a těžší, začala pochybovat, zda se vůbec udrží na nohou. Už se nedívala na řeku, zářící vějíři zamrzlých peřejí, ani na stromy, zachumlané do bílých kabátků, ani na velikánský měsíc a milióny hvězd, nýbrž sledovala jen tlusté nožičky pana Bobra, jak jdou před ní sněhem ťap - ťap - ťap - ťap, jako by se nikdy neměly zastavit. Pak měsíc zašel a znovu začalo sněžit. Nakonec už byla Lucinka tak unavená, že málem v chůzi usnula; ale tu najednou pan Bobr odbočil doprava a vedl je do prudkého kopce a do toho nejhustšího křoví. A Lucinka se probrala právě včas aby zjistila, že pan Bobr právě mizí v jakési díře, tak dobře skryté v křoví, že ji viděl jen ten, kdo stál přímo u ní. No, po pravdě řečeno si s tím probíráním zas tolik nepospíšila, a než byla hotova, koukala už panu Bobrovi jenom špička ocásku.
Lucinka se honem shýbla a vlezla za ním. Pak za sebou zaslechla harašení, hekání a funění a za chviličku byli všichni uvnitř.
„Kde to jsme?" tázal se ve tmě Petrův hlas, velmi unavený a bledý (jistě si dovedete představit, co to znamená, když řeknu „bledý hlas").
„Toto je stará skrýš, užívaná odedávna bobry za zlých časů," pravil pan Bobr, „a jen málokdo o ní ví. Valně to tu nevypadá, ale musíme si aspoň na pár hodin zdřímnout."
„Kdybyste tak nezmatkovali, když jsme odcházeli, mohla jsem vzít pár polštářů," řekla paní Bobrová.
Tohle nebyla ani zdaleka tak hezká jeskyně, jako měl pan Tumnus. Byla to jen obyčejná díra v zemi - ale bylo tam sucho a netáhlo tam. Velká také zrovna nebyla, sotva se tam vešli, a když si lehli, nezbýval na zemi už ani kousek volného místa. Díky tomu a také proto, že se zahřáli chůzí, jim teď bylo docela příjemně. Jen ta podlaha by mohla být trošku rovnější! Paní Bobrová nechala kolovat malou placatou lahvičku a každý si dal jeden lok - bylo to pálivé a škrábalo to v krku, až se Lucinka zakuckala, ale nádherně je to zahřálo. A okamžitě všichni usnuli, jako když je do vody hodí.
Když se Lucinka probudila, zdálo se jí, že sotva zavřela oči - ve skutečnosti však spala pěknou dobu. Byla jí trochu zima, byla celá ztuhlá a jediná věc, po které toužila, byla horká sprcha. Pak ucítila, jak ji něčí dlouhé vousky šimrají na tváři a uviděla skvrnu denního světla u vchodu do jeskyně. Ale hned vzápětí už byla úplně čilá, zrovna tak jako všichni ostatní; seděli bez hnutí, oči i ústa dokořán, a naslouchali zvuku, na který mysleli (a který občas tak trochu i zaslechli) po celou cestu sem. Zvonění rolniček.
Pan Bobr vyrazil z jeskyně jako blesk, sotva ho uslyšel. Teď si jistě myslíte (však si to Lucinka zprvu myslela taky), že vyvedl pěknou hloupost. Ba ne, naopak. Věděl, že se může hustým křovím vyšplhat až nahoru na břeh, aniž ho někdo

zpozoruje, a chtěl především zjistit, kterým směrem čarodějnice pojede. Ostatní čekali na jeho návrat s bušícím srdcem. Čekali asi pět minut. A pak uslyšeli něco, co je velmi vyděsilo - uslyšeli hlasy. „Ach," pomyslela si Lucinka, „tak ho viděla. Už ho má."
Dost se proto podivili, když o chvilku později zaslechli, jak pan Bobr zvenku volá:
„Je to dobrý. Polez, ženo, ven. Polezte, děti. Je to dobrý. Není to vona!" Neznělo to ani zvlášť spisovně, ani zvlášť slušně, ale takhle už prostě bobři mluví ve velkém vzrušení. (Samozřejmě myslím v Narnii - v našich krajích bobři obyčejně vůbec nemluví.)
Paní Bobrová a děti tedy vyklopýtali z jeskyně a všichni mžourali do denního světla, celí umazaní od hlíny, nemytí, nečesaní a rozespalí.
„Tak polezte už!" volal na ně pan Bobr - ne, nevolal, on skoro zpíval, jakou měl radost. „Pojďte se podívat. To tý babě přeju. Už má s kouzlama namále!"
„Co se děje, pane Bobr?" ptal se Petr udýchaně, jak se všichni šplhali nahoru na břeh.
„Vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že tu byla věčně zima a nikdy vánoce? Vzpomínáš? No tak se teď pojď na něco podívat."
Konečně byli všichni nahoře a dívali se.
Byly to saně s rolničkami a v nich zapřažení sobi. Jenže tihle byli o mnoho větší než ti, kteří vozili čarodějnici, a ne bílí, nýbrž hnědí. A na saních - ó jé, to byl proti čarodějnici teprve rozdíl! - Na saních stál statný růžolící dědeček s mohutným bílým plnovousem, oblečený do kožíšku červeného jako zralá malina. Čišelo z něj teplo, jako z čarodějnice čišel mráz - ale nesmíte si myslet, že vypadal jen mile a legračně jako někdy v našem světě na obrázcích. Člověk při pohledu na něj pocítil takovou hlubokou a krásnou radost, která je vlastně vážná. Děti okamžitě poznaly, kdo to je, a jistě by to byly poznaly i bez té hromady dárků za ním na saních. Do Narnie vstoupily vánoce.
„Konečně jsem tady," pravil vánoční dědeček. „Dlouho mi bránila, ale nakonec jsem se sem dostal. Aslan se blíží. Její kouzla slábnou."
I Lucinka pocítila náhlou vlnu štěstí tak hlubokého, že jí přeběhl po zádech mráz - takového štěstí, které vnímáte, jen jste-li úplně tiší.
„Tak, a teď vaše dárky," pravil dědeček. „Pro vás, paní Bobrová, tu mám výborný nový šicí stroj. Nechám vám ho u vás doma, až pojedu kolem."
„Prosím pěkně," pravila paní Bobrová a trošku se uklonila, „ale je tam zamčeno."
„Zámky a závory pro mne nic neznamenají," pravil vánoční dědeček. „A pro vás, pane Bobr, bych tu měl tohle: až dorazíte zpátky domů, najdete svou hráz dostavěnou, vyspravenou, všechny spáry ucpané a zabudované nové stavidlo."
Pan Bobr samou radostí otevřel pusu dokořán - a v tom okamžiku zapomněl, co chtěl říct.
„Petr, syn Adamův," řekl vánoční dědeček a sáhl do hromady dárků za sebou.
Petr pokročil kupředu.
„Toto je pro tebe," řekl mu dědeček, „ale nejsou to hračky. Doba, kdy jich použiješ, je možná velmi blízko. Užij jich k dobrému." S těmito slovy mu podal štít a meč. Štít byl celý stříbrný a bylo na něm znamení - vztyčený lev, červený jako čerstvě utržená jahoda. Meč měl zlatou rukojeť a patřila k němu i pochva a pás a všechno, jak náleží, a všechno to bylo pro Petra vahou i velikostí jako dělané. Petr přijal tyto dárky tiše a důstojně, neboť cítil jejich vážnost.
„Zuzana, dcera Evina," pravil vánoční dědeček. „To je pro tebe," dodal a podal jí luk, toulec plný šípů a malý roh ze slonoviny. „Ten luk užij jen v krajní nouzi," řekl jí. „Nerad bych, aby ses zúčastnila bitvy. Ale jen málokdy se s ním mineš cíle. A když přiložíš tento roh k ústům a zatroubíš, pak ti jistě přijde nějaká pomoc, ať budeš kdekoli."
„Lucie, dcera Evina," pravil nakonec a Lucinka vystoupila. Podal jí malinkou lahvičku, která vypadala jako skleněná (ale později se ukázalo, že je diamantová), a malou dýku. „V této lahvičce je silice, vyrobená ze šťáv ohnivých květin, které rostou na slunečních horách. Jestli kdy budeš raněna, ty, nebo někdo z tvých přátel, stačí pár kapek a budete zase v pořádku. A dýku máš pro obranu v krajní nouzi, neboť ani ty se bitvy nezúčastníš."
„Víte," řekla Lucinka, „myslím - nevím, ale myslím si, že bych byla dost statečná."
„O to nejde," odpověděl jí vánoční dědeček. „Ale když bojují ženy, je to vždycky ošklivé. Tak, a teď," zvolal pak se čtveráckým úsměvem, „tu mám něco, co vás všechny jistě náramně potěší." A vytáhl - nikdo neví odkud, ale snad i to bylo v té hromadě dárků - veliký tác, na němž stálo pět šálků, miska cukru, konvička smetany a pořádná čajová konvice, ze které se kouřilo. Pak zvolal: „Šťastné a veselé vánoce! Ať žije pravý král!" a práskl bičem. Saně se daly do pohybu a zmizely dřív, než se kdo nadál.
Petr vyndal meč z pochvy a pan Bobr si ho zrovna zálibně prohlížel, když paní Bobrová řekla:
„Tak copak, copak? Chcete počkat, až vám čaj vystydne úplně? No jo, to jsou ti mužští. Vemte ten tác, doneste ho dovnitř a nasnídáme se. Bohudík jsem nezapomněla přinést nůž na chleba."
Slezli tedy zpátky do jeskyně, pan Bobr nakrájel chleba a šunku, paní Bobrová nalila čaj a všem jim bylo moc a moc blaze. Ale ještě dlouho předtím, než jim přestalo být blaze, se pan Bobr zvedl, otřel si vousy a pravil:
„Už jsme dávno měli být na cestě."
Aslan se blíží

Kapitola jedenáctá

Edmund mezitím prožíval trpké zklamání. Když skřítek odešel připravit saně, myslel si Edmund, že k němu čarodějnice bude zase tak laskavá jako při prvním setkání. Ale ona si ho vůbec nevšímala. Nakonec sebral všechnu kuráž a poprosil: „Vaše Veličenstvo, nedala byste mi trochu tureckýho medu? Vy jste říkala, že… že…"
„Ticho, ty pitomče," obořila se na něj čarodějnice. Pak si to ale rozmyslela, řekla si pro sebe: „Vlastně by mi nestálo za

to, aby ten spratek cestou omdléval," a znovu zatleskala. Přiběhl další skřítek.
„Přines tomu lidskému stvoření jídlo a pití," poručila mu.
Skřítek odběhl a po chvíli se vrátil se železným džbánem plným vody a železným talířem, na němž ležel krajíc suchého chleba. Ohavně se ušklíbl, položil to na podlahu vedle Edmunda a řekl:
„Turecký med pro malého prince! Cha, cha, cha!"
„Odnes to," zabručel Edmund. „Suchej chleba nechci." Ale čarodějnice na něj pohlédla s tak hrozným výrazem ve tváři, že se omluvil a začal uždibovat chleba, třebaže ho stěží polykal, jak byl okoralý.
„Ještě rád si na něj vzpomeneš," pravila čarodějnice.
Stále ještě žvýkal, když se první skřítek vrátil a oznámil, že saně čekají. Bílá čarodějnice vstala, vyšla ven a Edmunda odvedla s sebou. Už zase sněžilo, ale ona si toho nevšímala a posadila Edmunda vedle sebe do saní. Ale ještě než vyjeli, zavolala Fenrise Ulfa - jediný skok a obrovský vlk stál podle saní.
„Vezmi nejrychlejšího ze svých vlků," přikázala čarodějnice, „a bez meškání se vydejte k bobřímu domu. Co tam najdete, všechno pozabíjejte. Pokud už budou pryč, běžte co nejrychleji ke Kamennému stolu; ale ať vás nikdo nevidí. Tam na mě v úkrytu počkejte. Musím si zajet daleko na západ, abych se dostala přes řeku. Pokud cestou ke Kamennému stolu potkáte ty lidi, víte co s nimi."
„Slyším a poslouchám, královno," zavrčel vlk a okamžitě vyrazil do tmy jako černý stín. Za chviličku přivolal jiného vlka a brzy už spolu čenichali okolo bobřího domečku. Samozřejmě ho našli prázdný. Ještě štěstí, že noc nezůstala jasná - to by vlci snadno našli stopu a jistě by bobry i děti chytili, než by se dostali do jeskyně. Ale takhle stopa brzy vychladla a šlépěje zavál sníh.
Mezitím skřítek práskl bičem a saně vyrazily bránou ven do tmy a zimy. Pro Edmunda, který byl bez kabátu, to byla příšerná cesta. Nejeli ani čtvrt hodiny a už byl zpředu celý obalený sněhem - brzy ho přestal střásat dolů, protože hned vzápětí se na něj vždycky nalepil další a další a on už byl tolik unavený! Zanedlouho byl promočený až na kůži. A bylo mu tak hrozně! Teď už to věru nevypadalo, že ho chce čarodějnice udělat králem. Všechno to, co si napovídal, aby přesvědčil sám sebe, že je čarodějnice dobrá a laskavá a pravá královna, mu teď připadalo jako totální nesmysl. Dal by nevím co za to, aby byl v tu chvíli s ostatními - dokonce i s Petrem! Jediné, co ho dosud drželo na nohou, byla bláhová víra, že to je všechno možná jenom sen. A jak tak ujížděli dál a dál, hodinu za hodinou, skutečně to vypadalo jako sen. Trvalo to déle, než bych mohl vylíčit, i kdybych popsal celé stránky. Ale přeskočím teď až do doby, kdy přestalo sněžit a oni jeli v denním světle. A stále dál, dál, dál, v úplném tichu, rušeném jen nekonečným svištěním sněhu a vrzáním postrojů. Konečně čarodějnice pravila: „Co to tu je? Stát!" a zastavili.
Jak si Edmund přál, aby se zmínila o snídani! Ale ona dala zastavit kvůli něčemu úplně jinému. Kousek od nich seděla pod stromem veselá společnost - veverka s manželem a dětmi, dva satyrové, jeden skřítek a starý lišák - všichni na nízkých stoličkách kolem stolu. Edmund neviděl, co jedí, ale vonělo to nádherně a na stole bylo jmelí a dokonce snad i pěkně vypečená vánočka. Ve chvíli, kdy saně zastavily, zrovna povstal nejstarší z přítomných, ten lišák, pozdvihl skleničku a chystal se něco říci. Ale sotva saně zastavily a hodovníci zjistili, kdo je v nich, radost se jim vytratila z tváří. Tatínek veveřák se zarazil s vidličkou na půl cesty k puse a jeden satyr dokonce s vidličkou přímo v puse. Malá veveřátka vypískla hrůzou.
„Co to má znamenat?!" tázala se čarodějnice. Nikdo neodpověděl.
„Mluvte, holoto!" poručila znovu. „Chcete snad, aby vám můj skřítek rozvázal jazyk bičem? Jak to, že se oddáváte tomuto neřestnému hodování? Kde jste ty věci sebrali?"
„Když Vaše Veličenstvo dovolí," pravil lišák, „dostali jsme je. A mohu-li být tak smělý a připít na zdraví Vašeho Veličenstva…"
„Kdo vám to dal?" tázala se čarodějnice.
„Vá-vá-vá-vánoční dědeček," vykoktal lišák.
„Cože?!" vykřikla čarodějnice, seskočila ze saní a vrhla se k vyděšeným zvířátkům. „Ten tu nebyl, rozumíte? Nemohl tu být. Jak se opovažujete… ale ne. Přiznejte, že jste lhali, a ještě teď vám odpustím!"
Ale v tom okamžiku jedno veveřátko úplně ztratilo hlavu.
„Byl tu, a byl a byl a byl!" volalo a mlátilo lžičkou do stolu. Edmund spatřil, jak se čarodějnice hryzla do rtu, až jí vytryskla kapka krve. Pak pozdvihla svou hůlku. „Ne, ne, prosím vás, ne!" vyhrkl Edmund, ale ještě ani nedořekl, a ona už mávla hůlkou. V tom okamžiku sedělo na místě veselé společnosti jen několik soch (jedna navždy s vidličkou na půl cesty k puse) kolem kamenného stolu s kamennými talíři a kamennou vánočkou.
„A ty," pravila čarodějnice, když znovu nastupovala do saní a dala Edmundovi strašnou facku, „ty si laskavě odvykni žebrat o milost pro špehy a zrádce. Jedem!" A Edmund poprvé v tomto vyprávění litoval někoho jiného než sebe. Bylo to tak smutné, když člověk pomyslel na ty malé kamenné figurky, jak tam budou sedět za tichých dnů a temných nocí, rok za rokem, až celé obrostou mechem a jejich obličeje spláchne déšť.
A ujížděli dál a dál. Brzy však Edmund podle zvuku zpozoroval, že sníh, kterým projíždějí, je mnohem mokřejší než v noci. Také mu už nebylo tolik zima. Jeli teď mlhou. Jeli mlhou stále hustší a bylo stále tepleji. A saně citelně zpomalily. Zprvu si myslel, že jsou sobi už unavení, ale brzy zjistil, že to bude něčím jiným. Saně sebou škubly a zaskřípaly, jak sjely po něčem tvrdém, a během další cesty začaly drncat o kameny. A ať mlátil skřítek chudáky soby sebevíc, jízda byla stále pomalejší. Také se Edmundovi zdálo, že zaslechl zvláštní zvuk, ale dokud jeli, byl to takový rámus a skřítek tolik hulákal na soby, že ho nemohl pořádně rozpoznat. Pak však saně uvízly úplně a zastavily se. A tu Edmund uslyšel ten zvuk znovu - podivný, líbezný, zvonivý a šumivý zvuk - a vlastně ani ne tak podivný, vždyť si na něj z dřívějška vzpomínal… jen ještě vědět, odkud. A pak si vzpomněl. Byl to zvuk tekoucí vody. Všude kolem tekly pramínky - nebylo je vidět, ale slyšet ano - bublaly a zpívaly, šeptaly a zurčely, smály se a povídaly si, šplouchaly a v dálce dokonce burácely. Edmundovi kdovíproč poskočilo srdce, když si uvědomil, že mráz polevuje. Mnohem blíž se ozývalo kapání

vody z větví stromů a docela blízko sjel mokrý sníh z jedné větve a ukázala se temná zeleň jehličí - první zeleň, kterou Edmund v Narnii spatřil. Ale víc už neměl čas se dívat či poslouchat, neboť se na něj čarodějnice obořila:
„Co sedíš a koukáš, hlupáku! Vylez a pomáhej!“
A Edmund samozřejmě musel poslechnout. Sestoupil ze saní do sněhu - teď už to byla spíš břečka než sníh - a pomáhal skřítkovi vyprostit saně z blátivé jámy, do které zapadly. Nakonec je skutečně dostali ven a skřítek mlátil soby tak dlouho, dokud se nepohnuli. Popojeli tedy ještě kousek. Tady už sníh doopravdy tál a všude se ukazovaly pásy zeleně. Kdybyste tak dlouho jako Edmund viděli kolem sebe jen sníh a sníh a sníh, teprve byste věděli, jaká je to úleva - skvrna zeleně uprostřed bílé. A pak se saně znovu zastavily.
„Nejde to, Vaše Veličenstvo,“ řekl skřítek. „V takovéhle oblevě neprojedeme.“
„Musíme tedy jít pěšky,“ pravila čarodějnice.
„Pěšky je nedohoníme,“ zabručel skřítek. „Ti už jsou kdovíkde.“
„Jsi můj rádce, nebo můj otrok?“ křikla čarodějnice. „Dělej, jak ti poroučím! Svaž tomu lidskému stvoření ruce dozadu a veď ho na konci provazu. Nezapomeň si bič. A přeřež sobům postroje - najdou si sami cestu domů.“
Skřítek poslechl a za chvíli už Edmund klopýtal vpřed, jak nejrychleji uměl, ruce spoutané za zády. Nohy mu ujížděly v rozbředlém sněhu, po blátě a mokré trávě a pokaždé, když uklouzl, vysloužil si nadávku a někdy i ránu bičem. Za skřítkem kráčela čarodějnice a bez ustání je pobízela: „Rychleji, rychleji!“
Bílá barva se z kraje vytrácela, zeleně přibývalo. Stále více stromů ze sebe střásalo sníh. Ukazovaly se tmavozelené smrky i holé větve buků, dubů a jilmů. Mlha pozvolna zezlátla a nakonec se ztratila úplně. Mokrou lesní půdu pohladily teplé sluneční paprsky a mezi vrcholky stromů zasvitlo modré nebe.
A pak se začaly dít další nádherné věci. Dorazili na jednu paseku, vroubenou stříbrnými břízami, která byla celá poseta malými žlutými kvítky - vlaštovičníky. Voda se ozývala stále blíž; potom skutečně přebrodili potok. Za ním kvetly sněženky.
„Maž a nečum, kde co lítá,“ štěkl skřítek, když viděl, jak za nimi Edmund otáčí hlavu, a bolestivě škubl provazem. Ale proto ovšem Edmund vidět nepřestal. Za chviličku si všiml líbezné skupinky krokusů pod jedním starým stromem - bílé byly a zlaté a fialové. Potom zaslechl něco ještě mnohem krásnějšího, než byla tekoucí voda: na stromě podél jejich cesty zazpíval pták - jiný, kousek dál, mu odpověděl - a pak se jako na povel ozvali všichni ptáci v okolí. Chvilka ladění, švitoření, štěbetání a už se les rozezněl jedinou písní. A ptáci byli všude, kam se Edmund podíval - poletovali z větve na větev, rovnali si zobákem peří, plachtili vzduchem, honili se a hašteřili se spolu.
„Rychleji, rychleji,“ pobízela je čarodějnice.
Teď už nebylo po mlze ani památky. Obloha zářila stále sytější modří; čas od času po ní přelétla bílá oblaka. Na otevřených prostranstvích se ukázaly petrklíče. Zdvihl se mírný vánek, který setřásal kapky z větví stromů a přinášel vlahé, líbezné vůně. Stromy se už probudily úplně. Modříny a břízy se pokryly něžnou zelení, kousek dál zlatě rozkvetl čilimník. Buky nasadily první jemné, průsvitné lístky. Světlo, které skrze ně dopadalo na cestu, bylo teď také zelené. Ve vzduchu zabzučela první včela.
„Tohle už není obleva,“ řekl skřítek a zastavil se. „To je jaro. Co si počneme? Vaše zima je pryč. To je Aslanovo dílo!“
„Pokud ještě někdo z vás to jméno vysloví,“ pravila čarodějnice, „na místě zemře.“
Petrův první boj

Kapitola dvanáctá

Mezitím, o mnoho dále, kráčeli ti ostatní hodinu za hodinou něčím, co vypadalo jako nádherný sen. Dávno už nechali kožichy za sebou. A teď už dokonce přestali říkat jeden druhému: „Koukej, ledňáček!“, „Hele, zvonečky!“, „Co to tu tak pěkně voní?“ nebo „Slyšíš toho drozda?“ Šli úplně potichoučku a sáli tu krásu do sebe; šli teplým slunečním světlem a lahodným zeleným stínem, po měkkém mechu pod klenbou jilmů a záplavami omamně vonícího hlohu.
Překvapilo je to zrovna tak jako Edmunda, když viděli, jak zima mizí a během několika hodin se leden mění v máj. Nevěděli ani jistě, že je to Aslanovo dílo (což bylo čarodějnici jasné). Ale všichni věděli, čí vinou byla v Narnii ta věčná zima, a proto také všichni věděli, že tohle zázračné jaro je znamením, že už má čarodějnice na kahánku. A jak obleva postupovala, uvědomili si i to, že dál už saně neprojedou. Potom už tolik nespěchali a dopřávali si častější a delší chvíle odpočinku. Byli už samozřejmě pořádně unavení - ale ne vyčerpaní, jenom malátní a ospalí jako ten, kdo byl celý den na čerstvém vzduchu. Zuzana měla na patě menší puchýř.
Teď už nešli podle řeky. Jednak cesta ke Kamennému stolu vedla mírně doprava (to jest mírně k jihu), jednak by se stejně nemohli držet řeky, když teď začalo tání. Řeka se brzy pořádně rozvodnila a přes jejich bývalou cestičku se valily spousty kalné, nádherně hřmící a burácející vody.
Pak se slunce začalo chýlit k západu, stíny se prodloužily a květiny začaly uvažovat, jestli by se neměly zavřít.
„Teď už to není daleko,“ pravil pan Bobr a vedl je vzhůru po měkkém mechu, který příjemně tlumil kroky jejich unavených nohou jako tlustý koberec, k místu, kde rostly jen vysoké stromy a dost daleko od sebe. Tento výstup na konci dlouhého dne jim dal opravdu zabrat. Lucinka si zrovna říkala, že se sotva dostane nahoru bez dalšího pořádného odpočinku když najednou byli nahoře. A dívali se; a viděli.
Stáli na travnaté planině a kolem dokola, kam až oko dohlédlo, se táhly lesy. Pouze přímo před nimi - na východě - se v dálce rozprostírala zvlněná, třpytivá hladina. „Hele,“ šeptl Petr Zuzaně. „Vidíš? Moře!“ Uprostřed planiny stál Kamenný stůl. Byla to veliká, přísná deska ze šedého kamene, podepřená čtyřmi sloupy. Byl asi velmi starý a byl celý pokryt čarami a znaky, které vypadaly jako nějaké neznámé písmo. Jak se tak na něj děti dívaly, trochu se jim sevřelo srdce. Ale u kraje louky spatřily něco docela jiného. Stál tam stan - nádherný stan, zvlášť teď, když na něj svítilo zapadající slunce - celý ze žlutého hedvábí, s červenými lany a kolíky ze slonoviny. Vysoko nad ním vlála ve

východním větru vlajka se vzepjatým červeným lvem. Pak všichni zaslechli zprava nějakou hudbu, i podívali se tam a uviděli to, kvůli čemu sem přišli.
Aslan stál uprostřed zvířat, seskupených do polokruhu. Byly tam víly stromů a pramenů (říká se jim dryády a najády), které hrály na loutny a harfy - to byla ta hudba. Byli tam čtyři kentauři - napůl velicí, silní koně, napůl velmi důstojní a vážní, ale zároveň krásní obři. Byl tam jednorožec, byl tam býk s lidskou hlavou, pelikán, orel a veliký pes. Aslanovi po boku stáli dva leopardi, z nichž jeden nesl jeho korunu a druhý praporec. Ale Aslan sám… jak se na něj podívali, najednou nevěděli, co si počít. Lidé, kteří nikdy nebyli v Narnii, někdy tvrdí, že z něčeho dobrého nemůže mít člověk strach. Pokud si však děti kdy něco takového myslely, teď to honem zapomněly. Neboť se zkusily podívat na Aslana a zahlédly jenom zlato jeho hřívy a jeho veliké, vážné, královské, podmanivé oči - a zjistily, že se na něj dívat nevydrží a že se celé třesou.
„Tak běžte," zašeptal pan Bobr.
„Až po vás," zašeptal Petr.
„Ne, synové Adamovi dřív než zvířata," odpověděl pan Bobr.
„Tak ty, Zuzano," zašeptal Petr. „Dámy mají přednost."
„Ne ne," odpověděla Zuzana. „Ty jsi starší."
A čím déle se takhle dohadovali, tím jim bylo trapněji. Nakonec to Petr přece jen vzal na sebe. Pozdvihl meč k pozdravu, rychle šeptl ostatním: „Tak pojďte. Seberte se trochu," přistoupil blíž a řekl:
„Jsme tady, Aslane."
„Buď vítán, Petře, synu Adamův," pravil Aslan. „Buďte vítány, Zuzano a Lucie, dcery Eviny. Buď vítán, bobře, buď vítána, bobřice."
Jeho hlas byl plný a hluboký, osvobozoval a zbavoval nepokoje. Byli teď plni tichého štěstí a vůbec jim nepřipadalo trapné, že tu stojí a neříkají nic.
„Kde však je ten čtvrtý?" zeptal se Aslan.
„Zradil je, Aslane. Přidal se k Bílé čarodějnici," odpověděl pan Bobr. A Petr najednou cítil, že musí říct:
„Je to taky moje vina, Aslane. Zlobil jsem se na něj a on by se jinak třeba nerozhodl."
Aslan Petra ani neomlouval, ani neobviňoval, jenom stál a hleděl na něj velikýma, zlatýma očima. A všichni cítili, že není co říct.
„Prosím tě, Aslane," ozvala se pak Lucinka. „Nemohli bysme pro Eda něco udělat?"
„Uděláme pro něj všechno," pravil Aslan. „Ale bude to možná těžší, než si myslíš." A zase bylo chvilku ticho. Až dosud si Lucinka říkala, kolik je v tom jeho obličeji vznešenosti, pokoje a síly; nyní se jí najednou zazdálo, že v něm zahlédla i smutek. Ale v příštím okamžiku tento výraz zmizel. Lev potřásl hřívou, zatleskal tlapami („Brr," pomyslela si Lucinka, „hrozný tlapy. Kdyby neuměl zatáhnout drápy.") a pravil:
„Zatím nechť je připravena hostina. Dámy, odveďte tyto dcery Eviny do stanu a obslužte je."
Když byly dívky pryč, položil Aslan Petrovi tlapu na rameno - a byla to velmi těžká tlapa, třeba se zataženými drápy - a pravil: „Pojď, synu Adamův, ukážu ti zámek, kde budeš králem."
Petr, tasený meč stále v ruce, se se Lvem vydal na východní okraj planiny. Tam se jim otevřel nádherný pohled. Za jejich zády zapadalo slunce. Kraj pod nimi se tedy topil ve večerním světle: lesy, kopce, údolí a řeka, vinoucí se jako stříbrný had. A za tím vším v dálce moře a nad mořem vysoké nebe, barvící se západem. Na rozhraní země a moře - tam, kde ústila řeka - něco zářilo na malé vyvýšenině. Byl to zámek, v jehož oknech se odráželo sluneční světlo; ale Petrovi se zdálo, že to veliká hvězda spočívá na pobřeží.
„Tento zámek, synu Adamův," pravil Aslan, „je Cair Paravel se čtyřmi trůny, z nichž ti jeden náleží. Ukázal jsem ho tobě, neboť jsi prvorozený a staneš se Nejvyšším králem nad všemi ostatními."
Ale Petr neodpověděl, protože v tom okamžiku bylo ticho přerušeno zvláštním zvukem - znělo to jako polnice, ale plněji.
„Tvá sestra tě volá. To je její roh," pravil Aslan tichým hlasem, tak tichým, že to bylo téměř předení - jestli to není ovšem urážlivé, říkat o lvu, že přede.
Petr zpočátku nechápal. Ale pak uviděl, jak zvířata vyrazila kupředu, uslyšel, jak jim Aslan říká: „Stůjte! Jen ať si princ vysloužíostruhy!", a porozuměl. Rozběhl se ke stanu, jak nejrychleji uměl. A tam se mu naskytla hrozná podívaná. Najády a dryády prchaly všemi směry. Lucinka mu běžela vstříc, co ji nožičky nesly, bledá jako křída. Pak uviděl Zuzanu, jak skočila ke stromu a vyšvihla se na něj, pronásledována velikým šedým zvířetem. Petr si nejdříve myslel, že je to medvěd. Pak si všiml, že to vypadá jako vlčák, ale na psa to bylo moc velké. Nakonec si uvědomil, že je to vlk - obrovský naježený vlk, který stojí na zadních, přední tlapy opřené o strom, a vrčí a chňape. Zuzana se nedostala výš než na druhou větev. Jedna noha jí visela dolů, sotva pár centimetrů od cvakajících zubů. Petr se podivil, proč nevyleze výš, nebo se aspoň líp neusadí, ale pak pochopil: Zuzana omdlévá; a jestli omdlí, spadne dolů.
Petr se necítil příliš odvážný; po pravdě řečeno se mu málem udělalo špatně. Ale to teď nerozhodovalo. Vrhl se vpřed a ze všech sil ťal mečem. Rána však vlka minula; ten se otočil - oči mu hořely - a divoce zavyl vzteky. Kdyby se nebyl rozzuřil natolik, že prostě zavýt musel, prokousl by Petrovi krk hned během první vteřiny. Takhle to Petrovi poskytlo právě dost času, aby se sklonil a vší silou vbodl svůj meč do vlkova srdce. Následoval příšerný, zmatený okamžik, podobný zlému snu. Petr škubal a tahal, vlk nevypadal ani mrtvý, ani živý, a jeho zuby cvakaly až u Petrova obličeje; a všude krev a horko a srst. A v příští chvíli leželo zvíře mrtvé. Petr z něj vytáhl meč, narovnal se v zádech a otřel si z čela pot. Byl úplně vyčerpaný.
Po chvíli slezla Zuzana ze stromu dolů. Nebyla na tom o nic líp než Petr a jejich setkání se neobešlo bez slz a objímání - ale v Narnii si o vás pro takové věci nikdo nemyslí nic špatného.
„Rychle, rychle!" uslyšel vtom Aslana. „Kentauři! Orlové! Támhle v křoví je jiný vlk! Tam - za vámi! Teď vyrazil pryč.

Všichni za ním! Poběží ke své paní. Teď máme možnost vypátrat, kde je, a vysvobodit čtvrtého syna Adamova!“ A nejrychlejší zvířata už za dusotu kopyt a svištění křídel mizela v houstnoucím šeru.
Petr vzhlédl, ještě celý udýchaný, a uviděl vedle sebe Aslana.
„Zapomněl sis očistit meč,“ řekl mu Aslan.
To byla pravda. Petr celý zrudl, když uviděl zářivou čepel svého meče potřísněnou krví a šedou srstí. Shýbl se, očistil ji o trávník a vysušil o svůj kabát.
„Podej mi ho a poklekni, synu Adamův,“ pravil Aslan. Pak se dotkl plochou čepele Petrova ramene. „Vstaň, sire Petře Vlkobijče,“ řekl. „A ať tě napříště potká cokoli, nezapomeň si očistit meč.“
Magie, která je zákonem

Kapitola třináctá

A teď už se vrátím k Edmundovi. Než čarodějnice konečně zastavila, ušel už mnohem delší kus cesty, než si kdy myslel, že by vůbec někdo mohl ujít. A jakmile se to stalo - byli zrovna v jedné ponuré rokli, stísněné odevšad hustými smrky a tisy - Edmund prostě padl tváří k zemi a zůstal ležet bez vlády, bez hnutí a bez jediné myšlenky; bylo mu dokonce i jedno, co bude dál, jen když ho nechají v klidu ležet. Pro únavu už ani necítil žízeň a hlad. Vedle něj spolu čarodějnice a skřítek potichu rozmlouvali.
„Ne, Vaše Veličenstvo,“ řekl skřítek, „teď už to nemá cenu. Teď už se ke Kamennému stolu jistě dostali.“
„Snad nás tu vlk najde a poví nám, co se tam děje,“ řekla čarodějnice.
„A i kdyby, nebude to nic veselého.“
„Na Cair Paravel jsou čtyři trůny,“ přemýšlela čarodějnice. „Budou-li králové jen tři, proroctví se nenaplní.“
„Je vůbec potřeba o tomhle uvažovat, teď, když je tu on?“ namítl skřítek. Dosud se neodvážil Aslanovo jméno vyslovit.
„Třeba zas brzy odejde. A pak si to s těmi třemi vyřídíme.“
„Přesto bychom si asi tohohle“ - a skřítek kopl do ležícího Edmunda - „měli nechat jako rukojmí.“
„Ano, to bych také řekla,“ ušklíbla se čarodějnice. „Aby jim nedalo moc práce ho zachránit, viď?“
„V tom případě není radno otálet,“ pravil skřítek.
„Ráda bych to nechala, až budeme u Kamenného stolu,“ řekla čarodějnice, „tam je to pravé místo. Tam se to vždycky dělávalo.“
„Teď to bude ještě dlouho trvat, než se nám podaří vrátit Kamenný stůl jeho původnímu účelu,“ řekl skřítek.
„Máš pravdu,“ připustila čarodějnice. „Tak dobrá, začneme.“
V tu chvíli se větve rozhrnuly a před nimi stanul vlk, celý naježený a udýchaný.
„Viděl jsem je,“ zavrčel. „Jsou u Kamenného stolu a on je tam také. Mého velitele zabili. Byl jsem tam v křoví, všechno jsem to viděl. Udělal to jeden syn Adamův. Utíkejte! Utíkejte!“
„Ne,“ pravila čarodějnice, „není třeba utíkat. Ty běž, svolej všechny naše věrné a přikaž jim, ať se sem za mnou vydají co nejrychleji. Svolej obry a vlkodlaky, svolej víly stromů, které jsou na naší straně. Svolej mrchožrouty a lidožrouty, jezinky a bludičky. Svolej upíry, ježibaby, strašidla, minotaury, svolej skřítky z mandragory. Bude boj! Proč ne? Nemám snad svou hůlku? Neobrátí se jejich vojsko v kámen, sotva se přiblíží? Běž a pospěš si. Já tady musím vyřídit ještě jednu maličkost.“
Vlk sklonil hlavu, otočil se a odběhl.
„Stůl tedy nemáme,“ pravila pak čarodějnice. „Počkejme… nejlepší asi bude ho přivázat ke stromu.“
Skřítek přinutil Edmunda vstát, pak ho dostrkal ke stromu a pevně ho přivázal. Čarodějnice sňala svůj svrchní plášť. Paže měla teď holé a přízračně bílé. Byly tak bílé, že Edmund v tom šeru nevnímal téměř nic jiného.
„Připrav oběť,“ rozkázala čarodějnice. Skřítek rozepjal Edmundovi košili a obnažil mu krk. Pak ho uchopil za vlasy a stáhl mu hlavu dozadu, takže musel zvednout bradu. V tu chvíli uslyšel Edmund zvláštní zvuk - bzučení nebo hvízdání - nejprve nevěděl, co to je. Pak pochopil. Takhle se brousí nůž.
Tu se ze všech stran ozval pokřik - dusot kopyt a svištění křídel - výkřik čarodějnice - spousta hluku všude kolem. Někdo rozvázal jeho pouta. Silné paže ho objaly a přívětivé, syté hlasy říkaly: „Položte ho.“ „Dejte mu napít vína.“ „Tu máš, napij se.“ „Vydrž.“ „Za chvíli budeš v pořádku.“
Pak zaslechl hlasy, které nehovořily k němu, nýbrž jeden k druhému: „Co je s čarodějnicí?“ „Myslel jsem, že ji držíš.“ „Co jsem jí vyrazil ten nůž, už jsem ji neviděl.“ „Chytal jsem toho skřítka.“ „Chcete snad říct, že utekla?“ „Všechno najednou se stihnout nedá.“ „Tady něco je. Ne, to je jen pařez,“ a pak už o sobě nevěděl.
Pak se kentauři, jednorožci, jeleni a ptáci (byla to samozřejmě záchranná výprava, vyslaná Aslanem) vydali i s Edmundem zpět ke Kamennému stolu. Dost by se asi podivili, kdyby věděli, co se bude dít v rokli po jejich odchodu! Bylo úplné ticho a měsíc teď svítil jasněji, takže byste mohli v jeho světle rozpoznat na dně rokle starý pařez a veliký balvan. A kdybyste se na ně pozorně zadívali, možná by vám začaly připadat nějak divné. Pak byste si uvědomili, že ten pařez vypadá zrovna jako malý, tlustý mužíček, přikrčený k zemi. A kdybyste je pozorovali dost dlouho, viděli byste také, jak se pařez zvedá a jde k balvanu a jak se balvan napřimuje a něco mu říká - neboť ve skutečnosti to nebyl žádný pařez a balvan, ale skřítek a čarodějnice. Ona prostě uměla mimo jiné i způsobit, že věci vypadaly jinak, než jaké ve skutečnosti byly. A ve chvíli, kdy přišla o nůž, měla dost duchapřítomnosti svého umění využít. Svou hůlku měla přitom stále u sebe, takže ta teď byla také v pořádku.
Když se naše tři děti ráno probudily (spaly tu noc na vysoko nastlaných poduškách ve stanu), hned se od pana Bobra dozvěděly, že byl jejich bratr v noci zachráněn a dopraven do tábora; a tou dobou je s Aslanem. Hned jak se nasnídaly, vyšly tedy ven a spatřily Aslana a Edmunda, jak se spolu procházejí sami dva orosenou trávou. Není třeba vám

povídat (ostatně to nikdo neslyšel), co Aslan říkal - ale byl to rozhovor, na jaký Edmund nikdy nezapomněl. Když se ostatní přiblížili, Aslan se k nim obrátil.
„Tady je váš bratr," řekl jim. „A - není třeba mu připomínat minulost."
Edmund každému podal ruku a každému se omluvil; a všichni ho ujistili, že se na něj nezlobí. A pak se všichni snažili ještě něco dodat - víte, něco dobrého a obyčejného, jako že už je zase všechno po starém - a nikoho samozřejmě nenapadlo vůbec nic. Ale než se stačili začít cítit opravdu trapně, přistoupil k nim jeden leopard a pravil:
„Výsosti, je tu posel z nepřátelského tábora a prosí o slyšení."
„Ať předstoupí," rozkázal Aslan.
Leopard odběhl a za chvíli se vrátil s jedním skřítkem.
„Jak zní tvé poselství, synu země?" tázal se Aslan.
„Její Veličenstvo královna Narnie a vládkyně Osamělých ostrovů žádá o volný průchod do vašeho ležení," odpověděl skřítek, „aby si s vámi mohla pohovořit o věci, která se týká stejnou měrou vás i jí."
„Královna Narnie!" zvolal pan Bobr. „U všech hromů…!"
„Klid, bobře," řekl Aslan. „Už brzy bude každý nosit to jméno, které mu patří. Do té doby se však nebudeme hádat o slova. Řekni své paní, synu země, že může svobodně přijít a já jí zaručím bezpečnost pod tou podmínkou, že nechá svou hůlku u tamtoho velkého dubu."
Tato podmínka byla schválena a oba leopardi se vydali se skřítkem zpátky, aby dohlédli na řádné dodržení. „Ale co když je promění v kámen?" pošeptala Lucinka Petrovi. Leopardům samotným se možná honily hlavou podobné myšlenky; každopádně byli celí naježení a švihali ocasem sem a tam - jako když kočka vidí podezřelého psa.
„Neboj, všechno bude v pořádku," pošeptal zase Petr. „Kdyby nebylo, neposílal by je."
O chvíli později vstoupila na planinu sama čarodějnice a zamířila přímo k Aslanovi. Ty z dětí, které ji dosud nespatřily, ucítily, jak jim po zádech přeběhl mráz, a mezi zvířaty se tu a tam ozvalo temné zavrčení. Třebaže slunce jasně svítilo, všem byla pojednou zima. Jediní, kdo vypadali úplně klidně, byli Aslan a čarodějnice sama. Bylo to velmi zvláštní, vidět ty dva obličeje - jeden zlatý, druhý mrtvolně bledý - tak blízko u sebe. Ale čarodějnice se nepodívala Aslanovi přímo do očí - toho si paní Bobrová zvlášť povšimla.
„V tvém táboře je zrádce, Aslane," řekla čarodějnice. Všichni samozřejmě věděli, koho tím myslí. Ale Edmund sám po tom všem, co prožil, a po tom dnešním rozhovoru už přestal myslet na sebe. Tiše stál a nespouštěl oči z Aslana. Na tom, co říkala čarodějnice, tolik nezáleželo.
„Tebe nezradil," odpověděl Aslan.
„Zapomněl jsi snad na Světovládnou magii?" zeptala se čarodějnice.
„Dejme tomu, že zapomněl," pravil Aslan. „Pověz mi o ní."
„Zrovna tobě o ní budu povídat!" zvolala čarodějnice a mluvila dále hlasem stále pronikavějším: „Tobě budu povídat, co je vytesáno na Kamenném stole, vedle kterého stojíš! Tobě budu povídat, co je vyryto na oštěp hluboko v kmeni Stromu Světa! Tobě budu povídat, co stojí psáno na žezle Zámořského císaře! Snad si tedy aspoň pamatuješ na kouzlo, na němž Císař postavil Narnii. Víš, že každý zrádce náleží mně. Víš, že za každou zradu mám právo zabít."
„Jo tak," ozval se pan Bobr. „Tak už vím, kdes vzala tu drzost říkat si královna. Dělalas Císaři kata!"
„Klid, bobře," zavrčel tiše Aslan.
„To lidské stvoření je tedy moje," pokračovala čarodějnice. „Propadá mi krví i životem."
„Tak pojď a vem si ho!" zvolal hrozným hlasem býk s lidskou hlavou.
„Hlupáku," divoce se ušklíbla, téměř zavrčela čarodějnice, „snad si nemyslíš, že mi tvůj pán může upřít moje práva pouhou silou! Příliš dobře zná Světovládnou magii. Příliš dobře ví, že nedostanu-li krev, která mi podle zákona náleží, znamená to zkázu celé Narnie."
„To je pravda," pravil Aslan. „Plně to přiznávám."
„Ach, Aslane," špitla Zuzana Lvu do ucha, „nemohli bysme - nedovolíš to přece, viď, že ne! Nemohli bysme s tou Světovládnou magií něco udělat? Nedala by se nějak zrušit?"
„Zrušit Císařovu magii?" opakoval Aslan a obrátil k ní hlavu s nepatrným zamračením. A nikdo už se neodvážil navrhnout něco podobného.
Edmund stál vedle Aslana z druhé strany, s očima stále ještě upřenýma na jeho tvář. Měl pocit, že se dusí, a uvažoval, má-li něco říci. Ale pak pochopil, že tu není nic, co by měl říci, a nic, co by měl dělat, jenom čekat a potom poslechnout.
„Odstupte všichni zpátky," rozkázal Aslan. „Promluvím si s čarodějnicí o samotě."
Všichni poslechli. Následovaly mučivé chvíle, kdy nikomu nezbývalo než nečinně čekat, zatímco spolu Lev a čarodějnice potichu, horlivě rozmlouvali. „Ede, Ede," vyhrkla Lucinka a dala se do pláče. Petr stál zády k ostatním a díval se do dálky na moře. Manželé Bobrovi stáli ruku v ruce, hlavy sklopené. Kentauři neklidně podupávali. Ale pak se všechno úplně utišilo, takže byly slyšet i nepatrné zvuky jako třeba čmeláka, letícího kolem, nebo ptáky dole v lese, nebo šustění větru v trávě. A čarodějnice s Aslanem stále ještě rozmlouvali.
Konečně zaslechli Aslanův hlas. „Můžete se vrátit," pravil. „Je to dohodnuto. Čarodějnice se vzdala nároku na krev vašeho bratra." Po celé planině se ozvalo jediné veliké oddechnutí a potom polohlasé rozhovory. Všichni se vraceli zpátky k Aslanovu trůnu.
Čarodějnice, divokou radost v očích, byla už na cestě zpátky, ale ještě se otočila a zeptala:
„A kdo mi zaručí, že dodržíš slovo?"
Tu Aslan povstal ze svého trůnu a strašlivě zařval - jeho tlama s obrovskými tesáky se otvírala stále víc a jeho řev stále mohutněl - a čarodějnice nejprve strnula s ústy dokořán, načež si vykasala sukně a spasila se útěkem.
Čarodějnice triumfuje

Kapitola čtrnáctá

„Teď se musíme bez prodlení vydat na cestu," prohlásil Aslan, jakmile čarodějnice zmizela. „Tohoto místa bude třeba k jinému účelu. Dnes se utábořím u Berunského brodu."
Všichni samozřejmě umírali touhou vědět, jak se vlastně dohodl s Bílou čarodějnicí, ale Aslanova tvář byla velmi vážná a jeho řev ještě každému zněl v uších, takže se nikdo neodvážil zeptat.
Pojedli pod širým nebem (do té doby už slunce vysušilo trávu) a pak strhli stan a sbalili celé tábořiště. Ve dvě hodiny odpoledne se vydali na pochod směrem severozápadním; šli volně, neboť to neměli daleko.
Zpočátku šel Aslan s Petrem a cestou mu vysvětloval plán tažení. „Jakmile bude čarodějnice u Kamenného stolu hotova," vykládal, „vrátí se téměř určitě se svým vojskem zpátky do svého zámku a připraví se na obležení. Teď záleží na tom, jestli se ti podaří jí odříznout cestu." Pak s Petrem probrali oba plány bitvy - jeden pro případ, že se s čarodějnicí střetnou v lese, druhý pro případ, že budou dobývat její zámek. „Kentaury musíš nasadit tam a tam," říkal mu, nebo: „Napřed vyšli zvědy, abys věděl, jestli neudělá to a to," a tak pokračoval, dokud Petr nenamítl:
„Ale vždyť ty tam budeš taky, Aslane!"
„To ti slíbit nemohu," odpověděl Lev a rozváděl plány dál.
Později ho vídaly hlavně Zuzana a Lucinka. To už nemluvil a vypadal nějak smutně.
Pozdě odpoledne dorazili tam, kde se řeka rozlévala doširoka a byla poměrně mělká - byli u Berunského brodu. Aslan přikázal zastavit a rozbít tábor.
„Nebylo by lepší postavit tábor na druhým břehu?" ozval se Petr. „Víš, kdyby nás chtěla přepadnout v noci nebo něco…"
Aslan byl v té chvíli zřejmě myšlenkami daleko. Když zjistil, že mu Petr něco povídá, oklepal se, jako by se probudil z těžkého snu. „Copak je?" zeptal se a Petr musel začít znovu.
„Ne," pravil Aslan dutým hlasem, „neboj se. Dnes v noci nezaútočí." A zhluboka vzdechl. Pak se vzpamatoval a dodal: „Každopádně je to dobrý nápad. Myslíš jako pravý voják. Ale něco takového dnes prostě nepřichází v úvahu." A tak se ve stavbě tábora pokračovalo.
Toho večera nakazila Aslanova nálada každého. Ani Petrovi nebylo lehko u srdce, když pomyslel na svou vlastní bitvu - kterou bude muset vybojovat bez Aslana. Večeře proběhla v naprostém tichu. Všichni cítili, že teď už to není jako včera večer, ba ani jako dnes ráno. Vypadalo to, jako by se štěstí, sotva začalo, už zase chýlilo ke konci.
Také Zuzany se zmocnila všeobecná stísněnost a nedovolila jí té noci usnout. I počítala ovečky a převracela se z boku na bok, až vedle sebe uslyšela Lucinku dlouze vzdechnout a převalit se na druhou stranu.
„Taky nemůžeš spát?" zeptala se jí šeptem.
„Ne," odpověděla Lucinka. „Já myslela, že ty spíš. Ty, Zuzko…"
„Copak?"
„Mám takovej divnej pocit. Něco je ve vzduchu."
„Viď. Já bych taky řekla."
„Něco s Aslanem," řekla Lucinka. „Buď se mu stane něco strašnýho, nebo se něco strašnýho chystá udělat."
„Něco s ním bylo už odpoledne," uvažovala Zuzana. „Lucinko! Pamatuješ, jak říkal, že v bitvě už s náma nebude? Přece by nás tu teď nenechal!"
„Kde je?" tázala se Lucinka, „je ve stanu?"
„Asi ne."
„Tak víš co, pojď ven. Podíváme se po něm."
„Tak jo," řekla Zuzana. „Stejně je to jedno, když tu jen tak ležíme a nespíme."
Dívky se tedy opatrně proplížily mezi spícími a vykradly se ven. Měsíc jasně svítil a všude bylo ticho, jenom voda šplouchala o kameny. Najednou Zuzana chytla Lucinku za ruku: „Támhle!" Na opačném konci tábořiště, tam, kde začínaly první stromy, uviděly Aslana. Šel pryč, do lesa. Bez jediného slova se obě vydaly za ním.
Vedl je příkrým svahem z údolí ven a pak mírně vpravo - tou samou cestou, kterou přišly odpoledne od Kamenného stolu. Vedl je dál a dál, temnými stíny, bledým měsíčním světlem, vysokou trávou, plnou večerní rosy. Nebyl to už Aslan, jakého ho znaly. Svěsil ocas i hlavu a šel zvolna, jako by byl velmi, velmi unaven. Na jednom volném prostranství, kde se nebylo kam schovat, se pak najednou zastavil a ohlédl. Otočit se a utéct dost dobře nešlo, takže se vydaly k němu. Když byly blíž, oslovil je:
„Proč jdete za mnou, děti moje?"
„Nemohly jsme usnout," pravila Lucinka a poznala, že nemusí říkat víc, že Aslan ví, co všechno se v nich dělo.
„Nemohly bysme jít s tebou - ať jdeš kam chceš?" zeptala se Zuzana.
Aslan se zamyslel.
„Budu rád, když nebudu muset jít sám," řekl pak. „Dobrá, smíte jít se mnou, ale slibte mi, že zůstanete, kde vám přikážu, a dál mne necháte jít o samotě."
„Díky, díky! A slibujeme," řekly obě dívky.
Šli tedy dál, ony po stranách, Lev uprostřed. A šli tak pomalu! A Aslanova krásná hlava visela nyní tak smutně dolů - skoro se ploužila po zemi. Pak klopýtl a tichounce zasténal.
„Aslane, můj milý Aslane!" řekla Lucinka. „Co je ti? Pověz nám."
„Není ti dobře?" ptala se Zuzana.
„Jsem smutný a jsem opuštěný," pravil Aslan. „Položte mi, holčičky, ruce na hlavu, abych je cítil v hřívě, a tak půjdeme dál."
A dívky udělaly něco, čeho by se nikdy neodvážily bez jeho svolení, ale po čem toužily od první chvíle, kdy ho spatřily

- ponořily své chladné ruce do nádherné hloubky jeho zlaté hřívy a cestou se s ní mazlily. Konečně se dostali na úpatí kopce, na němž stál Kamenný stůl, a vystoupili nahoru po svahu až tam, kde stromy začínaly řídnout. U posledního stromu (kolem bylo také husté křoví) se Aslan zastavil a pravil:
„Tak, děti moje. Tady už musíte zůstat. Dobře se schovejte a neukazujte se, ať se stane cokoli. Sbohem.“
A dívky se hořce rozplakaly, i když sotva věděly proč, a objímaly ho a líbaly do hřívy, na nos, na tlapy a na veliké, smutné oči. Pak se Aslan otočil a kráčel dál na planinu. Lucinka a Zuzana se skrčily do křoví a dívaly se za ním.
A viděly to všechno.
Kolem Kamenného stolu se shromáždil veliký dav; třebaže měsíc jasně svítil, mnozí nesli pochodně, které vydávaly zlověstné červené světlo a štiplavý dým. A co tu bylo za zrůdy! Lidožrouti s obrovskými tesáky, vlci, lidé s býčí hlavou; víly zlých stromů a jedovatých bylin; a ještě jiní, které vám ani nebudu popisovat, neboť pak by vám asi dospělí tuto knížku zakázali: duchové a běsi, jezinky a ježibaby, kostlivci a strašidla, morousové a upíři. Byli to všichni věrní Bílé čarodějnice, svolaní vlkem na její rozkaz. V jejich středu, těsně u Kamenného stolu, stála sama čarodějnice. Když příšery spatřily, kdo přichází, zašumělo to mezi nimi vyděšeným šepotem. Ba i čarodějnice sama v první chvíli strnula hrůzou. Pak se však vzpamatovala a divoce, krutě se rozesmála.
„Už je tu!“ volala. „Už je tu ten blázen! Svažte ho pořádně!“
Lucinka a Zuzana ani nedýchaly a jen čekaly, kdy Aslan zařve a skočí mezi své nepřátele. Ale to se nestalo. Ke Lvu se přiblížily čtyři ježibaby, huby zkřivené zlomyslným úšklebkem, zprvu však také potlačovanou hrůzou. „Svažte ho, povídám,“ křikla čarodějnice znovu. Ježibaby se tedy na něj vrhly, a když zjistily, že neklade odpor, vítězoslavně zaskřehotaly. Pak jim přiběhli na pomoc další - zlí skřítkové a opice - společně povalili Lva na záda a svázali mu tlapy k sobě. Křičeli přitom a jásali, jako by dělali něco kdoví jak odvážného, třebaže jedinou z těch tlap je mohl Lev všechny rozmáznout jak štěnice, jen chtít. Ale on nevydal ani hlásku, ani tehdy ne, když utáhli provazy tak pevně, že se zařízly do masa. Pak ho začali strkat ke Kamennému stolu.
„Stůjte!“ poručila čarodějnice. „Nejprve ho oholíme.“
Za halasného chechtotu vystoupil jeden lidožrout s obrovskými nůžkami a posadil se k Aslanově hlavě. Za chviličku se zem pokryla chomáčky zlata. Pak lidožrout odstoupil a děti s úžasem hleděly na Aslanův obličej, nyní tak malý a tak jiný. Stvůry si toho všimly také.
„Vždyť je to jen větší kočka!“ zvolal kdosi.
„Toho že jsme se báli?“ divil se jiný.
A poskakovali kolem Aslana a pošklebovali se: „Či, či, Micinko!“ „Kolikpak jsi dnes ulovila myšiček?“ a „Nedala by sis trošku mlíčka?“
„Jak můžou?“ vzdychla Lucinka a slzy se jí koulely po tvářích. „Hnusáci hnusný!“ Teď, když pominulo první leknutí, se jí Aslanova ostříhaná hlava zdála ještě mnohem statečnější, krásnější a trpělivější než kdy předtím.
„Ucpěte mu hubu!“ rozkázala čarodějnice. Ještě teď, když plnili tento příkaz, stačil mu jediný pohyb a dva nebo tři z nich by to stálo ruku. Ale Aslan se nepohnul. To je zřejmě rozzuřilo - teď už se na něj vrhli všichni. I ti, kteří se báli ještě svázaného, se nyní odvážili, takže Lev na chviličku úplně zmizel pod masou netvorů, kteří do něj kopali a bušili, plivali na něj a uráželi ho.
Konečně jim došel dech. Pak se do něj opřeli a vlekli ho na Kamenný stůl. Dostali ho nahoru jen s vypětím všech sil. Nastalo další přivazování a utahování provazů.
„Zbabělci,“ vzlykala Zuzana. „I teď se ho bojíte?“
Posléze byl Aslan připoután (a připoután tak důkladně, že pro samé provazy nebyl skoro vidět) k hornímu plochému kameni. Tu se dav ztišil. Čtyři ježibaby, pochodně v rukou, stanuly u rohů stolu. Čarodějnice si obnažila paže - jako včera, když měl obětí být Edmund. Pak začala brousit nůž. Jak na něj dopadlo světlo pochodní, zdálo se dětem, že to není ocelový nůž, nýbrž kamenný: měl zvláštní, zlověstný tvar.
Pak se přiblížila. Stanula u Aslanovy hlavy. Její obličej byl zkřivený divokou radostí a nenávistí, zatímco jeho, obrácený vzhůru, nebyl ani vyděšený, ani rozhněvaný, pouze trochu smutný. Těsně předtím, než pozdvihla nůž, se čarodějnice sklonila a řekla chvějícím se hlasem:
„Tak co, kdo vyhrál? Snad si, ty blázne, nemyslíš, žes tímhle zachránil toho lidského zrádce! Teď tě zabiju místo něj, jak jsme se domluvili, a tím se naplní Světovládná magie. Ale co mi zabrání ho zabít, až ty tu nebudeš? Kdo mi ho potom vyrve z rukou? Darovals mi na věky celou Narnii, svůj život jsi ztratil a jeho nezachránil! To je moje útěcha umírajícímu. A teď zhyň!“
Děti neviděly, kdy dopadla rána. Nemohly snést ten pohled a zakryly si oči.
Magie, která je víc než zákon

Kapitola patnáctá

Dívky se stále ještě krčily v křoví, tváře v dlaních, když zaslechly čarodějnici znovu:
„A teď za mnou! Do boje! Teď už to s tou lidskou pakáží a bandou zrádců skoncujem co nevidět, když naše koťátko, náš chudáček blázínek natáhl brka.“
Vzápětí se děti na chvilku ocitly v hrozném nebezpečí. Neboť celá ta horda netvorů se za ohlušujícího řevu, pištění a troubení dala na pochod. Duchové prolétli kolem nich jako závan studeného vzduchu, zem se zachvěla pod nohama minotaurů, nad hlavou jim svištěla křídla supů a obrovských netopýrů. Jindy by se jistě třásly strachy, ale teď pro bolest, hanbu a hrůzu z Aslanovy smrti stěží vnímaly něco jiného.
Jakmile les znovu ztichl, dívky vyšly na planinu. Měsíc se skláněl k západu do řídkých mraků, ale jeho světlo stále ještě ozařovalo obrys velikého mrtvého Lva. A ony poklekly vedle něj do mokré trávy, líbaly jeho studenou hlavu, hladily

jeho krásnou srst (nebo aspoň to, co z ní zbylo) a plakaly, dokud plakat mohly. Pak se na sebe podívaly, padly si navzájem kolem krku a rozplakaly se zas. A znovu se utišily. Konečně Lucinka povídá:
„Už se na to nemůžu koukat. Pojď, rozvážeme tomu chudákovi pusinku.“
I pokusily se o to. A také se jim to podařilo, třebaže až po dlouhé době, neboť měly prsty ztuhlé zimou a noc temněla stále víc. Když pak spatřily celý jeho obličej, rozplakaly se zas, líbaly ho a hladily a stíraly z něj pěnu a krev. Jen těžko bych líčil celou tu tíhu osamění, hrůzy a beznaděje.
„Snad bysme ho mohly taky rozvázat,“ navrhla pak Zuzana. Ale příšery z čiré zlomyslnosti utáhly provazy tak pevně, že se dětem vůbec nepodařilo rozmotat uzly.
Pevně věřím, že nikomu z vás ještě nebylo tak zle jako té noci Zuzaně a Lucince; ale pokud ano - pokud jste byli vzhůru celou noc a plakali až do poslední slzy - pak víte, že následuje jakési ztišení. Máte pocit, že už se nikdy nic nestane. Dívky na tom teď byly zrovna tak. Zdálo se, že už uplynuly celé hodiny a ony stále setrvávaly v této otupělosti; nevnímaly ani, že je jim stále větší zima. Konečně Lucinka postřehla, že se východní nebe o stín vyjasnilo a také že se v trávě u jejích nohou něco hýbe. Nejprve si toho vůbec nevšímala - co na tom záleželo! Teď už nezáleželo na ničem! Pak ale uviděla, jak něco šplhá po nohách stolu vzhůru a leze po Aslanově těle. Nějaká drobná zvířátka.
„Fuj,“ řekla Zuzana z druhé strany stolu. „Podívej, jak po něm ty hnusný myši lezou! Jděte pryč, potvory!“ A zvedla ruku, aby je odehnala.
„Počkej,“ pravila Lucinka, která se na myši dívala pozorněji. „Nevidíš, co dělají?“
Obě se naklonily blíž a sledovaly, co se děje na Aslanově těle.
„To mě podrž!“ řekla Zuzana. „Ony snad žerou ty provazy!“
„No, to jsem právě myslela,“ řekla Lucinka. „Asi to jsou hodný myši. Chudinky, nevědí, že je mrtvej. Myslejí si, že mu pomůžou, když ho rozvážou.“
Světla zase trochu přibylo - už si navzájem viděly do obličeje. Začaly sledovat myši při práci - desítky, možná stovky malých polních myší. Konečně, jeden po druhém, provazy povolily.
Východní nebe se jasnilo stále víc a hvězdy počaly blednout - všechny, až na jedinou velikou těsně nad východním obzorem. Ochladilo se ještě víc. Myši zase zmizely v trávě.
Dívky odstranily zbytky provazů z mrtvého těla. Teď si byl Aslan o mnoho podobnější. A jak světla přibývalo, vypadal jeho mrtvý obličej stále ušlechtileji.
Dole v lese se ozval pták. Bylo to tak nezvyklé po všech těch hodinách naprostého ticha, že sebou dívky škubly. Jiný pták mu odpověděl. Za chviličku se rozezpíval celý les.
Nebyla už noc, nýbrž časné ráno.
„To je mi ale zima,“ řekla Lucinka.
„Mně taky,“ řekla Zuzana. „Pojď, budeme trošku chodit.“
Došly na východní okraj planiny a rozhlédly se kolem. Veliká hvězda už skoro zmizela. Krajina byla stále temně šedá, ale moře ve veliké dálce začínalo stříbrnět. Nebe se pomaličku barvilo do ruda. A dívky chodily sem a tam - od Kamenného stolu nad východní sráz - a pokoušely se zahřát. Nohy měly těžké jako z olova. Posléze se na chviličku zastavily a snažily se dole rozeznat Cair Paravel; obzor začínal zlátnout a nad mořem se ukázal první malý kousek slunce. Tu se za nimi ozval hromový rachot - jako by nějaký obr rozbil obří talíř na tisíc kusů.
„Co to bylo?“ zeptala se Lucinka a chytila Zuzanu za ruku.
„Bojím se ohlídnout,“ špitla Zuzana. „Děje se tam něco strašnýho!“
„Něco se děje Aslanovi!“ vykřikla Lucinka. „Pojď honem!“
Otočila se a strhla Zuzanu s sebou.
Východ slunce všechno tolik změnil, že nejdřív vůbec nepostřehly, co se vlastně stalo. Pak to uviděly. Kamenný stůl byl obrovskou trhlinou rozštěpen na dva kusy - a Aslan zmizel.
Dívky vykřikly a vrhly se tam.
„Proč, proč?“ vzlykala Lucinka. „Aspoň teď už ho mohli nechat na pokoji!“
„Kdo to udělal?“ vykřikla Zuzana. „Co se to děje? Zas další kouzlo?“
„Ano,“ řekl vtom hluboký hlas za jejími zády, „ano, je to další kouzlo.“ Obě se prudce otočily. A tam, zlatý ve slunečním světle, větší než kdy předtím, zářící novou nádhernou hřívou - stál Aslan sám.
„Aslane!“ vykřikly obě děti napůl radostí, napůl hrůzou.
„Ty nejsi mrtvej?“ zvolala Lucinka.
„Už ne,“ odpověděl Aslan.
„A nejsi - nejsi -“ ptala se Zuzana chvějícím se hláskem, neschopna vyslovit slovo „duch“.
Aslan se k ní sklonil svou zlatou hlavu a olízl jí čelo. Obklopilo ji teplo jeho dechu a sytá vůně jeho srsti.
„Vypadám na to?“ zeptal se.
„Jsi, jsi živej! Ach, Aslane!“ zvolala Lucinka. Vzápětí se obě vrhly Lvu kolem krku a div ho neumačkaly.
„Ale co to všechno znamená?“ zeptala se Zuzana když se trochu uklidnily.
„To znamená, že čarodějnice sice zná Světovládnou magii,“ pravil Aslan, „ale existuje ještě jiná magie starší a mocnější. Čarodějnice dokáže dohlédnout jen k úsvitu času. Kdyby však viděla ještě hloub, do tmy a ticha před jeho úsvitem, znala by magii jinou; ta praví, že je-li místo zrádce usmrcena nevinná oběť, která se nabídne dobrovolně, zlomí se Kamenný stůl a sama smrt se zvrátí. A teď…“
„Ano, ano! Co teď?“ zvolala Lucinka, poskočila a tleskla.
„Děti moje,“ pravil Lev, „mám pocit, že se mi moje síla vrací. Děti, děti, chyťte si mě, jestli to dokážete!“ Na chviličku stanul, oči rozzářené, svaly napjaté, švihaje ocasem. Pak se jediným skokem přenesl přes jejich hlavy na druhou stranu Kamenného stolu. Lucinka se hnala za ním, kdovíproč celá usmátá. Aslan se znovu odrazil a skočil. Začala bláznivá

honička. Vláčel je sem a tam po celé planině, hned beznadějně z dosahu, hned tak blízko, že ho skoro chytily za ocas; otíral se o ně hřbetem, vyhazoval je vysoko do vzduchu a zase chytal velikánskými sametovými tlapami; zarážel se v nejprudším běhu, takže se všichni svalili na hromadu a kouleli se ze svahu, jediná veliká koule chlupů, nohou, smíchu a štěstí. Byl to cirkus, jaký není možné zažít jinde než v Narnii; a Lucinka by dodnes nemohla říct, jestli to bylo spíš jako hra s bouří, nebo jako hraní s kotětem. A nejlepší na tom bylo, že když konečně všichni celí udýchaní padli naznak do trávy vyhřáté sluncem, nebyly už dívky ani trochu unavené, žíznivé nebo hladové.
„A teď do práce," pravil Aslan potom. „Myslím, že zařvu. Radši si zacpěte uši."
Což učinily. Aslan se postavil a jak otevřel tlamu, byl najednou jeho obličej tak strašný, že se na něj nevydržely dívat. I podívaly se jinam a spatřily silné stromy, jak se pod jeho řevem ohýbají jako tráva ve větru.
„Máme před sebou dlouhou cestu," řekl pak. „Vylezte si mi na hřbet." Lehl si na zem a děti se vyšplhaly na jeho teplá, zlatá záda. Zuzana se posadila první a pevně se chytila jeho hřívy. Lucinka si sedla dozadu a pevně se chytila Zuzany. Lev povstal a vzápětí vyrazil vpřed, vyrazil rychleji než nejrychlejší závodní kůň a zmizel v hustém lese.
Tahle jízda byla asi to nejkrásnější, co je v Narnii potkalo. Už jste někdy jeli cvalem na koni? Tak si to představte. A pak si odmyslete dusot kopyt a řinčení postroje a místo toho si dosaďte měkké kroky obrovských tlap. Pak si místo černého, hnědého nebo rezavého koňského hřbetu domyslete hedvábnou zlatou kožešinu a zlatou hřívu, vlající ve větru. A pak si představte, že jedete aspoň dvakrát tak rychle jako na tom nejrychlejším koni. Ale váš oř nepotřebuje řízení a nikdy se neunaví. Řítí se dál a dál bez jediného klopýtnutí, bez zaváhání, se samozřejmou dokonalostí si hledá cestu mezi stromy, přeskakuje trní, křoví a menší řeky, brodí se přes ty větší, plave přes ty veliké. A nejedete po cestě, ani parkem, ani plání, jedete Narnií rozkvetlou jarem, jedete ulicemi vážných buků a zářivými náměstími uprostřed dubů, jedete divokými sady sněhobílých třešní, kolem hřmících vodopádů, omšelých skal a temných jeskyní, jedete vzhůru svahy plnými vřesu, po úbočích hor, podél strmých srázů, jedete dolů do divokých údolí a do záplav modrého kvítí.
Bylo už skoro poledne, když z vrcholu jednoho kopce spatřili pod sebou zámek - připadal jim z té výšky jako zámek pro panenky - se spoustou špičatých věží. A než si dívky stačily pomyslet, co je to asi zač, vyrostl zámek před jejich očima do úctyhodné výšky, jak se k němu Lev závratnou rychlostí blížil. Už nevypadal jako zámek pro panenky, ale jako obrovská naježená růže. Na hradbách nebylo živé duše a brána byla pevně zavřená. A Lev se k němu vrhl, aniž sebemíň zvolnil tempo.
„To je její sídlo," zvolal. „Držte se dobře!"
V příštím okamžiku se dětem zdálo, že se celý svět obrátil vzhůru nohama a jejich vlastní dušičky zůstaly daleko vzadu. Neboť Aslan jediným mohutným skokem doslova přelétl přes hradební zeď. Obě dívky - bez dechu, ale jinak v pořádku - se sesoukaly z jeho hřbetu a rozhlédly se po širokém kamenném nádvoří, plném soch.
Co se stalo se sochami

Kapitola šestnáctá

„Tady je to zvláštní!" zvolala Lucinka. „Zvířata i lidi - všecko z kamene! Je to tu jako - jako muzeum."
„Pst," napomenula ji Zuzana. „Koukej, Aslan něco dělá."
To tedy dělal. Opřel se tlapami o ramena kamenného lva a dýchl na něj. Pak se prudce otočil - skoro jako když si kočka chytá vlastní ocas - a dýchl také na kamenného skřítka, který, jak si vzpomínáte, stál kousek od lva. Pak objal štíhlou kamennou dryádu, od ní se otočil vpravo ke kamennému králíčkovi a vzápětí odběhl ke dvěma kentaurům. Ale v tu chvíli se Lucinka ozvala:
„Podívej, Zuzko! Podívej, ten lev!"
Asi jste se už dívali, jak někdo zapaluje sirkou novinový papír. Chviličku se neděje nic; potom uvidíte, jak se po kraji papíru plazí uzounký plamínek. Teď to bylo taky tak. Chviličku potom, co na něj Aslan dýchl, vypadal lev jako předtím. Pak se na jeho bílém hřbetě ukázal proužek zlata, jako byste ho obtáhli zlatou tužkou. Proužek se zvětšil - roztáhl se lvu po hřbetě jako oheň po papíře - pak, zadní nohy stále kamenné, zatřásl lev hřívou a v tu chvíli se mu kamenné kučery změnily v živoucí srst. Pak otevřel velikou rudou tlamu, teplou a živou, a zhluboka zívl. Pak ožily i jeho zadní nohy - zdvihl jednu a podrbal se. Pak spatřil Aslana. Skokem byl u něho a už se mu otíral o nohy, vrněl blahem a snažil se mu olíznout obličej.
Děti se samozřejmě podívaly za lvem - ale to, co uviděly, bylo tak krásné, že na něj brzy zapomněly. Sochy ožívaly, kam ses podíval. Teď už nádvoří nevypadalo jako muzeum, spíš jako zoologická zahrada. Všichni se točili kolem Aslana, takže ten se v tom hemžení úplně ztrácel. Místo mrtvě bílého kamene zářily nyní všude stovky barev: kovově modré hlavičky ptáků a azurové rohy jednorožců; lesklí kaštanoví kentauři, zrzavé lišky, psi a satyři; žluté punčochy a červené čepičky trpaslíků; dryády - březové stříbrné, bukové něžně zelené a modřínové tak zářivě zelené, že vypadaly téměř žluté. A místo mrtvého ticha naplnilo nádvoří vřeštění, vrnění, štěkání, ňafání, vrčení, vrkání, řehtání, dupání, řev, pokřik, zpěv a smích.
„Podívej," řekla vtom Zuzana docela jiným tónem. „Támhle… nevím… totiž - jsme si jisti…?"
Lucinka se podívala tím směrem a spatřila Aslana, jak dýchá na nohy kamennému obru.
„V pořádku," zvolal Aslan vesele. „Jakmile obživly nohy, obživne už za chviličku celý!"
„Tak jsem to zrovna nemyslela," špitla Zuzana. Ale teď už bylo stejně pozdě, i kdyby na ni Aslan nakrásně dal.
Obrovým tělem se zvolna rozléval život. Nejprve pohnul nohama. Pak se protáhl, promnul si oči a povídá:
„To jsem blázen! Musel jsem usnout nebo co. Kdepak je ta legrační malá čarodějnice, co tu pobíhala po zemi? Tady někde to bylo - u mý levý nohy." Všichni mu samozřejmě hlasitě vysvětlovali, co se stalo; a obr si přiložil dlaně k uším a nechal si to všechno zopakovat, až to konečně pochopil. Sklonil se, až neměl hlavu výš, než jak je vysoký stoh slámy, a zdravil Aslana svou čapkou. Ošklivý, poctivý obličej mu celý zářil (v dnešní době se v našem světě vyskytuje tak

málo obrů a jsou tak zřídkakdy dobře naložení, že jste sotva viděli obra s rozzářeným obličejem. Ujišťuji vás, že to stojí za to.)
„Tak, a teď dovnitř!“ pravil Aslan. „Prohledejte ten dům pořádně! Přízemí, patro i paniny pokoje. Podívejte se do každého kouta. Nikdy nevíte, kde najdete nějakého vězně.“
Všichni se nahrnuli dovnitř a ve chvíli celý ten temný, zlověstný, zatuchlý zámek ožil boucháním oken a dveří, dusotem a voláním: „Mrkněte se do hladomorny!“ „Pojďte nám píchnout s těma dveřma!“ „Zase jedno točitý schodiště.“ „Koukněte, klokánek! Zavolejte Aslana.“ „Fuj, tady to ale smrdí.“ „Pozor na padací dveře!“ a „Honem, na půdě jich bude plno!“ Ale nic se nemohlo rovnat chvíli, kdy Lucinka běžela po schodech nahoru a z plna hrdla křičela: „Aslane! Aslane! Našla jsem pana Tumnuse. Pojď už přece!“
Ve chvilce si Lucinka s faunem padli kolem krku a točili se dokolečka samou radostí. Faunovi kamenné údobí jeho života nijak neublížilo a hned byl strašně zvědavý na všechno, co se za tu dobu odehrálo.
Konečně se rabování v zámku nachýlilo ke konci. Okna i dveře byly všechny pozotvírány dokořán, takže se po celém tom temném, smutném, ponurém stavení rozlilo světlo a lahodný jarní vzduch. Všechny oživlé sochy se vyhrnuly zpátky na nádvoří. A tu někdo (myslím pan Tumnus) povídá:
„Jakpak se dostaneme ven?“
Neboť Aslan sem skočil přes hradební zeď a brána byla stále zamčená.
„Nebojte se,“ pravil Aslan, postavil se na zadní a zařval: „Hej, ty tam nahoře! Jak se jmenuješ?“
„Obr Hromřach, když dovolíte, Výsosti,“ pravil obr a znovu smekl čepičku.
„Dobrá, Hromřachu,“ pravil Aslan. „Teď nás pěkně dostaneš ven, ano?“
„Ovšem, Výsosti,“ odtušil obr Hromřach, „s největší radostí. Prosím všechny ty malé drobečky, aby šli kousek dál od brány.“ Sám pak přistoupil k bráně a praštil do ní svým kyjem. Při první ráně se brána otřásla, při druhé zaskřípěla a při třetí praskla odshora až dolů. Pak obr popadl do každé ruky jednu z věží u brány a po chvilce lomcování rozlomil celou zeď mezi nimi vejpůl. Zůstala po ní jen hromada kamení. Potom se prach usadil a oni udiveně hleděli na ten zelený svět venku. Za nimi leželo přísné, mrtvé nádvoří, před nimi se vlnila tráva - stromy se usmívaly a potoky se smály - na obzoru se modraly kopce a nad jejich hlavami zářivé nebe.
„Hrome, potím se jako kůň,“ prohlásil obr a funěl přitom jako parní lokomotiva. „Nějak jsem vyšel ze cviku. Nemáte náhodou někdo u sebe kapesník?“
„Já mám,“ pravila Lucinka, stoupla si na špičky a natáhla ruku s kapesníkem, kam až mohla.
„Děkuju uctivě, slečinko,“ pravil obr Hromřach a shýbl se. V příštím okamžiku se Lucince zastavilo srdce, neboť vylétla do vzduchu, vynesena obrovými tlustými prsty. Ale jakmile se dostala k jeho obličeji, obr strnul úlekem a ohleduplně ji postavil zpátky na zem. „To mě podržte,“ mumlal, „místo kapesníku jsem chytil tu holčičku! Prosím za prominutí, slečinko, ale domníval jsem se, že vy jste kapesník.“
„I kdepak,“ smála se Lucinka, „tady ho máte!“ Tentokrát se obrovi podařilo uchopit kapesník. Byl pro něj asi tak malý, jako pro vás zrnko hrachu. Takže Lucinka, když ho viděla, jak si s ním vážně a důstojně jezdí sem a tam po ohromném rudém obličeji, už se neudržela a zavolala na něj: „Myslím, že vám asi nebude k ničemu, pane Hromřachu!“
„Jak vás to může napadnout!“ odvětil obr zdvořile, „v životě jsem neměl v ruce hezčí kapesník. Takový příjemný, takový šikovný, takový - ani to neumím vyjádřit.“
„To je primovní obr,“ řekla Lucinka panu Tumnusovi.
„Ovšem,“ odpověděl faun, „jako celá jeho rodina. Je to nejstarší rod obrů v celé Narnii. Možná nepříliš chytří (ještě jsem neviděl chytrého obra), ale velmi vážení. Tradice, a tak. Kdyby byl jiný, nechala by ho čarodějnice na pokoji.“
V tu chvíli Aslan zatleskal tlapami a vyžádal si ticho.
„Naše práce ještě zdaleka není u konce,“ pravil, „a jestli chceme čarodějnici do večera porazit, musíme co nejdříve vyhledat bitevní pole.“
„A zapojit se do bitvy, jak doufám, Výsosti,“ ozval se nejstarší kentaur.
„Ovšem,“ pravil Aslan. „A teď se připravte na cestu. Ti, kdo by nestačili - děti, trpaslíci a malá zvířata - si vylezou na hřbet ostatním - lvům, kentaurům, jednorožcům, koním, obrům a orlům. Kdo má dobrý nos, půjde s námi lvy vpředu a bude hledat cestu. Pospěšte si a seřaďte se!“
Nastal velký mumraj a povyk. Nejšťastnější z přítomných byl asi ten druhý lev. Pobíhal sem a tam a předstíral, že něco dělá, ale v podstatě jen každému na potkání sděloval: „Slyšel jsi ho? Řekl my lvi! To znamená on a já! My lvi! To se mi na Aslanovi líbí. Nikoho nepřehlíží, na nikoho se nevytahuje. My lvi. To znamená on a já!“ Opakoval to pořád dokola, dokud na něj Aslan nenaložil tři skřítky, jednu dryádu, dva králíky a ježka. To ho trošku uklidnilo.
Když byli konečně hotovi (jediný, kdo doopravdy pomohl Aslanovi udělat pořádek, byl veliký ovčácký pes), přešli přes rozvaliny a vydali se na cestu. Lvi a psi zprvu větřili do všech směrů. Náhle však jeden ze psů zachytil stopu a udal směr. Pak už neztratili ani vteřinu. Psi, vlci a lvi běželi vpředu s nosy u země a ostatní je následovali, co jim nohy stačily, v zástupu, který se táhl dobře na kilometr. Rámusu bylo jako při štvanici na lišku, až na to, že se do štěkotu občas vmísil řev menšího lva, nebo dokonce mocnější a strašnější řev samotného Aslana. A jak stopa sílila, běželi stále rychleji. Pak, právě když dorazili k poslednímu ohybu jednoho dlouhého, úzkého údolí, zaslechla Lucinka zpředu nový zvuk - hluk, při kterém se jí podivně sevřelo srdce. Byl to bojový pokřik a řinčení kovu o kov.
Potom se dostali z údolí ven a poznali, že jsou u cíle. Byl tu Petr i Edmund a se zbytkem Aslanovy armády se zoufale bránili přesile přišer - těch přišer z minulé noci. Teď, za denního světla, vypadaly ještě podivněji, zlověstněji a nestvůrněji. Také se zdálo, že jich je mnohem víc. Petrova armáda (která byla k příchozím zády) proti nim vypadala žalostně maličká. A po celém bitevním poli se válelo množství soch, takže bylo jasné, že čarodějnice nenechala svou hůlku zahálet. Ale nyní s ní nebojovala; měla v ruce svůj kamenný nůž. Jejím protivníkem byl Petr. Oba se střetávali tak zuřivě, že je Lucinka vůbec nestačila sledovat. Viděla jen kamenný nůž a Petrův meč, jak na sebe narážejí takovou

rychlostí, jako by tu bojovaly tři nože a tři meče. To se odehrávalo uprostřed; na obě strany se táhla dlouhá řada bojujících. Kam oko dohlédlo, všude jen křik, smrt a krev.
„Dolů, děti," zvolal Aslan a dívky se skutálely z jeho hřbetu. Pak Aslan zařval, až to otřáslo celou Narnií od východního pobřeží až po svítilnu na západě, a vrhl se přímo na Bílou čarodějnici. Ta na vteřinku strnula hrůzou a úžasem. Vzápětí zmizela pod obrovským zlatým tělem. V tom okamžiku všichni bojeschopní z nově příchozích vyrazili střemhlav vpřed a dali se do boje - skřítkové sekyrkami, psi svými tesáky, obr kyjem (pomineme-li nepřátele, které jen tak mimochodem rozšlapal), jednorožci svými rohy, kentauři kopyty a meči. Petrova znavená armáda je zdravila, oni řvali, nepřátelé ječeli a skučeli, až to po lese znělo ohlušující ozvěnou.
Lov na bílého jelena

Kapitola sedmnáctá

Během několika minut bylo po bitvě. Většina nepřátelské armády padla při prvním náporu nově příchozích; a když ostatní zjistili, že má čarodějnice odzvoněno, buď se vzdali, nebo vzali nohy na ramena. Pak Lucinka spatřila Petra a Aslana, jak si tisknou ruce. Málem by byla Petra nepoznala - byl takový bledý a vážný a jakoby o mnoho starší.
„To všechno Edmund, Aslane," říkal Petr. „Bez něj by nás brzy porazili. Čarodějnice měnila naše vojsko v kámen, kam se člověk podíval. Ale jeho nemohlo nic zastavit. Probil se k ní skupinkou lidožroutů, zrovna když se chystala na jednoho tvého leoparda. A byl natolik chytrý, že jí svým mečem roztříštil hůlku, místo aby se pokusil napadnout přímo ji a nechat se přitom proměnit v kámen, jako to udělali ti předtím. Když bylo po hůlce, měli jsme zase jakous takous šanci - jen kdyby nás předtím tolik nepadlo! Hrozně to schytal. Pojď se na něj podívat."
Edmunda našli o něco dále v péči paní Bobrové. Vypadal děsně - samá krev, obličej zelený, ústa otevřená.
„Honem, Lucinko," pravil Aslan. Tu si Lucinka - vlastně poprvé - vzpomněla na svůj vánoční dárek - lahvičku s drahocennou silicí. Ruce se jí tolik třásly, že stěží vytáhla zátku, ale nakonec se jí přece jen podařilo vlít bratrovi do pusy několik kapek.
„I jiní jsou ranění," pravil Aslan, když ji viděl, jak stále ještě upřeně hledí do Edmundova obličeje a uvažuje, zda bude silice k něčemu dobrá.
„Já vím," řekla Lucinka mrzutě. „Ještě chviličku, prosím tě."
„Dcero Evina," pravil Aslan důrazněji. „I jiní tu zápasí se smrtí. Kolik nás ještě musí kvůli Edmundovi zemřít?"
„Promiň," řekla Lucinka, vstala a šla. Příští půlhodinu měli oba plné ruce práce - ona uzdravovala raněné, on křísil zkamenělé. Když byla konečně hotova, rozhlédla se po Edmundovi a spatřila ho už na nohou, nejenom úplně uzdraveného, ale taky o něco hezčího - takového, jakého ho už neviděla, no, strašně dávno; alespoň od té doby, co začal chodit do té ohavné školy, kde se tak zkazil. Teď už to byl zase její opravdický brácha - brácha, který se nikomu nebojí podívat do očí. A hned na místě, na bitevním poli, ho Aslan pasoval na rytíře.
„Ví to," ptala se Lucinka šeptem Zuzany, „co pro něj Aslan udělal? Ví, jak to s čarodějnicí doopravdy bylo?"
„Pst. To víš, že neví," odpověděla Zuzana.
„Neměli bysme mu to říct?" ptala se Lucinka.
„Ani nápad," řekla Zuzana. „Víš, co by to pro něj bylo? Jen si představ, že bys byla na jeho místě."
„A stejně si myslím, že bysme mu to měli říct," mínila Lucinka. Jenomže v tu chvíli je někdo přerušil.
Tu noc přespali, kde byli. Nevím, jak se Aslanovi podařilo sehnat jídlo, ale povečeřeli všichni vydatně. Nazítří se vydali podél řeky na východ. A příštího dne odpoledne dorazili k jejímu ústí. Nad nimi se na malé vyvýšenině tyčil Cair Paravel; před nimi se táhla písčitá pláž, posetá skalami, jezírky slané vody a mořskými chaluhami, pláž, vonící mořem, pláž, která pomaličku přecházela v nekonečnou a věčně neklidnou modrozelenou hladinu. A křik mořských racků… už jste ho slyšeli? Vzpomínáte si?
Toho večera se všechny děti vytratily od ostatních, seběhly na pobřeží, zuly se a bosýma nohama se brouzdaly v písku. Příští den však byl vážnější. V trůnním sále na Cair Paravel, v nádherném sále se stropem ze slonoviny, se závěsem z pavích per na západních dveřích a mořem šumícím těsně za dveřmi východními, se toho dne konala slavnostní korunovace. Aslan uvedl děti na jejich čtyři trůny, fanfáry zněly a všichni volali: „Ať žije král Petr!" „Ať žije královna Zuzana!" „Ať žije král Edmund!" „Ať žije královna Lucie!"
„Jedenkrát v Narnii králem či královnou, provždy králem či královnou," pravil Aslan. „Užijte toho k dobrému, synové Adamovi. Užijte toho k dobrému, dcery Eviny."
A k otevřeným východním dveřím připluli mořští pánové a mořské panny a sladkými hlasy zpívali k poctě nových králů.
Děti tedy seděly na trůnech, žezla v rukou, a udělovaly pocty a vyznamenání všem svým přátelům: panu Tumnusovi, bobrům, obru Hromřachovi, leopardům, kentaurům, hodným skřítkům a tomu menšímu lvu. Večer se pak na Cair Paravel konala veliká slavnost: hodovalo se a tančilo, víno teklo proudem, hudba vyhrávala a zvenčí jí odpovídala jiná - zvláštní, líbezná, podmanivá píseň mořských lidí.
Ale Aslan sám se uprostřed veselí potichounku vytratil. Králové a královny jeho nepřítomnost zpozorovali, ale neříkali nic. Neboť pan Bobr je varoval předem: „Přichází a odchází. Dnes je tady a zítra pryč. Nerad se zdržuje na jednom místě a má samozřejmě také co dělat v jiných krajích. To je úplně v pořádku. On se zase zastaví. Jenom ho nesmíte nutit. To není ochočený lev."
Takže vidíte, že se náš příběh pomalu chýlí ke konci; ale ještě nekončí. Králové a královny vládli v Narnii dlouho a šťastně. Zpočátku trávili většinu času pátráním po zbytcích nepřátelské armády a jejich ničením a ještě po dlouhý čas se tu a tam proslechlo, že se v divokých krajích dějí ošklivé věci - někde strašilo a jinde se zas vraždilo, dnes se kdesi vyskytl vlkodlak a nazítří zas ježibaba. Konečně se ale podařilo všechno zlo vykořenit. Pak vydali nové zákony a

udržovali mír; zakázali bezdůvodně porážet hodné stromy a osvobodili malé skřítky a satyry od školní docházky; rázně skoncovali s intrikány a šťouraly, ale podporovali prosté lidi, kteří chtěli žít a nechat žít. Zatlačili zpátky divoké obry (ti byli docela jiní než Hromřach), kteří vnikali do země přes severní hranici. Uzavřeli přátelství a spojenectví se zámořskými zeměmi a vyměňovali si s nimi diplomatické návštěvy. A jak šla léta, také sami rostli a měnili se. Z Petra se stal vytáhlý, ramenatý muž a udatný válečník; říkali mu král Petr Veliký. Zuzana byla nyní urostlá a něžná, černé vlasy jí padaly až na paty a všichni králové ze zámořských zemí k ní posílali posly s žádostí o ruku. Říkali jí královna Zuzana Líbezná. Edmund byl proti Petrovi vážný a tichý, vynikal v radě a na soudě a říkali mu král Edmund Spravedlivý. Nu, a Lucinka zůstala veselá a milá, měla nádherné zlaté vlasy a všichni princové, co jich kde bylo, si nepřáli nic jiného než udělat z ní svou paní. V Narnii jí říkali královna Lucie Odvážná.
Tak jim čas ubíhal v samých radostech, a pokud si vůbec vzpomněli na svůj život ve světě lidí, bylo to, jak když si vzpomínáte na dávný sen. Jednoho dne se pak stalo, že k nim přišel pan Tumnus (nyní to byl faun ve středních letech a začínal tloustnout) a oznámil jim, že se v západních hvozdech znovu objevil bílý jelen, ten, který splní každé přání. I vydali se králové a královny s loveckou družinou a smečkou psů na hon na bílého jelena. Netrvalo dlouho a skutečně ho zahlédli. Pronásledovali ho nejprudším tryskem cestou necestou, trním a hložím, dokud se neunavili koně všech dvořanů a dokud králové a královny neosaměli. Pak jelen náhle zmizel v tak hustém mlází, že se tam na koních nemohli prodrat. Tu pravil král Petr (teď, když byli králi a královnami, mluvili docela jinak než předtím):
„Dámy a pánové, domnívám se, že nejlépe uděláme, jestliže sestoupíme z koní a budeme následovati jelena do houští. Neboť jsem nelovil krásnější kus, co jsem živ.“
„Pane,“ odpověděli ostatní, „my jsme téhož názoru.“
Slezli tedy z koní, přivázali je ke stromu a do mlází se vydali pěšky. Ale sotva ušli pár kroků, ozvala se královna Zuzana:
„Dámy a pánové, zdá se mi, že vidím veliký div, totiž strom, který jest ze železa.“
„Paní,“ pravil král Edmund, „podíváš-li se lépe, shledáš, že to není strom ze železa, nýbrž železný sloup, na jehož vrcholku jest upevněna lucerna.“
„Věru podivná věc,“ pravil král Petr, „postaviti lucernu právě zde, kde jsou stromy tak vysoké a husté, že i kdyby byla zapálena, nikomu by svítiti nemohla.“
„Pane,“ pravila královna Lucie, „je však nanejvýš pravděpodobné, že v době, kdy sem byla ona lucerna postavena, nerostly zde stromy vůbec žádné, nebo jich tu bylo méně, nebo byly menší. Neboť toto zde je mladý les, zatímco sloup je starý.“ A tak tam stáli a hleděli na něj. Konečně pravil král Edmund:
„Nemám tušení, čím by to mohlo být, ale cítím, že na mne tato lucerna prazvláštně působí. Připadá mi dokonce, že jsem takovou viděl - snad ve snu, který jsem již zapomněl, snad ve snu, který se mi dosud nezdál.“
„Pane,“ odpověděli ostatní, „i my to tak cítíme.“
„A co více,“ pravila královna Lucie, „tuším, že půjdeme-li za tento sloup a za tuto lucernu dále, čekají nás buďto neobyčejná dobrodružství, nebo něco, co úplně změní naše osudy.“
„Paní,“ pravil král Edmund, „tuto podivnou předtuchu cítím ve svém srdci i já.“
„Já též,“ pravil král Petr.
„I já,“ pravila královna Zuzana, „proto moje rada zní: vraťme se ke svým koním a vzdejme se honu na bílého jelena.“
„Paní,“ pravil král Petr, „v tomto ohledu vás prosím za prominutí, ale souhlasiti s vámi nemohu. Neboť po dobu své vlády v Narnii jsme započali mnoho velikých věcí, bitev, pátrání, vojenských operací i soudů, ale nevzdali jsme se ani jedinou; naopak, cokoli jsme započali, také jsme zdárně dokončili.“
„Sestro,“ pravila královna Lucie, „náš královský bratr promluvil dobře. A domnívám se dokonce, že bychom se museli velmi stydět, kdybychom se kvůli obavám nebo předtuchám vzdali tak vzácné kořisti.“„I já jsem toho smýšlení,“ pravil král Edmund, „a tolik se toužím dopátrati kořene této záhady, že bych se neobrátil nazpět ani pro nejdražší klenot celé Narnie.“
„Ve jménu Aslana,“ pravila královna Zuzana, „pojďme tedy, máme-li jít, a přijměme osud, který nás čeká.“
I prodírali se králové a královny hustým mlázím dál; a sotva ušli dalších pár kroků, najednou si vzpomněli, že tomu, co viděli, se říká pouliční svítilna, a ještě o kousek dál zjistili, že už se neprodírají větvemi, nýbrž kabáty. A v příštím okamžiku vylezli ze skříně v prázdném pokoji, ne už králové a královny v loveckém odění, nýbrž Petr, Zuzana, Edmund a Lucinka ve svých starých šatech. Od chvíle, kdy se schovali ve skříni, dosud neuplynula ani minuta; paní Pršákovou bylo stále slyšet z chodby, ale do pokoje naštěstí nevstoupila a děti nechytila.
A to už by byl opravdu konec příběhu, kdyby děti necítily, že musí panu profesorovi vysvětlit, čím to, že ve skříni schází čtyři kabáty. Pan profesor, muž velice pozoruhodný, jim neřekl, aby si nevymýšlely, jako by to udělala většina dospělých, nýbrž všechno jim uvěřil. „Ne,“ řekl pak, „nemyslím, že to bude k něčemu dobré, když se budete snažit dostat skříní pro kabáty zpátky. Touto cestou se už do Narnie nedostanete. A ty kabáty už stejně asi vypadají všelijak. Cože? I to se ví, že se tam jednou zase dostanete. Jedenkrát v Narnii králem, provždy v Narnii králem. Ale nesnažte se tam vejít podruhé toutéž cestou. Vlastně se tam vůbec nesnažte vejít. Stane se to, až to budete nejmíň čekat. A myslím, že byste o tom všem neměli příliš mluvit ani mezi sebou; a už vůbec ne s ostatními, pokud sami nezažili něco podobného. Cože? Jak to poznáte? Jen se nebojte, to se pozná. Prozradí vám to třeba nějaké zvláštní slovo - i jen to, jak budou vypadat. Musíte mít oči otevřené. To by mě zajímalo, co se v těch školách vlastně učí!“
A to je tedy konec příběhu o skříni. Ale pan profesor měl pravdu, když říkal, že je to pouhý začátek příběhů o Narnii.

Letopisy Narnie I.
C. S. Lewis
Lev, čarodějnice a skříň

Publikaci Lev, čarodějnice a skříň vydalo nakladatelství Orbis pictus
Z anglického originálu C. S. Lewise The Lion, the Witch
and the Wardrobe přeložila Renata Ferstová,
ilustrovala Renata Fučíková
Grafická úprava Karel Kerlický a Antonín Kysela
Sazba tiskárna MÍR, Praha 1
vytiskla Svoboda,
grafické závody, a. s., Praha 10-Malešice
ISBN 80-85240-04-1